

MAX BRAND

NOČNÍ JEZDEC

‘NEZKROTNÍ’

TOUŽIMSKÝ A
MORAVEC
PRAHA

THE UNTAMED by MAX BRAND
© FREDERICK FAUST

„As stated in the original
English language version“
„All Rights Reserved“

JAZYKOVÁ ÚPRAVA Mgr. A. SOUČKOVÁ-POKOVÁ
ILUSTROVAL JIŘÍ WOWK

Translation © T&M, 1994

Illustrations © JW-dědicové, 1994 Jacket illustration

© Zdeněk Burian-dědicové, 1994

© Petr Bare, 1994

ISBN 80-85773-15-5

1/ LSTIVOST BUCKA DANIELSE

„Muž mluví jen tehdy, je-li opilý nebo osamělý. Pro ženu je mluvení přirozené, je to její tělesné cvičení.“

Touto zásadou se řídil Buck Daniels, který jak víme, byl velikým znalcem žen. Ostatně, mohla to potvrdit nejedna učitelka a nejedna rančeroва dcera z horské pouště.

O ženách také říkal:

„Nezáleží na tom, co jim řeknete, ale na tom, jakým tónem jim to řeknete.“

Zrovna teď seděl v jídelně O'Brienova hotelu. Bylo ospalé odpoledne, něco mezi třetí a čtvrtou hodinou. A poněvadž obyvatelé horské pouště jedí přesně v šest, ve dvanáct a v šest, byla teď místnost liduprázdná. Na stolech nebyly přibory, ale Buck se nedal zaskočit. Instinktivně si sedl ke stolu v koutě a svou těžkou dlaní udeřil do jeho desky. Byla to rána jako výstřel z pětačtyřicítky. Ozvaly se těžké kroky. Dveře se rozlétly a v nich stála šilhavá coura. Když spatřila Bucka, sedícího s rukama v bok a se sombrerem posunutým dozadu, rozkřikla se, až se to rozlehlo po celé místnosti:

„Co si k čertu myslíte? Zpozdil jste se o tři hodiny a myslíte si, že teď dostanete jídlo? Klid'te se odtud!“

Buck se pomalu zvedl ze židle a vzpřímil se v celé své výši.

Zvolna smekl sombrero a poklonil se tak hluboce, že okrajem klobouku přešel po podlaze:

„Madam, myslel jsem, že tuto jídelnu vede nějaký muž. Proto, jestli dovolíte, se na okamžik vzdám, abych se trochu upravil. Kdybych jen tušil, že zde budete vy, nepřišel bych v tomto stavu.“

Madam s krhavýma očima si ho měřila hněvivým pohledem. Nevěděla, co si o tom cizinci má myslet. Zpočátku se domívala, že se jí tajně posmívá, a proto preventivně uchopila mohutnou rukou cukřenku. Ale pak, jakoby o něm nabyla jiného dojmu, řekla mírnějším hlasem:

„Chcete-li se mnou mluvit, pane, není třeba, abyste upravoval svůj zevnějšek. Ale na jídlo je už příliš pozdě.“

„Slečno, když jsem přišel, měl jsem takový hlad, že bych jedl hřebíky,“ odpověděl Buck. „Zapomenu však na jídlo, když si ke mně přisednete a trochu si popovídáme.“

Šilhavá dáma se opět chopila cukřenky a zeptala se:

„Nechtěl byste mi to říct ještě jednou?“

„Samota je horší než hlad,“ pravil a pohlédl jí pevně do očí.

Položila cukřenku a s uzardělou tváří se otázala:

„Vracíte se z dolů, cizince?“

Hluboce povzdechl a s trpkým úsměvem odpověděl: „Z dolů? Kdyby to bylo všechno, co jsem dělal...,“ řekl smutně a odmlčel se.

„Možná, že teď mám poslední možnost se najíst. Pak nebudu jíst asi hodně dlouho. Ale, co na tom! Kdybych tady zůstal s vámi, asi bych se moc rozpovídal!“

Pomalů se otočil ke dveřím.

„Počkejte chvíli!“ vykřikla. „To nemusíte. Jestli jste v nouzi, posaďte se. Přinesu vám šunku s vejci.“

Když odešla, Buck se s úsměvem posadil. Na stěně vedle jeho stolu viselo zrcadlo. Buck se do něho podíval a trochu si přihladil své černé rozčuchané kadeře. Sotva byl hotov, dveře se prudce otevřely a žena vstoupila do místnosti s náručí jídel. Před žasnoucího Bucka postavila několik krajíců chleba, kus másla, křehké brambory, osmažené na francouzský způsob, veliký kus šunky na jednom talíři, několik smažených vajec na druhém a především veliký kotlík kávy, černější než půlnoc.

Buck se pustil hned do jídla, ale jeho lstivost, překonala hlad. Vstal, zpod stolu vytáhl protější židli a zeptal se:

„Madam, nepoctíte mě svou společností a nepřisednete si ke mně?“

Zamrkala krhavýma očima a překvapeně odpověděla: „Co jste to říkal?“

„No, já vím, že máte plné ruce práce a že nemůžete mařit čas s člověkem jako jsem já,“ opáčil Buck. „Ale...“

Vrhla na Bucka nejistý pohled. Její široká tvář, ústa, lícní kosti a brada měly nesmírné rozměry, kdežto čelo, nos a oči byly pozoruhodně malé. Sklopila oči a pokrčila širokými rameny. Pak si začala otírat mokré pihovaté ruce a odpověděla:

„Vy muži jste strašně pošetilí. Není mi jasné, jak jste myslel to, co jste právě řekl.“

Pomalu usedla na židli, jež zaskřípala pod její vahou. Buck se posadil proti ní:

„Madam, vypadám snad nepoctivě?“

Přitom si na talíř naložil půl tučtu vajec a kus šunky.

„Nevím,“ odpověděla, hledíc jedním okem na něho a druhým do neznáma. „Mužům není radno co věřit. Mají celkem vzato dost krátkou paměť.“

„Kdybyste mě lépe znala...“ začal smutně Buck, natřel si kus chleba tlustou vrstvou bledého másla a do talíře si nabral osmažené brambory. „Kdybyste mě lépe znala, slečno, snad byste mě tak nepodezřívala.“

„Co jste vlastně až dosud dělal?“ zajímala se.

Buck přerušil hodování, pohlédl na ni a obratně citoval z měsíčníku, který mu kdysi přišel do ruky:

„Jednou vám to povím. Výraz vašich očí mi říká, že mi porozumíte.“

Když uslyšela poznámku o svých očích, zamrkala, ztrnula a zařala velikou rudou pěst. Ale na Buckově tváři se jevil nevinný dětský úsměv. Přestala se hněvat a s uzarděním odpověděla:

„Nemám ve zvyku se vyptávat. Můžete mi říct jen to, co chcete.“

„Díky!“ pravil vlídně Buck. „Věděl jsem, že jste hodná.“ Pak plyně navázal: „Pravou dámu poznám na první pohled.“

Pro začátek vám mohu říct jen toto: Hledám klidné městečko, kde bych se mohl natrvalo usadit. Brownsville, pokud jsem se mohl přesvědčit, se zdá být dost klidný.“

Po těchto slovech se nepozorovaně zmocnil zbytku jídla a upřel svůj bystrý pohled na číšnici. V její duši se odehrával zápas, ale nemohla zamlčet pravdu:

„Brownsville je celkem klidná obec, ale právě teď tady dojde k velké výtržnosti.“ Těžkopádně se obrátila na židli a rozhlédla se po jídelně. Pak se naklonila k Danielsovi, ústa si zakryla rukama a divadelním šepotem pokračovala:

„Mac Strann je ve městě!“

Buck zatěkal očima.

„Vy ho neznáte?“ zeptala se.

„Ne.“

„Nikdy jste o něm neslyšel?“

„Ne.“

„To jste měl tedy v životě pořádné štěstí,“ povzdechla.

„Představte si křížence buldoka, mustanga a horského lva – to je Mac Strann. Je tu jen proto, aby zabíjel.“

„To snad ne, slečno. A proč ho nezavrou?“

„Poněvadž ještě nic neprovedl, kvůli čemu by ho mohli zavřít. To je tak – on, když se něčeho dopustí, přiměje vždycky svého protivníka, aby vytáhl dříve revolver. Je práskaný, že? Řekla bych, že je jako indián!“

„Ale koho pronásleduje?“

„Muže, který postřelil jeho bratra Jerryho.“

„Takže se zdá, že důvod k zabíjení má.“

„Ne. Jerrymu to patřilo. Jerry vždycky vyvolával výtržnosti. A tentokrát vytáhl revolver dříve. Všichni to viděli.“

„Narazil asi na střelce.“

„Na střelce?“

Dala se do srdečného smíchu.

„Kamaráde, nebýt podivného výrazu jeho očí, bála bych se ho asi jako domácího kocoura. A to jsem slabá žena! Byl to ten neklidnější člověk, kletý kdy navštívil Brownsville. Ale je to podivín. Ví, že

Mac Strann je ve městě a ví, že Strann čeká až Jerry zemře. Ví i to, že po Jerryho smrti bude Strann zabíjet.

A sedí tady a čeká, až bude zabít. Viděl jste někdy něco podobného?“

Na Buckovi teď bylo vidět rozčilení:

„Co jste to říkala o jeho očích?“

Číšnice pojala podezření.

„Vy ho znáte?“

„Ne. Ale mluvila jste přece o jeho očích?“

„Nevím v čem to je, neumím popsat jejich výraz. Všimli si toho i jiní lidé. Je to v těch jeho očích, to je to celé.“ Buck zašeptal:

„Je to jakýsi oheň, nebo snad světlo vzadu v jeho očích?“ Pohlédla na něho s úžasem:

„Oheň, nebo světlo vzadu v očích? Neděláte si ze mě legraci?“

„Jak se jmenuje?“

„Nevím.“

„Slečno, dám vám dolar, jestliže mě k němu dovedete,“ pravil náhle Buck, kvapně vstáváje.

„Průvodce nepotřebujete,“ odpověděla. „Poslouchejte!“

A když Buck napjal sluch, zaslechl v dálce slabé hvízdání.

„To je on!“ přikývla. „Vždycky si takhle hvízdá. Je trochu potrhlý.“

„Je to on!“ zvolal Buck. „Je to on!“

2/ VŠICHNI TŘI

Hvízdání se ozývalo za hotelem. Buck tam spěchal, ačkoliv už nastalo úplné ticho. V tu chvíli vyběhl na verandu. Za hotelem stála dlouhá nízká stodola, za kterou, jak Buck věděl, byly ohrady. Oběhl roh stodoly a zastavil se, poněvadž spatřil něco, při čem mu stydla krev v žilách.

Nedávno přšlo, což se v horské poušti stává velmi zřídka. Půda v ohradách za stodolou byla porostlá krátkou hustou trávou. V nedaleké ohradě uviděl vlka, nebo spíš velikého psa s hrubou vlčí

srstí a muže. Oba se váleli v trávě a jakoby zoufale a tiše zápasili. Pohybovali se tak bleskurychle, že Buck stěží rozeznal vlka od muže. V jednom okamžiku se ve sluneční záři zaleskly bílé vlčí tesáky a hned nato se muž octnul nahoře. Byl to Dan hrající si s Bartem.

Dan nevykřikl, vlk nezavrčel. Buck cítil, jak mu mráz běhá po zádech, když pozoroval divokou hru toho vlčího muže a vlka. To vše se odehrálo snad v jedné vteřině. Pak najednou Dan uzemnil Barta takovou silou, že vlk dopadl bezmocně na hřbet. Dan na něho skočil s roztaženými pažemi a ruce mu zaryl do hrdla.

Strhující výjev završil černý štíhlý kůň, který se náhle objevil a s ušima položenými nazad se vrhl na oba zápasníky. S vyceněnými zuby se podobal spíše obrovskému psu než koni. Zaťal zuby Danovi do týla, nebo snad jen do košile? Odtrhl ho od vlka a škubnutím hlavy ho vyhodil do výše.

Strašné! Buck se zachvěl, ale pak se zahanbeně usmál.

„Všichni tři pohromadě!“ zabručel a přistoupil blíž k plotu, aby je pozoroval.

Jakmile kůň uchvátil Dana, vlk vyskočil a vyřítil se na něho. S kočičí obratností dopadl Dan nohama na zem, vyhnul se útoku vlka i koně a vrhl se na hřebce. Vraník se vzepjal, sklopil uši dozadu, vycenil zuby a strašlivě zakoulel očima. Když se Dan přiblížil, zaútočil na něho hřebec kopyty, ale o vlas ho minul. A Dan, který se míhal jako bludička, se přitočil k boku zvířete a vyhoupl se mu na hřbet. V témže okamžiku skočil vlk s vyceněnými tesáky na jezdce. Dan se však přikrčil k lesklému hřbetu koně a vlk ho přelétl, aniž mu ublížil.

Po tomto nezdaru už vlčák dohry nezasáhl. Postavil se stranou a sledoval zápas očima podlitými krví. Hřebec vložil do boje veškerou svou energii. Nikdy v životě neviděl Buck tak divoké skoky. Vraník se pohyboval s hbitostí hada, vyskakoval vysoko do vzduchu a vzápětí dopadal s napjatými nohama k zemi. Válel se po zemi, ve snaze rozdrtit jezdce a hned nato vyskočil jako list hnaný vichřicí. Rozdivočelý jezdec popleskával hřebcovu šíji, jakoby ho chtěl povzbudit k ještě větším výkonům a patama ho kopal do boků. Vlasy mu vlály ve větru a tvář mu zčervenala. Oči odrážely radost plavce,

který dlouho připoutaný k pevnině posléze vyšplhá na nejvyšší stožár a s rozkoší vdechuje slaný mořský vítr.

Jako na čísi neslyšitelný rozkaz zápas náhle skončil. Kůň i muž přešli najednou z divokého pohybu do naprostého klidu. Hvízdavý Dan seskočil a stanul před svým koněm. Hřebec zastříhal ušima, pohlédl na něho zářivýma něžnýma očima a položil mu sametovou tlamu pod bradu. Dan ho nepohladil, ale podle pohybů jeho rtů mu zřejmě šeptal jakési tajemství. Vlk tento výjev pozoroval s vzrůstajícím neklidem. Ted' přiklusal a postavil se vedle svého pána. Když zjistil, že si ho Dan nevšímá, uchopil ho tesáky za paži a stáhl ji dolů. Hřebec, pohněvaný jeho chováním, zvedl přední nohu k úderu. Vlčák strašlivě zavrčel.

„Barte, když se nebudeš chovat jako gentleman, budu tě to muset naučit!“ napomenul ho Dan jemným hlasem. „Vyskoč Satanovi na hřbet a lež tam, dokud ti neřeknu, abys seskočil.“

Vlk zavrčel ještě hrozivěji, ale rozkaz vykonal okamžitě. Jedním skokem se octl na Satanově hřbetě. Tam se schoulil a tiše vrčel tak dlouho, dokud mu jeho pán nepohrozil. Poté sklonil hlavu a v tichosti pozoroval své okolí hněvivým zrakem.

„Dane!“ zvolal Buck.

Dan se obrátil.

„Slyšel jsem o jednom muži, jehož nejoblíbenějším zvířetem byl ochočený lev,“ sdělil mu Buck. „Ale vy máte ten nejvybranější párek mazlíčků, jaké jsem kdy viděl, Dane. Ti si dovedou hezky hrát, jen co je pravda!“

Na tuto poznámku Dan neodpověděl. Rozběhl se k vysokému plotu, rukou se zachytil nejhořejší laťky a lehce jej přeskočil. S rozjařenou tváří pak stiskl Buckovi ruku:

„Bucku, v poslední době jsem se cítil nějak osamělý. Jsem rád, že vás zase vidím.“

„Když tak mluvíte o tom, že se cítíte osamělý,“ začal Buck a odmlčel se. „Což kdybychom šli dovnitř a popovídali si?“

Dan vykročil, ale rázem se zastavil a zvolal, aniž otočil hlavu:

„Barte, lehni!“

Černý Bart dlouhým skokem opustil Satanův hřbet a následujícím skokem přelétl plot a octl se po boku svého pána. Buck bezděčně ustoupil a zeptal se:

„Barte, znáš mě?“

Natáhl ruku, ale Bart na něho vycenil zuby.

„Milý pejsek!“ pravil sarkasticky Buck. „Hotový mazlíček, že?“

Dan, jakoby nepostřehl pichlavost té poznámky, podotkl:

„Kdysi býval divoký, Bucku. Ale teď už mu lidi nevadí. Onehdy přijal kus masa od kuchaře, kdežto dříve, jak se asi pamatujete, by se nikdy nedotkl jídla, které měli v ruce jiní lidé než já.“

„Ano, je to k vzteku mít tak krotkého psa!“ zabručel Buck. „Vsadím se, že uplynul celý týden od doby, kdy usmrtil jiného psa!“

Dan stále nereagoval na ironii v jeho slovech a vážně pokračoval:

„Ne, předevčírem usmrtil psa. Do města totiž přišel nějaký muž a opil se. Měl dva psy a poštvál je na Barta.“ Buck měl co dělat, aby se neotrásl a zeptal se: „Byli oba mrtví?“

„Byl jsem v domě, takže trvalo několik vteřin, než jsem přiběhl,“ odpověděl Dan. „Ale mezi tím je Bart zadávil.“

„Rád věřím, ale nepokusil se ten opilec Barta zastřelit?“

„No, revolver už vytáhl, ale bartender O'Brien ho uchlácholil. Byl jsem rád, že z toho nebyla nepříjemnost.“

„Můj Bože!“ zvolal Buck. „Tak tedy, pojďme dovnitř! Vezmeme s sebou vašeho lidožrouta, chcete-li.“

Dan zesmutněl.

„Nemůžeme si povídat venku?“ zeptal se.

„A proč to? Myslíte, že uvnitř nenajdeme židle?“

„Nerad vcházím do domu. Také se vám někdy zdá, Bucku, že čtyři stěny jsou podobné očím, které na vás hledí?“

„Ne, nic takového,“ opáčil Buck. „Co tím chcete říct?“

„Nevím,“ odpověděl Dan sklíčeně. „Jen se mi to tak zdá. Nevšiml jste si, jak dusno je v domě? Jak se tam těžce dýchá? Jako kdybyste měl na sobě příliš malou košili.“

„Hm, tak tedy zůstaneme venku.“

Dan se rozběhl k vysokému plotu...a lehce jej přeskočil (str. 12) /.

Dan souhlasně přikývl, usmál se a kývl na psa, který stál za ním. Černý Bart se schoulil na zemi, Dan se posadil se zkříženými nohama a rameny se opřel o huňatou vlkovu srst. Buck následoval jeho příkladu s menší obratností. Usilovně přemýšlel a přitom si stočil cigaretu z tabáku „Durham Bull“, aby využil přestávky mezi řečí. Pak chladně pravil:

„Myslel jsem, že zatoužíte po zprávách o svých známých.“

Dan seděl, ruce volně sepnuté v klíně. Široce rozevřenými očima hleděl do dálky. Jeho rty byly pootevřené a bezvýrazné, jaké často mívají děti. V té chvíli by mohl stát modelem k soše bezmyšlenkovitosti.

„O kterých známých, Bucku?“

Buck rozškrtl sirku, ale hleděl teď vyvalenými očima tak dlouho do prázdna, až mu popálila prsty. S kletbou ji odhodil a zapálil novou. Několikrát vdechl dým, než byl schopen řeči. Pak ze sebe vypravil:

„O lidech, které jste znal. Snad jste na ně nezapomněl?“

Přimhouřil oči, v kterých se jevila jakási neurčitá hrůza.

„Například na Kate Cumberlandovou?“

Dan opakoval s rozjasněnou tváří:

„Na Kate Cumberlandovou? Ach ano, jak se jí daří, Bucku? Poslední dobou jsem na ni denně myslel.“

Buck se zachvěl. Pomyslel si, že se mu snad přece jen podaří dosáhnout nějakého úspěchu a opakoval:

„Kate? Té se vede docela dobře. Ale o starém Cumberlandovi se to říct nedá.“

„Ne?“

„On umírá, Dane!“

A Dan s klidem odpověděl:

„Myslím, že už je starý.“

„Starý?“ vydechl Buck s jakousi hrůzou. „Je sice pravda, že je starý, ale víte, proč umírá? Protože jste odešel z domu, Dane, to ho zabíjí.“

Dan se zamyslel a pomalu odpověděl:

„Asi tomu rozumím. Kdybych měl ztratit Satana nebo Barta...“

Veliký pes zakňučel, když zaslechl své jméno a Dan položil útlou ruku na jeho zjizvené čelo. „Kdybych je měl ztratit, asi bych pro ně truchlil.“

Buck zaťal zuby:

„Nechce se mi věřit, že by člověk pohřešoval jiného člověka tak, jako vy byste pohřešoval svého psa. Ale možné to je! Joe Cumberland umírá kvůli vám, Dane. Je na tom právě tak, jako kdybyste mu prohnal kulku tělem.“

Dan se zamračil a nedbale mávl rukou.

„Neměl byste v té věci něco udělat?“ otázal se tiše Buck.

„A co bych mohl udělat?“

„Pane bože, copak vy nic necítíte, Dane?“

„Nevím, co tím chcete říct,“ odpověděl Dan jemným hlasem.

„Asi toto: Copak nemůžete nasednout na koně a odjet se mnou na Cumberlandův ranč? A zůstat nějakou dobu u starce, než by se uzdravil? Je to tak těžké? Je snad váš čas tak prokletě drahý, že na to nemůžete věnovat několik dní?“

„Ale vždyť já se vrátím!“ odpověděl dotčeně Dan. „Nemusíte mi tak spílat, Bucku. Já na Kate myslím skoro denně.“

„Od kdy?“

„Nevím.“ Dan se nervózně ošil. Pohlédl na oblohu. A když Buck také zvedl oči, spatřil na obloze trojúhelník letících divokých hus.

„Něco mě žene na sever ke Cumberlandovu ranči a ke Kate,“ povzdechl Dan. „Myslel jsem na její modré oči, Bucku, na její vlasy a na její jemný hlas. Poslední dobou jsem ji viděl stále před sebou a jel jsem tím směrem.“

„Tak co vás tady drží, člověče?“ rozhořčil se Buck. „Vyskočte na koně a za deset minut můžeme uhánět k severu!“

„Na koně!“ zvolal Dan se stejnou dychtivostí jako Buck. „Pojedeme co nejrychleji.“

„Tak pojedme!“

„Ještě počkejte!“ řekl náhle Dan, jehož hlas nabyl chladného tónu. „Na něco jsem zapomněl.“

Buck se otočil. Danova tvář se podivně změnila, v očích se odrážel mrazivý lesk.

„Musím tady na něco počkat,“ řekl Dan.

„Na co?“

„Ve městě je jistý muž, který chce se mnou možná mluvit.“

„Mac Strann! Už jsem o něm slyšel, Dane, Vy necháte raději zemřít Joea Cumberlanda, poněvadž si tady chcete vyřídit účty s nějakým bídným hrdlořezem?“

„Já nechci bojovat!“ namítl Dan. „Nic se mi tak strašně neprotiví jako rvačka!“

Buck tiše zaklel:

„Dane, jak tady můžete takhle sedět a obelhávat mě? Copak jsem vás neviděl při práci? Copak si nepamatuji, jak jste stopoval Jima Silenta? Všichni jsme vás prosili, abyste nechal Jima na pokoji a já si pamatuji, jak vám bylo všechno ostatní lhostejné, jen když jste se mohl zmocnit Jima Silenta. Bože všemohoucí, neviděl jsem snad vaši tvář, když jste Silenta škrtil?“

Na Danově tváři se objevil úšklebek odporu. Mávnul útlou rukou a potichu rozkázal:

„Mlčte! Nemluvte tak! Otřásám se hnusem od té doby, co jsem ho škrtil a pálí mě špičky prstů. Cítím, že jsem nečistý a pokrytý špínou, kterou nesmyje žádné mýdlo, nebo voda. Bucku, raději bych sám zemřel, než abych se s někým rval.“

Buck užasl, když to slyšel. Připadalo mu to, jakoby zdravý muž prohlašoval, že netouží po chlebu a mase. Chtěl něco říct, ale spolknul to a místo toho odpověděl:

„Pak se mi to zdá úplně prosté. Vy nenávidíte rvačky. Mac Strann je miluje; živí se tím, čeká na příležitost den za dnem. A co z toho vyplývá? Nasedněte na koně a odjeďte se mnou. Mladý Jerry Strann zemře, Mac vás začne hledat, dozví se, že jste prchl, odjede a zapomene na vás. Není to úplně jednoduché?“

V Danových očích upřených do dálky se objevil bývalý neklid: „Nevím, možná...“ Odmlčel se.

„Máte něco proti tomu?“ naléhal Buck.

„Nevím!“ odpověděl zmateně Dan. „Myslím, že Mac Strann bude strašně zklamaný, až jeho bratr zemře a já zmizím.“

Buck na něho vyvalil oči a rozesmál se nuceným smíchem. Satan proběhl ohradou, podíval se přes plot a tiše zařičel. Barry se na něho usmál a řekl:

„Myslím, že když zemře Jerry Strann, zůstanu někomu něco dlužen. Ptáte se komu? Macu Strannovi. Musím tady zůstat a dát mu šanci.“

„Pevně doufám, že vás Mac Strann rozseká na kaši!“ vyjel prudce Buck a srazil dlaně dohromady.

Dan rozevřel doširoka oči:

„Proč v to doufáte?“

Buck na chvíli oněměl a pak zabručel:

„Je to vůbec možné? Jste člověk a přece vám záleží víc na vašem koni a na vašem zatraceném vlčákovi než na lidském životě? Ptám se vás upřímně, Dane: Je to normální jednání?“

Dan k němu vztáhl ruce a žalostně zakvílel:

„Copak to nechápete, Bucku? Já nechci být takový, ale nemohu si pomoci!“

„Tak tedy pomáhej Pánbůh tomu ubohému starému Cumberlandovi, který vás vyvedl z pouště, od dětství vás vychovával, ošetřoval jako vlastní dítě, miloval vás víc než Kate a teď jen leží s horečnatýma očima a čeká, až se mu vrátíte! Jestli ho navštívíte, Dane, poproste ho na kolenou, aby vám odpustil!“

„Myslím, že bych to měl udělat,“ zamumlal zadumaně Dan.

„Dane, vy pojedete se mnou!“

„Ale teď není čas k odjezdu, Bucku.“

„To je všechno, co jste mi chtěl říct?“

„Možná, že ano, Bucku.“

„Zapůsobilo by na vás víc, kdybych vás poprosil, abyste se mnou jel kvůli dávným dobám, kdy jsme bývali všichni spolu?“

Dan se zahleděl kamsi do bleděmodře mlhavé jarní oblohy a pak odpověděl:

„Už se mi nechce mluvit, Bucku.“

Buck vstal a pomalu, se sklopenou hlavou odcházel. Náhle za ním hlučně zařičel hřebec. Buckovi se zdálo, že to byl projev vzdorné vítězoslávy. Obrátil se a pohrozil mu pěstí.

3/ HUDBA PRO STARÉHO NICKA

Myšlenka je jako ostruha. Zdvihá hlavu člověka, tak jako ostruha zdvihá hlavu koně a zrychluje mu krok. Jedna taková myšlenka zaujala Bucka, když opět vstoupil na verandu hotelu. Nebyla to příjemná myšlenka, protože zbledl, zaťal veliké pěsti a uvolnil revolver v pouzdře. Myslel asi na nějaké zoufalé nebezpečí, v které se kdysi vydal.

Ale byla to také myšlenka hodna zralé úvahy. Buck se usadil do proutěného křesla na konci verandy, opřel hlavu o prsa a kouřil jednu cigaretu za druhou. Nedopalky házel přes zábradlí. Několikrát si přitiskl ruku ke rtům, jako kdyby v nich cítil bolest. Byl dosud bledý, ale oči mu jiskřily a stále pevněji svíral čelisti. V té chvíli jeho tvář neskýtala příjemný pohled, protože se zdálo, že se chystá k nějakému rozhodnutí.

Pohnul se teprve tehdy, když zaslechl daleko za hotelem tenké jasné hvízdání. Melodii nepoznal, ale byla to spíš nějaká improvizace se zpěvnými prvky a podivnými trylky. Když to hvízdání Buck zaslechl, zvedl hlavu. Potom vstal a vešel do jídelny.

Zeptal se šilhavé číšnice na jméno lékaře ošetřujícího Jerryho Stranna.

„To není žádný lékař!“ odpověděla číšnice. „Jerryho Stranna, aby ho čert vzal, ošetřuje šerifův příručí Fatty Matthews. Ted’ je Fatty v baru. Co je vám, vy něčemu nasloucháte?“

„Ano!“ odpověděl záhadně Buck. „Naslouchám hudbě pro uši Starého Nicka¹.“

Obrátil se a odešel do baru. Našel tam Fattyho, který se právě chystal vypít na tři prsty vysokou dávku whisky. Buck přistoupil k nálevnímu pultu, nalil si také a začal si pohrával se sklenkou. Rudé oko má sice příjemný účinek, ale je tak silné, že spaluje i ta nejkoženější hrdla. Mužům slouží podobně jako ricinový olej dětem. Proč ho muži pijí, to je tajemství, které zná jen hluboká duše horské pouště. Buck si pohrával se sklenkou whisky a pozoroval druhého hosta v baru.

¹ Old Nick, přezdívka ďábla – Pozn. překl.

Byl to nesporně muž, kterého hledal. Fatty si tiše prozpěvoval, jakoby ani neošetřoval těžce nemocného člověka.

„Dám si ještě jednu,“ pravil Fatty. „Potřebuji to.“

„Měl jste dnes špatný den?“ otázal se soucitně O'Brien.

Mac ho sevřel kolem pasu; slyšel jsem, jak mu zapraskala žebra.

„Špatný den? U mě je každý den soudný den. Já vám řeknu, O'Briene, že člověk musí mít nervy ze železa, když má klidně stát a čekat, že Jerry každou minutu zemře a přitom být při každém hnutí pozorován tím d'áblem Mac Strannem. Obávám SE že mě Mac zaškrtní, jakmile Jerry zemře!“

„To se mýlíte, Fatty!“ opáčil O’Brien. „Tohle Mac Strann nedělá. On si dá na čas, než někoho zabije. Počká si, až se s ním setká na nějakém veřejném místě a donutí ho, aby začal. To je Mac Strann! Pamatujete si na Fitzpatricka? Mac sledoval Fitze skoro dva měsíce, ale Fitz věděl, co má za lubem a nehnul ani prstem. Polykal všechny urážky a neodpovídal na ně.

Ale konečně mu praskly nervy. Jednou, bylo to právě v mém baru, Fatty...”

„Hrome!“

„Ano, stalo se to ještě než jste se přistěhoval do tohoto kraje, Fitz měl pod vestou několik doušek rudého oka a cítil se značně posilněn. Fitz, byl ohromný mužský. Já sám nejsem zrovna malý, ale když jsem s ním mluvil, musel jsem se dívat nahoru. Byl to od narození rváč, poněvadž byl skotsko-irského původu. Mac se na něho jen podíval a Fitz mu odpověděl. A jakmile už začal mluvit, nemohl přestat. Nebyla to pěkná podívaná. Na Fitzovi bylo vidět, že ví, že je s ním konec, ale nepovolil. I ve své opilosti byl příliš hrdý, než aby ustoupil. Zakrátko začal Mac Stranna proklínat.

V té chvíli se všichni muži vytratili z baru, protože věděli, že po takových slovech přicházejí kulky. Ale Mac se na Fitze jen díval, ošklivě se ušklíbal, vůbec nic neříkal, neodpovídal. Bůh je mi svědkem, Fatty, že vypadal hladově. Když se šklebil, zdvihal se mu horní pysk a byly vidět jeho veliké zuby. Čekal jsem jen, kdy je zatne Fitzovi do chřtánu. Ale neudělal to. Ani se nehnul, a mezitím Fitz řádil stále hůř. A konečně Fitz začal. Vytáhl revolver a už ho skoro namířil na Mac Stranna, než se ten d’ábel hnul. Když se však konečně hnul, bylo to jako blesk. Oba vystřelili zároveň, ale Macova kulka zasáhla Fitze do ruky a vyrazila mu z ní revolver, takže rána šla někam mimo. Avšak Fitz uviděl vlastní krev. A víte, co to znamená pro lidi skotsko-irského původu? Jsou lidé, kteří se uklidní, když vidí vlastní krev. Pamatuji si na jistého kluka ve škole. Byl to výborný zápasník, ale ztratil odvahu, když začal krváčet z nosu. U lidí skotsko-irského původu je to právě naopak. Ukažte jim jejich krev a oni se rozzuří.

Tak to bylo i s Fitzem. Když viděl, že má zakrvácenou ruku, vrhl se na Mac Stranna. Pak se přihodily věci, které se rozhodně nehodí

do dobrého příběhu. Mac ho sevřel kolem pasu; slyšel jsem, jak mu zapraskala žebra. Panebože! Stále ho svíral a Fitz bil Maca zakrvácenou rukou do obličeje.

Věříte, že jsem byl celý strnulý? Nemohl jsem se ani pohnout. A bylo mi tak zle, jako jednou v mládí, kdy jsem viděl býka, který nabral roční tele na rohy.

Pak jsem slyšel Fitze chroptět. Mac Strann kňučel jako pes, který okusil krve a chce se jí do sytosti napít. Při tom pohledu mi vlasy hrůzou vstávaly na hlavě.

Potom se Fitz, který snad úplně zešilel, pokusil Maca kousnout. Mac ho pustil a sevřel mu hrdlo. Stalo se to bleskově. Přísahám, že jsem slyšel, jak zapraskaly kosti. Fitzovi klesla brada dolů, oči obrátil v sloup a Mac ho odhodil na podlahu. Ztracenej chlap! Postavil se nad ubohým, mrtvým Fitzem, kopl ho do polámaných žeber, obrátil se k pultu a poručil: „Dejte mi okamžitě něco k pití!“

Jako nějaké zvíře! Chtěl se nachlastat tady a hned, ačkoliv pár kroků od něho ležel mrtvý. Nejhorší bylo, že já mu musel dát láhev. Měl jsem před očima mlhu. Chtěl jsem do toho d'ábla napumpovat olovo, ale věděl jsem, že by to byla jasná sebevražda, kdybych se o to jen pokusil.

Zdvihl přetékaající sklenici a vypil ji jedním douškem. Zaklokotalo mu přitom v chřtánu jako praseti! Fatty, jak dlouho to bude ještě trvat, než bude s Mac Strannem konec!“

Fatty Matthews pokrčil tučnými rameny a nalil si novou sklenku.

„Není naděje, že se Jerry Strann uzdraví?“ vmísil se do hovoru Buck Daniels.

„Naprosto žádná,“ zakašlal Fatty, který právě spolkl další obrovský doušek whisky.

„A když Jerry zemře, půjde Mac po Danovi?“

„Kdo vám to řekl?“ otázal se chladně O'Brien. „Umíte snad číst myšlenky, cizince?“

Buck pozoroval bartendera se zájmem. Dobromyslně se usmíval a výraz jeho tváře přiměl O'Briena, aby s uzarděním sklopil zrak k řadě sklenic za pultem.

„Rád bych věděl, jestli by Dan Barry zvítězil nad Mac Strannem právě tak jako nad Jerryem. Bylo by to možné?“

„Ne, nebylo by to možné!“ odpověděl klidně a rozhodně Fatty Matthews. „Musím se vrátit do své medvědí klece. Měl byste se tam podívat se mnou, O'Briene, abyste na vlastní oči viděl, jak umírá horský lev a šedý medvěd tomu přihlíží.“

„Bude to trvat dlouho?“

„Dnes večer je konec, nemýlím-li se.“

Buck sebou prudce trhl a sklenku whisky, kterou dosud nepozdvihl ke rtům, křečovitě sevřel:

„Jste si tím jistý, šerife?“ vyhrknul. „Není naděje, že Jerry vydrží déle? Můžete s určitostí říct, že zemře dnes večer?“

„Mohu.“ odpověděl Fatty. „To není tak těžké, protože já už viděl hodně lidí odcházet na západ. Není to o nic těžší, než odhadnout, kdy dojde písek v přesýpacích hodinách.“

„Nemáte tu nikoho, kdo by vás zastupoval, Fatty?“ otázal se O'Brien.

„Ale ano. Mám nahoře Haw-Haw Langleye. Ale ten mi není skoro nic platný. Sedí tam se založenýma rukama a vypadá to, že si přeje, aby Jeny zemřel.“

A Matthews s tichou písní na rtech opustil lokál.

4/ GARY PETERS

Po Matthewsově odchodu zůstal Buck ještě chvíli u nálevního pultu. Se sklenkou v ruce hleděl zamyšleně do dálky.

„Je to podivná věc, jak mnoho lidí umírá při západu slunce,“ začal O’Brien, aby udržel hovor. „Jakoby se všeho vzdávali, jakmile se setmí, nemáte ten dojem?“

„Kolik zbývá do západu slunce?“ zeptal se důrazně Buck.

„Asi dvě hodiny.“

„Dvě hodiny!“ opakoval Buck a klouby si přejel čelo. „Dvě hodiny!“

Náhle zvedl sklenku a naráz vyprázdnil její obsah. O’Brien s obdivem pohlédl na svého hosta:

„Žijete už dlouho v tomhle kraji, cizince?“

„Ne, jsem tu jen nakrátko. Brzy odjízďím na sever a byl bych rád, kdybyste mi popsal cestu. Znáte to tady?“

„Nejdále na sever jsem byl v Brownsvillu.“

„Vy byste mi nemohl někoho doporučit, kdo se vyzná ve zdejších okolí?“

„Starý Gary Peters zná na tři dny cesty každou skálu. Má naproti kovárnu.“

„Ano? Děkuji vám, já ho navštívím.“

Buck zastihl Peterse, sedícího na bedně před kovárnou. Neměl právě nic na práci a dlouhou chvíli si krátil žvýkáním nezapálené dýmky z kukuřičného stonku, jejíž hlavička byla obrácena dolů. Hlava se mu skláněla dopředu, jakoby pod vahou obrovských knírů pískové barvy a mlhavé oči hleděly do prázdna. Když se Buck posadil na bednu blízko něho, kovář ho oslovil:

„Viděl jsem vás vyjít z O'Brienova salónu. Jaké zprávy mi přinášíte?“

„Žádné,“ odpověděl Buck. „Napovídalo se toho dost, ale žádné novinky.“

„To věřím!“ přikývl Gary Peters. „O'Brien je nejvýřečnější muž, jakého jsem kdy na západě poznal. V Brownsvillu se mu nikdo nevyrovná.“

Po těchto slovech profoukl dýmku, chopil se tyčky ze smrkového dřeva a začal ji ořezávat nožem.

„V mém kraji si lidé příliš neváží upovídaných mužů,“ pokračoval Buck.

Kovář otočil hlavu a chvíli hleděl na svého společníka. Pak dál ořezával tyčku.

„Kdybych však věděl o nějakém muži, který zná kraj na sever od Brownsvillu a který toho moc nenamluví, dal bych mu noční práci, která by stála za to.“

Peters vyndal dýmku z úst a rozfoukl si svislé kníry. Zadumaně pohlédl na svou zahálějící kovárnu, pak upřel zrak na svého společníka a odpověděl:

„Mohl bych vám jmenovat několik mlčenlivých mužů v Brownsvillu, ale jen jednoho, který zná okolí.“

„Tak? A kdo to je?“

„Já.“

„Vy?“ otázal se s úžasem Buck a podíval se na Garyho, jako kdyby ho viděl poprvé. „A znáte cestu až k Hawkinsově rokli?“

„Já? Synu, já znám každý kaktus až k Lysému Orlu.“

„Hmm!“ zabručel Buck. „Tak mi vyjmenujte několik rančů, ležících na cestě k Lysému Orlu a řekněte mi, kolik mil jsou od sebe vzdáleny?“

„Není nic lehčího! Nejdříve je McCauleův ranč. Kousek na severozápad leží Circle K. Bar, asi dvacet mil od McCauleye. Když se pak dáte přímo na sever, přijedete po osmi mílích ke Třem cestám. A když jedete dál...“

„Kamaráde, mohl bych s vámi uzavřít obchod?“ přerušil ho Buck.

„Možná, že ano.“

„Jmenuji se Daniels.“

„Já jsem Gary Peters.“

Potřásli si rukama.

„Petersi, vypadáte poctivě a já vás potřebuji pro poctivou hru, ale na nic se mě neptejte,“ pravil Buck. „Dostanete dvacet dolarů za jednodenní jízdu a jednodenní mlčení.“

„Příteli, kdysi jsem nepromluvil po tři měsíce s nikým ani slovo a nebyl jsem k tomu najatý,“ zabručel Peters.

„Znáte lidi z rančů, přes které pojedeme? A znají oni vás?“

„Ovšem! Jak by neznali Garyho Peterse?“

„Tak kamaráde a já potřebuji, abyste za deset minut opustil Brownsville a vydal se na cestu do Elkheadu. Chci, abyste jel jako d'ábel a abyste každých deset mil zastavil a opatřil si čerstvého koně. Nasedněte pokaždé na nového koně a tamním lidem řekněte, aby mě dnes v noci čekali s koněm, kterého jim zanecháte. Do Elkheadu dojedete až zítra večer, i když budete střídal koně, nemám pravdu?“

„Ano, dorazím tam asi v té době, pojedu-li jako d'as. Co mám vzít s sebou?“

„Nic. Jenom peníze, které vám dám, abyste při každé zastávce mohl najmout někoho, kdo by na mě čekal s koněm. Uděláte ještě lépe, když si opatříte čerstvého koně. Budou vám lidé důvěřovat. Gary?“

„Dejte mi peníze a já, v případě, že mi nebudou důvěřovat, jim zaplatím.“

„To bych mohl udělat. Přivede mě to sice téměř na mizinu, ale proč ne.“

„Pokoušíte se o překonání rekordu v jízdě z Brownsvillu do Elkheadu, nemýlím-li se? Uzavřel jste sázku, že?“

„Největší sázku, o jaké jste kdy slyšel,“ odpověděl drsně Buck. „Cestou můžete říkat, že chci dosáhnout nejlepšího času. Máte pro začátek rychlého koně?“

„Mám rudou klisnu, která se pro dobytkaře příliš nehodí, ale běží jako namydlený blesk.“

„Tak na ni nasedněte a jeďte. Ještě mi řekněte místa, kde se zastavíte.“

Vytáhl starou obálku a kousek měkké tužky, kterou si poznamenal Petersovy údaje.

„Každá vteřina, o kterou zkrátíte svůj čas, bude krátit i můj čas,“ řekl mu Buck před odchodem. „Protože, když přijedete do Elkheadu, já vám musím být v patách.“

Gary Peters zvedl úžasem obočí, vsunul dýmku do úst a procedil skrze zuby:

„Na to byste si asi nechtěl vsadit, kamaráde?“

„Dostanete dalších deset dolarů, když dojedete do Elkheadu dříve než já.“

„Koňská síla má své meze,“ podotkl Gary. „Jaký čas chcete překonat?“

„Rychlost kulky a severovýchodního větru dohromady, Gary. Vráťím se do salónu, abych připil na vaše štěstí.“

Buck ten slib splnil, poněvadž teď sílu potřeboval. Pil vytrvale, až posléze zaslechl z ulice dusot kopyt. Pak někdo přišel do salónu a hlučně oznámil, že Gary Peters „vyjel jako ďábel na rudé klisně z města.“

Buck šel potom vyhledat Dana Barryho. Ve stáji, ani v ohradě za stáji ho nenašel. Satan a Černý Bart tam stáli, ale jejich majitele nebylo vidět. Když se Buck smutně zadíval na rychlého nedostižného hřebce, něco ho napadlo:

„Kdybych ho mohl zdržet jen půl minuty, dokud nevyjedu, měl bych přece jen nějakou vyhlídku na úspěch!“

Zatáhl vrata ohrady tlustým řetězem se zámkem, otočil klíčem a zahodil ho. Pak ustoupil a s uspokojením pozoroval své dílo. Pomyslel si, že bude asi dlouho trvat, než se přepiluje řetěz, nebo než

se udělá průlom v důkladném plotě. Pak se Buck spokojeně usmál, potáhl si opasek, sombrero vtiskl hlouběji do očí a vydal se znovu hledat Dana Barryho.

Ted' už měl víc naspěch, protože slunce se klonilo k západním horám a stíny na zemi se znatelně prodlužovaly. Když vyšel na ulici, viděl, že k O'Brienovu salónu přicházejí stále noví muži. Troulili se po jednom, po dvou, zastavovali se před lítacími dveřmi, nakukovali dovnitř a něco si šeptali. Buck se zeptal jednoho z nich, co se děje.

„Je uvnitř,“ odpověděl muž se širokým rozčileným úsměvem. „Je uvnitř a čeká!“

A když Buck otevřel dveře, spatřil na vzdáleném konci baru Dana Barryho, jak sedí za stolem a plete řetízek z koňských žíní. Klobouk měl posunutý dozadu a seděl zády ke dveřím. Jistě neměl ani tušení o tom, že veškeré obyvatelstvo Brownsvillu čeká na jeho zkázu. Za nálevním pultem stál bledý O'Brien, který nespouštěl oči z Danovy štíhlé postavy. Když však spatřil Bucka, hlučně zvolal:

„Vstupte, cizince! Račte dále a dejte si něco k pití. Z ticha v tomto domě začínám být kapánek nervózní.“

Buck se nedal dvakrát pobízet a okamžitě uposlechl tohoto vyzvání. Za ním se vkradlo do salónu po špičkách a s klobouky v ruce několik brownsvillských obyvatel a postavili se v řadě k nálevnímu pultu. Nikdo z nich nepromluvil, ale všichni jako na povel otočili hlavy směrem ke klidnému muži na konci místnosti.

5/ PŘÍCHOD NOCI

Ještě se úplně nesetmělo, neboť hory stále vrhaly stíny a na západě zůstával matný přísvit. Avšak v otevřených očích Jerryho Stranna se rozhostila půlnoc. Nevykřikl, ani se nezachvěl v křeči, nepozvedl hlavu ani ruku. Jednu chvíli zavřel oči a vypadal vskutku jako mrtvý; vzápětí je otevřel a usmál se. Vítr si pohrál s jeho plavými vlasy. Za svého života se Jerry nikdy netvářil tak blaženě, jako když umíral. Fatty mu přidržel zrcadlo u pootevřených rtů, podíval se na ně a pak přistoupil k Macu Strannovi:

„Macu, už to přišlo. Chci vám říct jen toto: ať uděláte cokoli, proveďte to proboha v souladu se zákonem!“ Proklouzl dveřmi a zmizel.

Ale Mac se za šerifem ani nepodíval. Obracel v dlani bezvládnou ruku svého bratra Jerryho a bezvýrazným zrakem hleděl oknem na střechy městečka.

Kvapem se stmívalo. Ačkoliv východní svahy střech byly černé jako uhlí, západní svahy byly osvětlené. Svět se ukládal ke spánku a Jerry Strann už usnul spánkem věčných. Zdálo se, že to není možné.

K posledním okamžikům Jerryho Stranna by se hodila spíše noc na moři, kde se mraky ženou po obloze a vlny se zdvihají až k hrotu stožáru, kdy se loď zmítá na rozbouřeném moři a stovky lidí křičí strachem, vzdorující smrti. To by bylo vhodnější místo k Jerryho poslední pouti na věčnost.

Přiměřenou dekorací k smrti Jerryho Stranna by mohla být i bitevní vřava, ve které na sebe útočí stovky lidí, vedené jediným mužem. Nebo, kdyby jel na koni, zpíval si a náhle, z čistého nebe by do něho uhodil blesk a zabil ho. To by už byla smrt hodná Jerryho Stranna.

Těžko uvěřit, že by zemřel tak prostě, s úsměvem na rtech. Jeho smrt tak nebyla úplná. Chyběl tu smrtelný zápas a zběsilý vztek nad vlastní zkázou. Jak to, že ten granát vybuchl bezhlučně a beze škody?

Ale Jerry byl opravdu mrtev a celý ostatní svět žil vesele dál. Kdosi klusal na koni ulicí a hlasitě volal na svého známého. Najednou vítr vehnal do pokoje neviditelný prach otevřeným oknem, v dáli slabě zaplakalo dítě, konejšené matkou. A to bylo všechno.

Mac přemýšlel, co by se vlastně mělo dít?

Měl se všude kolem rozléhat nářek, pláč, proklínání a modlitby, protože hezký Jerry Strann je mrtev? Nebo mělo nastat naprosté, hrozivé ticho, jako předzvěst pomsty, poněvadž jedny z nejjasnějších očí se zakalily, nejsilnější ruka pozbyla vlády a hlas, který každého rozechvíval, zmlknul navždy?

Ale nekonalo se ani ticho, ani pláč. V nedaleké kuchyni rachotila kuchařka pánvemi a pak s klením odehnala psa od zadních dveří. Ne, že by některý z těch zvuků byl zvlášť hlučný. Vždyť zvuky života bývají zřídka kdy hlučné, neboť se valí jako nekonečná řeka. Její jednotvárný proud bývá občas zčeřen vlnkami jiných, odlišných zvuků, svědčících o tom, že lidé dosud spí, nebo se probouzejí, hladoví, nebo jedí. A teď zase odešla jedna vlna do moře temnoty a všechny ostatní se za ní ženou bezstarostně dál.

Měl se snad rozlehnout nějaký obří hlas, vyburcovat obyvatele městečka ze spánku a varovat je před blížící se pomstou za Jerryho smrt?

Vysoký hubený Haw-Haw Langley se přikradl po špičkách odzadu, pohlédl na mrtvou Jerryho tvář a ušklíbl se. Celým tělem mu

přeběhl křečovitý záchvěv a v hrdle se pohnul ohryzek. Pak se opatrně odplížil stranou, aby si prohlédl Mac Strannovou tvář. Podobala se tváři dítěte, která nevyjadřuje nic jiného, než úžas.

Z jeho rozšklebených rtů vyšla chraptivá otázka:

„Nezatlačíte mu oči, Macu?“

Mac po těch slovech otočil svou velikou hlavu k Langleyovi, který potlačil úšklebek.

„Vždyť on musí vidět na cestu!“ řekl krátce a opět upřel zrak na mrtvého. V Langleyových pronikavých očích se zračil strach. Udělal dlouhý klouzavý krok ke dveřím, ale jakýmsi smrtícím kouzlem byl přiváben zpět k loži.

A Mac pravil:

„Zdá se, že Jerry jede domů, Haw-Hawe. Vidíte, jak se usmívá?“

Sup si jen pohladil hubené líce a opět potlačil tichou radost.

„Jeho ruce jsou jako živé, až na to, že trochu chladnou,“ pokračoval Mac. „Neměnil se, že ne? Až na to, že vidí něco v dálce. Zdá se, že ho to upoutalo, že?“ Naklonil se blíž k mrtvému a jemným hlasem se otázel: „Jerry, co vidíš?“

Langley zatajil strachem dech a začal opět ustupovat ke dveřím.

Mac zatím položil svou obrovskou ruku na Jerryho rameno a povýšeným hlasem se ho ptal: „Neslyšíš mě, hochu?“

Pak ho náhle zachvátila hrůza. Poklekl tak prudce vedle lůžka, až zapraskala prkna v podlaze.

„Co to znamená, Jerry? Ty se na mě zlobíš? Nechceš se mnou mluvit? Zapomněl jsi na mě, Jerry?“

Uchopil tvář mrtvého do rukou, rychleji k sobě obrátil a na okamžik se zadíval do Jerryho zakalených očí. Pak neobratně vstal a jako na omluvu promluvil k Haw-Hawovi, stojícímu u dveří:

„Na chvílku jsem zapomněl, že už nežije.“ Pohlédl zpytavě na

Langleye: „Haw-Hawe, řekněte mi upřímně, myslíte, že na mě Jerry někdy zapomene?“

Haw-haw byl dosud bledý strachem, ale v místnosti ho drželo cosi silnějšího než strach. Pomalu přistoupil k Mac Strannovi a pohlédl na něho i na mrtvého. Zdálo se, jakoby mu ten pohled dodal sílu, olízl si rty a odpověděl:

„Jestli na vás zapomene, Macu? Nezapomene na vás, jestliže zabijete muže, který ho zavraždil.“

„Přeješ si, abych ho zabil, Jerry?“ zeptal se Mac a čekal na odpověď, kterou nedostal.

„Tak nevím,“ zabručel Strann po chvíli. „Jerry měl vždycky rád boj, ale byl nepřítelem zabíjení. Nikdy se mu nelíbilo to, co jsem dělal já. A když tady ležel, Haw-Hawe, nezmínil se vůbec o tom, že bych měl zabít Hvízdavého Dana. Že ne?“

Po nějakou chvíli nebyl Haw-Haw schopen úžasem promluvit. Pak zakoktal:

„Macu, vy nechcete zabít Barryho?“

„Já nevím,“ odpověděl tupě veliký muž. „Nemám jaksi chuť na zabíjení. Zdá se mi, že na světě zemře tak jako tak dost lidí.“ Přejel si rukou čelo a zavřel oči.

„Jakoby ve mně něco odumřelo,“ zašeptal. „Strašně mě bolí hlava a mám pocit prázdnoty ve svém nitru. A stále vzpomínám na dobu svého dětství, kdy mi bylo ublíženo a já plakal.“

Hluboce povzdechl.

„Panebože, nevím, co bych za to dal, kdybych se teď mohl dát do pláče!“

Když tohle Mac pronášel se zavřenýma očima, Langleyovy oči zářily nevýslovnou radostí.

„Kdyby si Jerry přál, abych Dana Barryho zabil, určitě by to řekl,“ opakoval Mac. „Ale on to neřekl.“ Obrátil se k tváři mrtvého. „Podívejte se teď na Jerryho. Ten nemyslí na zabíjení. Myslí na nějaké klidné místo k spánku. Já znám to místo. Vyvěrá tam pramen z úžlabiny mezi dvěma horami a vítr tam vane po celý rok. A nad tím pramenem stojí strom. Tam ho uložím. On měl rád šumění tekoucí vody. Vítr mu tam bude ovívat tvář a strom bude značit jeho hrob. Jerry, chlapče, bude se ti to líbit?“

Zatímco Mac rozjímal, Langleye něco náhle napadlo:

„Macu, copak nechápete, proč vás Jeny nežádal, abyste zabil Barryho?“

„Ano?“ obrátil se k němu tázavě Mac.

Ale jen co se obrátil, Haw-Haw ho obešel a postavil se za něho, jakoby bylo pro něho snazší promlouvat k němu za jeho zády. A při řeči pak vztahoval k Mácovi prosebně ruce.

„Macu, nepamatujete si, že Dan Barry vystřelil dříve než Jerry?“

„A co to má s tím společného?“

„Ale on vystřelil mnohem dříve. Viděl jsem to. Barry čekal, až Jerry vystřelí. Rozumíte?“

„A co má být?“

„Macu, vy jste slepý! Jerry věděl, že byste se vystavil smrtelnému nebezpečí, kdybyste šel proti Barrymu.“

Po těchto slovech se Mac, i při svých tělesných rozměrech, obrátil prudce a s nevídanou rychlostí k Langleyovi. Ten přitiskl své hubené tělo ke stěně a prosebně řekl:

„Macu, proboha! Já jsem neřekl, že byste se vydal v nebezpečí smrti. To byl Jerryho nápad.“

„To vám řekl Jerry?“ zeptal se Mac.

„Bůh je mým svědkem, že ano!“

„Přál si Jerry, abych zabil Barryho?“

„Proč by si to nepřál?“ trval na svém ten lidský sup a znepokojeně si mnul kostnaté ruce. „Cožpak to není přirozené, Macu?“

Mac nerozhodně odpověděl:

„Zdá se mi, že zabíjení teď není na místě.“

Langley se dlouhou rukou dotkl jeho ramene a rychle zašeptal:

„Vzpomínáte si, jak jste se včera vzdálil na minutu z pokoje? Tehdy ke mně Jerry obrátil hlavu, asi tak, jako leží teď, a já jsem řekl:

Jerry, mohl bych ti něčím posloužit?“

Mac stiskl Haw-Hawovi ruku a zamumlal:

„Vy jste byl jeho přítel, já to vím.“ A Haw-Haw sebevědomě pokračoval:

Jerry mi odpověděl: „Haw-Hawe, kamaráde, už mi nemůžeš posloužit ničím. Odcháším na západ. Ale až odejdu, ochraňuj Maca před Barrym.“

Zeptal jsem se: „A proč, Jerry?“

„Protože Barry by ho určitě zabil,“ odpověděl mi Jerry.

„Udělám všechno možné, jen abych ho ochránil před Barrym,“ odpověděl jsem, „ale nepřeješ si, chlapče, aby se s mužem, který tě zabil, něco stalo?“

„Haw-Hawe, nebudu mít v hrobě klid a nepřijdu do nebe, nedovím-li se, že Barry skončil v pekle. Ale proboha, neříkej o tom Macovi, protože by se jistě vydal za Danem a skončil by tak jako já.“

Mac silně stiskl ruku Haw-Hawovi a zeptal se:

„Kamaráde, odpřísáhnete, že je to pravda?“

„K tomu mi dopomáhej Bůh!“ dušoval se křivopřísežník.

„Takže bych měl přenechat pohřeb cizím lidem,“ usoudil Mac. „Já mám teď jinou práci. Kam utekl Barry?“

„On neutekl!“ zvolal vzrušeně Haw-Haw. „Ten zatracenej blázen na vás čeká dole v O’Brienově baru! On má odvahu na vás čekat!“

Mac neodpověděl. Ještě jednou se podíval na mírnou tichou tvář svého mrtvého bratra a zamířil ke dveřím. Haw-Haw počkal, až za ním zapadly dveře, pak ovinul paže kolem těla a chvíli se třásl smíchy. Potom dlouhými šouravými kroky následoval Mac Stranna.

6/ BUCK UDEŘÍ

Šerif Fatty Matthews spěchal z pokoje, kde ležel mrtvý, přímo k baru. Tam zjistil, že všichni muži mlčí a pozorují klidnou postavu na konci místnosti. S námahou a supěním se rozběhl k tomu muži, až se mu otřásaly jeho tučné boky. Brownsvillští občané tvrdili, že jen dvě věci dokáží přimět Fattyho k běhu: revolver a pohled na nápoj. Ale všechna pravidla mají své výjimky. Když Fatty doběhl k Barrymu, chystal se ho právě udeřit těžkou rukou do ramene, ale Dan se v posledním okamžiku obrátil na židli. Jakoby byl varován stínem dopadající ruky. Jakousi záhadou se stalo, že se jeho rameno vyhnulo úderu buclaté pěsti. Šerif zasáhl jen lenoch židle, zaklel a hněvivě hosta upozornil:

„Cizince, nahoře právě zemřel Jerry Strann. Za deset vteřin přijde dolů Mac Strann a bude se o vás zajímat!“

Ustoupil stranou. Z rozčilení a aby zakryl svůj těžký dech si začal prozpěvovat. Ale Barry dál pletl obratnými prsty řetízek z žíní a řekl, jakoby se nechumelilo:

„Šerife, vymyslel jsem nový dvojitý uzel. Chcete se podívat, jak ho dělám?“

Fatty se obrátil k davu, pokynul rukou a zvolal:

„Je to blázen. Všichni jste slyšeli, co jsem mu řekl a víte, že jsem mu dal poctivou výstrahu. Jestliže mu v Brownsvillu vykopáme hrob, bude to moje vina? Nebude!“

Přistoupil k nálevnímu pultu a udeřil do něho pěstí:

„O'Briene, něco nám proboha nalejte!“

Dav nervózních mužů ten návrh jen uvítal. A mezitím co se stavěly sklenky na pult, prošel Buck Daniels pomalu barem a zamířil k Barrymu. Tvářil se tak, jako kdyby šel na popravu. Zastavil se u Dana a sledoval jeho obratné ruce při práci. Dan teď seděl na židli, ze které měl přehled přes celou místnost. Buck zůstal stát proti němu. Dan si pletl dál svůj řetízek. Buck pozoroval jeho útlé prsty, podobné prstům šestnáctileté dívky.

„Dane!“ řekl Buck rozechvěle. „O něčem jsem přemýšlel a chci vám o tom říct.“

Dan pomalu zvedl udivené oči.

Daniels byl smrtelně bledý. Rukou se opřel o okraj stolu, naklonil se těsně až k Danovi a řekl:

„Dane, naposled se vás ptám: Vráťte se se mnou ke Kate Cumberlandové?“

Dan se jemně usmál, jakoby na omluvu:

„Nevím, jak bych to mohl udělat, Bucku?“

„Tak jste tedy ten nejlživější, nejbídnější a nejpodlejší pes na světě!“ procedil Buck skrz zuby. „A to není všechno!“

Zvedl ruku, která dosud spočívala na stole a uštědřil Danovi políček. Pak se obrátil a udělal dva kroky ke středu místnosti.

V baru snad nebylo jediného muže, který by neslyšel Buckova poslední slova a neviděl políček. Všichni také viděli, nebo alespoň věděli na základě přesných svědectví, že štlhlý cizinec vytáhl revolver dříve než Jerry Strann a smrtelně ho postřelil. Začali teď hučet a uskakovat stranou, aby nestáli v cestě případným kulkám.

Hleděli na Danovu tvář s bledou stopou Danielsových prstů. Ale počáteční hrůzu, vystřídalo překvapení. Dan seděl vzpřímeně na židli, úžasem neschopen slova. Jeho pravice se nehybně vznášela nad rukojetí revolveru. Vypadal, jako kdyby náhle strnul uprostřed své činnosti. Muži čekali, až zdvižená ruka klesne, až útlé prsty sevrou rukojeť revolveru, zaleskne se hlaveň, místností se rozlehne výstřel a Buck se skácí tváří k podlaze.

Ale Danova ruka se nehýbala. A Buck? Obrácen zády k hrozící smrti, vytáhl klidně tabák a hnědé papírky, stočil si cigaretu a sáhl do boční kapsy.

Při tomto pohybu se Dan pohnul. Sevřel rukojeť revolveru a se žlutým žárem v očích se naklonil vpřed. Ale Buck vytáhl z kapsy ještě sirku. Zvedl nohu, škrtl sirkou o kalhoty a klidně si zapálil cigaretu. Pak pomalu kráčel ke dveřím.

Buck obrácen zády... klidně si zapálil cigaretu.

Jakmile za ním zapadly lítací dveře, vyskočil Dan s podivným výkřikem, jaký snad nikdo dosud z lidských úst neslyšel. Odrážel se v něm žal a především smrtící dychtivost. Tak by možná volal hladový člověk při pohledu na jídlo. Dan proběhl barem a ve dveřích vytáhl revolver. Za ním se vyhrnuli všichni muži. Ti, kteří vyběhli ven nejdříve, spatřili Bucka, nakloněného v sedle daleko dopředu a

uhánějícího tryskem do nočních temnot. Zmizel téměř okamžitě. Slyšeli už jen dusot kopyt. Dan se asi na vteřinu zastavil se zdviženým revolverem. Pak se obrátil, zastrčil ho do pouzdra a s tímž podivným výkřikem se rozběhl ke stáji.

Někteří z mužů ho následovali a vyprávěli později nevěřícím posluchačům, jak Barry běžel přímo k levé ohradě a zalomcoval brankou, která byla, jak se zdálo, zajištěna řetězem a opatřena zámkem. Když zjistil, že branka nepovolí, odběhl do stáje a vrátil se se sedlem a uzdou. Obojí přehodil přes plot do zahrady. Pak odřezkem dřeva vypáčil nejvyšší příčku v plotě a skočil do ohrady.

Černý hřebec zařičel a u pánových nohou zakňučel veliký huňatý pes. Cizinec vhodil sedlo na koně s neuvěřitelnou rychlostí je připjal, vyhoupl se do sedla a rozjel se k protější straně ohrady. Až do tohoto okamžiku nikdo z diváků netušil jezdcův úmysl, poněvadž plot i po odstranění nejvyšší příčky byl skoro šest stop vysoký. Když ale Barry odjel k protější straně ohrady a obrátil se k místu, kde chyběla příčka, bylo jasné, že chce plot přeskočit. O'Brien později líčil, že se mu ten výkon zdál tak nemožný, že nevěřil svým očím. Měl dojem, že se mu všechno jen zdálo. Viděl, jak se vraník ostrým klusem rozběhl, jak veliký pes přelétl plot první a hned poté, jak kůň i jezdec letí do výše ke hvězdám. Slyšel klapnutí kopyt, které zavadilo o horní příčku plotu a slyšel dusot kopyt na druhé straně ohrady.

Jezdec se mihl kolem rohu stáje a pak už bylo slyšet jen vzdalující se koňská kopyta.

Sotva se diváci za naprostého ticha vrátili do baru, vešel tam Mac Strann. Zamířil přímo k O'Brienovi a drsným hlasem ho oslovil:

„Někde by tu měl být muž jménem Dan Barry. Kde je?“

„Macu, ještě před dvěma minutami tady seděl za stolem, ale kde je teď, to nevím.“

Za Mac Strannem se objevil Haw-Haw, podobný kostlivci a s tváří zkřívenou hněvem řekl:

„Uprchl? Jestliže byl ještě před dvěma minutami zde, nemůže být na cestě déle než dvě minuty!“

Pak se zeptal: „Kterým směrem odjel?“

„Na sever!“ odpovědělo shodně několik mužů.

O'Brien přistoupil k Mac Strannovi a řekl:

„Macu, my víme, co máte v úmyslu, víme, co jste ztratil a všichni Jerryho i vás litujeme. Ale, jestli vám mohu dát nejlepší radu, kterou jste kdy v životě slyšel, tak tedy poslyšte: Vyhýbejte se Barrymu!“ Haw-Haw pošeptal Strannovi do ucha:

„To radil i Jerry, když umíral. A já to radím také. Stíhat Barryho je nebezpečné!“

„Haw-Hawe, pomůžete mi osedlat koně?“ opáčil Mac. „Musím totiž vyřídit jistou záležitost a opozdil jsem se už o dvě minuty.“

7/ DOKTOR BYRNE ANALYZUJE

Doktor Randall Byrne zasedl ve svém pokoji k nedokončenému dopisu a pokračoval v psaní:

„Přerušil jsem práci kvůli obědu, milý Loughburne. Při obědě jsem seděl proti slečně Cumberlandové – byli jsme jen dva u velkého stolu. Obědvali jsme za hrobového ticha, které přerušovaly jen šouravé kroky čínského kuchaře, přecházejícího mezi pokojem a kuchyní. Vyprávěl jsem ti už o tom pokoji? Myslím, že ne, neboť jsem se z jistých důvodů zmiňoval o svém okolí jen letmo. Na stěně visí laso, které si pan Cumberland vydobyl za svého mládí při

kovbojské soutěži. Na tento úspěch je dosud velice hrdý. Na jiném místě visí revolvéry známého desperáta, které mu byly po smrti odňaty. Je tu i sombrero náčelníka mexických guerillu vedle obrazu býka, poctěného cenou. Dále je zde olejový portrét pana Cumberlanda ve středních letech a obrovský kalendář s podobiznou plavovlasé dívky. Samotný stůl je tak veliký, že se při hromadném cejchování dobytka, což je významná slavnost v tomto barbarském kraji, u něj mohou sesednout všichni hosté. Na jednom konci tohoto stolu jsem seděl já a na druhém dívka. Mezi námi byla vzdálenost celého pokoje.

Než jsem se odebral k obědu, odložil jsem brýle, protože jsem zjistil, že brýle sice prospívají zraku, ale nejsou v oblibě u žen. A myslím, že snahou každého normálního člověka je, aby byl příjemným společníkem.

Musím podotknout, milý Loughburne, že slečna Cumberlandová má zvláštní oči. Všecky ostatní lidské i zvířecí oči, které jsem dosud viděl, se prostě hodily jen k vidění. Kdežto oči slečny Cumberlandové se hodí zvláště k tomu, aby byly viděny. Jsou totiž mimořádně velké a mají uklidňující barvu. Je v nich hluboká modř večerní oblohy, po které je možno se rozhlížet do nedohledna.

Jak jsem řekl, v těch očích jsem zahlédl žár, ačkoliv se sklopily tak rychle, že jsem si tím nebyl tak docela jistý. Pocítil jsem neobyčejné teplo pod límcem a náhlý nával krve do hlavy.

Zeptal jsem se dívky, jestli se usmála a proč, ale ona mě ujistila, že nikoli a při tom ujištění se zasmála.

Byl jsem značně vzrušen, poněvadž se na mě dívala čtveráckýma a zároveň vlídnýma očima. Příčinu tohoto vzrušení přenechávám tvému analytickému důvtipu.

Zatoužil jsem náhle zazpívat si, ale okamžitě jsem od toho nápadu upustil a veškerou svou energii jsem vynaložil na hovor se slečnou Cumberlandovou.

A tak jsem začal:

„Dnes bylo neobyčejně rozkošné počasí, není-liž pravda?“

Při tomto výroku se slečna Cumberlandová opět usmála.

„Zdalo se mi, že bylo poněkud větrno,“ podotkla po chvíli.

Vzpomněl jsem, že zdvořilost velí, vždy souhlasil s dámou, a proto jsem pohotově přitakal:

„To je pravda! Dnes byl opravdu bouřlivý den!“

Po těch slovech mě překvapilo, že se dívka rozesmála a řekla:

„Doktore Byrne, vy jste jedinečný!“

„Vynasnažím se, abych to napravil,“ ujistil jsem ji.

Zdvihla ruce k protestu. Její oči zářily za útlými snědými prsty. Musím podotknout, Loughburne, že bílá plet' je u žen jen omylem považována za krásnou. Se zářivým úsměvem mi odpověděla:

„Ale vy se nesmíte změnit!“

Opět jsem jí přitakal a pravil jsem:

„Jistěže ne. Jak si přejete!“

Nevím proč, ale dala se zase do smíchu a pak zvučným hlasem, který mi zní dosud v uších, zvolala: „Doktore Byrne, vy jste rozkošný!“

Docela bych uvítal, kdyby se v tomto ohledu vyjádřila obsírněji, ale nechtěl jsem riskovat, aby se nepohroužila ve své obvyklé mlčení. Udal jsem tedy hovor jiný směr a řekl jsem.:

„Pozoruji, slečno Cumberlandová, že úzkost, která vás poslední dobou trápila, se poněkud zmírnila, což; mě velice těší. Doufám, že pan Daniels bude mít na své cestě úspěch, i když nemohu předpovědět, jaký účinek bude mít návrat pana Barryho. Ale přece se těšíte na jeho návrat, že?“

Tu otázku jsem jí položil se sevřeným srdcem. Pocítil jsem radost, když dívka pomalu potřásla hlavou a odpověděla:

„I když přijede, pro mě to nebude mít žádný význam.“ Na to jsem řekl:

„Tak bychom ho mohli zadržet a poslat zpátky!“ To mělo bouřlivou odezvu: „Proboha ne! Co by tomu řekl můj ubohý otec?“

„Promiňte, na okamžik jsem zapomněl na vašeho otce,“ doznal jsem.

Ale zdálo se mi, jakoby se nermoutila jen kvůli svému otci. Přála si, aby se Dan vrátil, a přece se jeho příchodu obávala. Bylo to záhadné. Slečnu Cumberlandovou to zřejmě přivedlo na jiné myšlenky. Přestala jíst a zahleděla se do prázdna. Po chvíli řekla: „Je

to zvláštní, ale nemám žádné zprávy o Buckovi. Proč se tak dlouho zdržel?“

Litoval jsem, že jsem převedl hovor na toto téma a začal jsem přemýšlet o jiném tématu, ale na nic kloudného jsem nepřišel. Pak jsem projevil politování nad tím, že jsem jí připomněl její starosti, ale odpověděla mi jen matným úsměvem. Zbledla a seděla mlčky až do konce oběda.

Později jsem se s ní šel podívat na starého Cumberlanda. Jeho stav zůstával nezměněn. Žasnu nad ním stále víc. Je to hříčka přírody, vzdorující lékařské vědě. Leží zde muž na pokraji smrti. Jeho tělo odumřelo stářím, ale on přece žije. Vůbec nejí, potravu přijímá jen v nepatrném množství, ale dosud si zachovává svoji energii. Pohyb nemá skoro žádný, takže ve skutečnosti jeho tělo zůstává v naprosté nečinnosti. Cumberlandova mysl však nečinná není. Neustále pracuje a nedovoluje mu spát. Pokud vím, za poslední tři dny nezamhouřil oka. Vypadá to, jakoby byl v nějaké mdlobě, ale já jsem několika pokusy zjistil, že stále přemýšlí a to velmi intenzívně.

Co to znamená? Asi to, že v něm něco stále hoří. Ale čím se živí ten plamen? Víím, že hmotu nelze vytvořit a že energie znamená rozklad hmoty: tak proč se tedy život Joea Cumberlanda nerozloží?

Ten případ mě velice zaujal. Neodvážuji se přemýšlet o něm moc vytrvale, protože se mi z toho všeho točí hlava. Nedospěl jsem k žádnému zdůvodnění ani rozřešení. Jenom tuším, že mám před sebou fantastické tajemství.

Hlavou se mi honí divné myšlenky. Co je to za oheň, který hoří a přitom nestravuje Joe Cumberlanda? Čeho se obává Kate Cumberlandová a co očekává od potulného Dana Barryho? Proč se Buck Daniels třásl strachy, když jel hledat muže, kterého, jak řekl, považuje za svého nejlepšího přítele?

Vidíš, jakých podob nabývá toto tajemství? Stojí přede mnou, mám ho v ruce a přece nejsem schopen pochopit jeho podstatu.

Příběh o muži, koni a psu. Co je to za příběh?

Dnes jsem bloudil kolem ohrad a došel jsem k jedné, která byla obehnána neobyčejně vysokým plotem. Ptal jsem se nějakého

honáka, jaká zvířata chovají v té ohradě a on mi odpověděl: „To je Satanova ohrada.“

Hned mě napadlo, že se tady jedná o nějaký podivný příběh a zvolal jsem: „To je d'áblova ohrada? Existuje nějaká pověst, že v té ohradě chovali d'ábla?“

„Ano, pravého d'ábla,“ odpověděl ten muž. „Kdybychom ho ponechali pohromadě s jinými koňmi, roztrhal by je na cáry. Takový je to d'ábel!“

Příběh o muži, koni a psu. Myslím, že jsem viděl veliký řetěz, na němž býval přivázaný ten pes. Byl snad v té ohradě i kůň?

A jestliže je tomu tak, jakým způsobem je k těm dvěma připoutaný muž? Jaký je to muž? Je nepochybně obrovský, aby se hodil ke svému koni a psu. Má jistě divokou a nezkrotnou povahu, jinak by se ho Kate Cumberlandová nebála. Je to zřejmě neobyčejný, zvláštní muž, neboť se zdá, že na něho čekají všichni obyvatelé tohoto ranče. Nakazil jsem se jejich netrpělivým očekáváním. Ve dne, v noci mě pronásledují sny. Jak to skončí?

Teď se půjdu zase podívat na pana Cumberlanda. Vím předem, co uvidím – plamen mihotající se v jeho očích, záblesky pohledů a vyhublou tvář. Bude u něho Kate a oba budou čekat. Čekat – nač?

Pro dnešek už končím, Loughburne. Měl bys tady být, protože s něčím podobným jsem se ještě nikdy nesetkal

Byrne.

8/ NAPĚTÍ

Doktor Byrne našel vše, tak jak očekával. Dívka seděla vedle lůžka, na němž ležel stařec, přikrytý až po bradu pestrou navajskou příkrývkou. Ale dnes večer měl zavřené oči, což bylo u něho nezvyklé, proto si Byrne mohl lépe prohlédnout jeho vyhublou tvář. Když měl totiž stařec oči otevřené, Byrneovi se zdálo, jakoby se díval do reflektoru, neboť ostatní rysy obličeje byly nejasné. Teď si však všiml fialových svraštělých víček v hlubokém stínu obočí a zapadlých očí. Na lícních kostech byla kůže tak napjatá, až se leskla

a v lících zely hluboké dutiny. Připadalo mu, že rty, pokryté šedým strništěm vousů, jsou pevně sevřené. Ne, to nebyl spánek! Byrne uhodl, že stařec přemýšlí rychlejším tempem, než kdyby chodil po pokoji a chrlil ze sebe slova.

Kate vyšla lékaři vstříc a zeptala se:

„Dáte mu nějaké narkotikum?“

„Proč?“ opáčil Byrne. „Myslím, že je klidnější než kdy jindy.“

„Podívejte se pozorněji,“ zašeptala.

„Chceš být o samotě, tatínku?“ zeptala se Kate.

Když ji Byrne uposlechl, zjistil, že celé tělo Joe Cumberlanda se neustále chvěje jako osika. Tak se asi chvěje duelantovi prst na

spouští pistole, než je dán signál k výstřelu. Je to napětí hroznější než smrt.

„Nemohl byste mu dát nějaké narkotikum, aby to napětí aspoň na okamžik povolilo?“ zaprosila Kate.

„To nemohu,“ odpověděl Byrne. „Udělal bych to, kdyby váš otec měl trochu silnější srdce. Ale teď se drží při životě jen silou své vlastní vůle. Chcete snad, abych ho té síly zbavil?“

Zachvěla se.

„Tím mi chcete naznačit, že když usne, už se nikdy neprobudí?“

„Už jednou jsem vám řekl, že v tomto případě jsou věci, kterým dost dobře nerozumím,“ pravil lékař. „Proto nepředpovídám nic s jistotou. Obávám se však, že upadne-li váš otec do úplného spánku, bude to pro něho znamenat smrt. Jakmile totiž jeho mozek zastaví činnost, bude následovat i zástava srdce.“

Stáli až na opačném konci pokoje, ve značné vzdálenosti od lůžka a mluvili slaboučkým šepem, když tuje přerušil hluboký klidný starcův hlas: „Doktore, nedělejte si starosti! Léky mi nejsou nic platné. Nepotřebuji nic jiného než klid.“

„Chceš být o samotě, tatínku?“ zeptala se Kate.

„Ne, pokud nebudete dělat hluk. Zdá se mi, že něco slyším, ale nemohu to rozeznat, když si šeptáte.“

Podívali se na sebe a zmlkli. Zakrátko zaslechli vzdálený dusot koně pádícího tryskem.

„Je to ono?“ zvolala Kate, která se naklonila vpřed a dotkla se ruky svého otce. „Slyšíš toho koně?“

„Ne, ne!“ odpověděl netrpělivě Cumberland. „To není to, co slyším. Neslyším koně!“

Dusot se ozýval stále hlučněji, pak se zastavil před domem, bylo slyšet pádné kroky na verandě, zaskřípaly dveře a před nimi stál Buck Daniels. Klobouk měl vtisknutý tak hluboko do čela, že se mu oči ztrácely ve stínu obočí. Šátek na krku měl stočený tak, že jeho uzel ležel na pravém rameni a v třesoucí se ruce držel těžký jezdecký bič. Vestu měl potřísněnu uschlou pěnou, kolečka ostruh byla znečištěna koňskou srstí. Jeho tvář byla pokryta vrstvou prachu, zbrázděnou potůčky potu. Když vstoupil do pokoje, zavanul kolem něho ostrý zápach koňského potu. Na okamžik stanul u dveří, široce

se rozkročil a divoce se rozhlédl kolem sebe. Pak odklopýtal přes pokoj a dopadl těžce na židli.

Nikdo se ani nepohnul. Joe Cumberland obrátil hlavu, Kate si tiskla rukou hrdlo, Byrne si dal ruku za hlavu a ponechal ji tam.

„Dejte mi cigaretu, rychle!“ zasípal Buck. „Tabák mi došel už před tisíci lety!“

Kate odběhla do vedlejšího pokoje a hned se vrátila s papírky a čerstvým sáčkem tabáku. Buck se obojího v šíleném kvapu chopil, ale prsty se mu tak třásly, že trhal papírek za papírkem, jakmile chtěl stočit cigaretu. „Bože!“ zvolal zoufale a zase klesl na židli.

Buck na okamžik stanul u dveří a široce se rozkročil...

Ale Kate tabák i papírky, které odhodil na podlahu, zvedla a stočila mu cigaretu sama. Vložila mu ji do úst a podala mu zapálenou sirku. Teprve když několika mocnými tahy vdechl dým, mohl otevřít oči a podívat se na své společníky. Výraz jeho očí nevěstil nic příjemného.

„Máte hlad, Bucku,“ usoudila Kate. „Přinesu vám něco k jídlu.“

Buck ji umlčel posunkem a řekl:

„Udělal jsem to! Je na cestě sem!“

Byrne pohlédl na Kate, která po těchto slovech zbledla a oči nabyly tázavého výrazu. Ale Joe Cumberland se zhluboka nadechl, usmál se a tiše pravil:

„Věděl jsem to!“

Kdesi v domě zahvízdal vítr. Když to Buck uslyšel, vyskočil, rozběhl se doprostřed místnosti a vykřikl:

„Je tady! K čertu, kam mám teď jít? On je tady!“

Vytáhl revolver a zoufale se rozhlížel, jako kdyby hledal úkryt v pevné zdi. Ale hned se vzpamatoval, zastrčil revolver do pouzdra a pravil spíše k sobě než k ostatním:

„Ne, ještě ne! To není možné – ani u Dana.“

Kate nabyla opět duševní rovnováhy, i když byla dosud bledá. Přistoupila k Buckovi a vzala ho jemně za ruce:

„Příliš se rozčilujete, Bucku. Proč se tak Dana bojíte? Cožpak to není váš přítel? Cožpak to už tisíckrát nedokázal?“

Po jejích slovech se Buck opět rozčílil.

„Jestli mě zabije, bude to vaší vinou. Udělal jsem to pro vás.“

„Ne, ne, Bucku. Jen pro Dana. To nestačí?“

„Pro něho?“ Buck zaklonil hlavu a rozesmál se.

„Pro mě, za mě může jít k čertu!“ zvolal. „Může klidně sledovat své divoké husy kolem celého světa! Udělal jsem to pro vás, Kate!“

„Proboha mlčte, Bucku!“ zaprosila Kate.

„Mně nezáleží na tom, kdo to ví! Zbývá mi jen hodina, nebo půlhodina života. A pokud budu živ, může celý zatracený svět vědět, že vás miluji, Kate, od vašich ostruh až k vašim modrým očím. Kvůli vám jsem ho přivedl a kvůli vám se s ním utkám. K čertu s ním! I když...“

V dálce opět zakvílel vítr a Buck se přitiskl ke stěně. Přitáhl k sobě Kate a držel ji před sebou tak, aby neviděl na dveře.

Rozechvělým hlasem začal šeptat:

„Musíte stát mezi mnou a ním, Kate. Mluvte za mě. Přimluvíte se za mě, Kate?“ Vzpřímil se a zhluboka se nadechl. „Co jsem to dělal? O čem jsem to blouznil?“

Rozhlédl se kolem sebe tak, jako kdyby si teprve teď všiml svých společníků.

„Sed'te, Bucku,“ řekla klidně Kate. „Dejte mi klobouk. Nemusíte se ničeho obávat a vyprávějte.“

„Celý den a noc jsem jel ve strachu před ním,“ řekl Buck. „Kate, mrzí mě, jestli jsem řekl něco...!“

„Na tom nezáleží. Řekněte mi, jakým způsobem jste ho přiměl k tomu, aby vás následoval.“

Buck si rukou přejel čelo, jakoby chtěl vyhladit hroznou vzpomínku. Pak se, skoro šeptem, zeptal:

„Kate, víte proč Dan pronásledoval Jima Silenta?“

Byrne se posadil na židli proti Buckovi a nedůvěřivě ho pozoroval. Když Bucka viděl naposled, zdálo se mu, že je to neobyčejně statečný muž, ale teď proti němu seděl chvějící se zbabělec. Pohlédl těkavě na Kate, jakoby hledal vysvětlení té změny. I dívka se tvářila ustrašeně a sledovala Bucka se smíšenými pocity.

„Bucku, vy jste ho udeřil?“

Buck křečovitě přikývl a odpověděl:

„Pokusím se vám to vyprávět od začátku. Našel jsem Dana v Brownsville. Prosil jsem ho, aby jel se mnou, ale ani ho to nenapadlo. Do města přijel nějaký střelec a hledal někoho, s kým by se mohl utkat. Dan mu k tomu poskytl dostatečnou příležitost. Nedívejte se tak na mě, Kate. Bylo to jen v sebeobraně, Dan kvůli tomu nebyl zatčen. Ale bratr zastřeleného Jerryho, Mac Strann, vyčkával u umírajícího až zemře, aby pak okamžitě Dana stíhal. A včera večer Jerry umíral. Všichni muži z města čekali, co se stane, protože Dan nechtěl vyjet z města, dokud by nedal Macovi příležitost vyrovnat se s ním. Poslal jsem tedy jednoho muže napřed, aby mi zprostředkoval výměnu koní až do Elkheadu, poněvadž jsem se rozhodl, že Dana Barryho donutím, aby o mě následoval. Vešel jsem

do salónu, kde seděl Dan a pletl řetízek z žíní. Můj bože, Kate, chápete to? On se bavil tímhle způsobem, i když kolem něho stálo sto mužů, kteří čekali, až bude zabíjet, nebo až bude zabit! Šel jsem k němu, vyvolal jsem hádku a pak jsem ho udeřil do obličeje.“

Při té vzpomínce vyrazil Buckovi na čele pot.

„Ale vždyť jste dosud naživu!“ zvolala Kate. „Vy jste mu vzal předtím revolver!“

„Ne. Hned jak jsem ho udeřil, obrátil jsem se k němu zády a o dva kroky jsem ustoupil“

„Bucku! Vy jste věděl, že vás nestřeli do zad!“ vykřikla Kate s rozjasněnou tváří.

„Nevěděl jsem nic. Vůbec jsem nebyl schopen myslet. Doslova jsem strnul. Stál jsem tam jako přikovaný k podlaze. Víte, jak to bývá v ošklivém snu, když vás někdo honí a vy nemůžete běžet? Právě tak to bylo se mnou.“

„Bucku! A on seděl za vámi, zatím co jste tam stál?“

„Ano, seděl tam s prstem na spoušti. Věděl jsem však, že by vyskočil a vrhnul se na mě, kdybych dal najevo zbabělost. Nepoužil by revolver. Nepotřeboval by k tomu nic jiného, než své ruce. A zabil by mě stejně, jako Jima Silenta!“

Přimhouřil oči a s povzdechem pokračoval:

„Nohy se mi podlamovaly a tak jsem si začal stáčet cigaretu. Přitom jsem se v duchu modlil, aby se mi síla vrátila dřív, než se Dan vzpamatuje!“

„Asi strnul úžasem, Bucku, když jste ho udeřil vy, který jste mu zachránil život a bojoval za něho jako vlastní bratr. Bucku, vy jste nejstatečnější ze všech mužů na světě a také nejušlechtilejší!“

„To neříkejte!“ zabručel Buck a zarděl se. „Pak jsem zamířil ke dveřím. Bylo k nim asi tak daleko, jako odtud ke stěně. Venku byl můj kůň a naděje na život. Ale mně se zdálo, že cesta k těm dveřím trvá nekonečně dlouho a mnohokrát jsem měl dojem, že za mnou spustil Danův revolver a jeho olovo se mi zarývá do těla. Neodvážil jsem se spěchat, protože jsem tušil, že by to Dana probudilo z jeho strnulosti. A když za mnou konečně zapadly dveře, zaslechl jsem jakýsi povzdech...“

„To byl Dan!“ zašeptala Kate. „Znám ho, je to ten jeho tlumený výkřik, který vyrazí, když je rozhněvaný!“

„Jedním skokem jsem byl deset yardů ode dveří a dalším skokem jsem se octl v sedle,“ pokračoval Buck. „A pak jsem hluboko zaryl ostruhy do boků Dlouhé Bess. Vyřítla se vpřed a když se hnala ulicí, naklonil jsem se přes její hřívu a ohlédl se. Spatřil jsem ve dveřích Dana s vlasy vlajícími ve větru a s revolverem v ruce. Nestačil vystřelit, poněvadž v následující vteřině jsem zmizel ve tmě.“

„Ale to vám přeci nebylo nic platné!“ zvolala Kate. „Měl s sebou Barta, který vás vystopoval a Satana, na němž jel a proto vás jistě dohonil a potom...“

„Nedohonil mě,“ odpověděl Buck. „Zařídil jsem to tak, aby nemohl hned vyjet. A než se mohl rozjet po mé stopě, urazil jsem už notný kus cesty, protože klisna letěla jako vítr. Kraj, kterým jsem jel, jsem dobře znal. Byla to většinou rovina a na ní běží Bess skoro tak rychle jako Satan. Ale v horách skáče Satan jako divý, nic ho nezastaví! Štval jsem Dlouhou Bess přímo k McCauleyovi. Měli jsme za sebou sotva míli, vítr nám vanul do zad a mě se zdálo, že slyším v dálce hvízdání!“

Na chvíli se odmlčel, neboť nemohl pokračovat. Kate seděla s otevřenými ústy, splétala si prsty a zase je rozplétala.

„Byla to ta nejhorší míle, kterou jsem kdy v životě ujel. Napadlo mě, že muž, kterého jsem poslal napřed, mi možná nemohl opatřit čerstvého koně u McCauleye, a že mi pak nezbyde nic jiného, než zahynout někde v horách. Pahorky na mě hleděly chmurně, jako mrtvé stíny a vysmívaly se mi.“

Když jsem však dojel k McCauleyovi, uviděl jsem koně, stojícího přímo před domem. Ve dvou vteřinách jsem na něho přehodil sedlo a jel jsem dál.“

Byrne i Kate si úlevou oddechli.

„Ten kůň byl výborný. Neměl však dlouhé nohy jako Bess a byl jen z poloviny tak rychlý, avšak do hor se hodil výborně. Šplhal jako koza a byl vytrvalý. Stoupali jsme výš a výš, a když jsme byli na vrcholu výšiny, vítr rozehnal mraky a já jsem pohlédl do údolí, zalitého měsíčním svitem. A přes údolí, na opačné straně, jsem

spatřil dva malé stíny, postupující hladce a stejnoměrně vpřed. Byli to Dan, Satan a Černý Bart!“

„Bucku!“

„Zastavilo se mi srdce. Pobídl jsem koně a sjel z dalšího svahu. Pamatuji si jen to, že jsme se za strašně dlouhou dobu dostali na ranč Circle K Bar, kde se můj kůň skácel polomrtvý k zemi. Nasedl jsem na čerstvého koně a opět jsme vyrazili. Tento kůň byl dokonce ještě lepší, než ten předcházející, měl jistý krok! Poznal jsem to, hned jak se rozběhl a podíval jsem se na oblohu...“

V rozpacích se odmlčel.

„Poděkoval jste Bohu, Bucku?“

„Kate, nestydím se za to, jestli jsem mu snad poděkoval. Od té chvíle jsem Dana ani neviděl, ani neslyšel, ale celou cestu jsem očekával, že se těsně za mnou ozve jeho hvízdání.“

Dívka posmutněla. „Ne, Bucku. To bude jinak. Kdyby vás Dan celou cestu pronásledoval, dohonil by vás i přesto, že jste měl čerstvého koně. Já asi vím, co se stalo. Dan si po nějaké době vzpomněl, že v Brownsville na něho čeká Mac Strann. Přestal vás tedy prozatím stíhat a vrátil se do Brownsvillu. Neviděl jste ho za sebou, když jste vyjel z Circle K Baru?“

„Ne. Neodvážil jsem se ohlédnout. Ale tušil jsem, že Dan je nablízku.“

Kate potřásla hlavou.

„On nepřijede, Bucku. Vrátil se, aby se utkal s Mac Strannem, a pak...“ Přiskočila k Buckovi, uchopila ho za ruce a zeptala se: „Jaký je vlastně ten Mac Suann?“

Buck na ni pohlédl s podivným úsměvem a řekl:

„Danovi snad na tom záleží?“

„Ne, nezáleží,“ připustila.

„Jestli jste jel čtyřicet hodin a střídal koně, není možné, aby ten muž vám byl v patách,“ usoudil Byrne a vypočítával jednotlivé body na prstech. „Přijede pravděpodobně až za den.“

Vtom pohlédl na Cumberlanda a zjistil, že se tiše pro sebe usmívá. Buck přemýšlel o poslední poznámce a podotkl:

„Ne to není možné. Kate může mít pravdu, když říká, že Dan počká na Mac Stranna. Na to jsem nepomyslel. Domníval jsem se, že zachráním Dana před dalším zabíjením. Jsem to ale blázen!“

Rozvázal si šátek na krku a setřel si s ním prach z obličeje. Pak s jakýmsi studem vysvětloval:

„Jízda na koni je hrozná věc, když trvá moc dlouho. Člověk pak není schopen myslet, jízda ho dokonale vyčerpá. V tom stavu jsem byl i já, když jsem přijel.“

„Otevřte okno na verandu!“ přikázal Joe Cumberland. „Chci cítit vítr.“

Byrne vyhověl jeho přání a opět si všiml klidného spokojeného úsměvu na jeho rtech. Ten úsměv ho zneklidňoval.

„Dorazí sem teprve za osm nebo za deset hodin,“ opakoval si Buck a pohodlně se usadil. „Teď mám možnost si trochu odpočinout.“

„Pan Barry bude asi ve stejném stavu, jako vy teď, až přijede,“ podotkl Byrne.

„Ten?“ opáčil Buck a úsměvem. „Vy ho neznáte, příteli!“ Zaťal pěst. „A jestli opravdu přijede, nesmí mě zahnat do úzkých! Snesu hodně, ale když...“ A Buck udeřil pěstí do postranního opěradla židle.

„Zbláznil jste se, Bucku? Přišel jste o rozum?“ vykřikla Kate. „Vy byste se mu chtěl postavit?“

Buck zamrkal, ale pak potřásl neústupné hlavou:

„V Brownsvillu měl příležitost, ale nevyužil ji. Proč? Protože jsem byl k němu obrácen zády? Vždyť mě mohl obejít, jestliže tak dychtil po rvačce! Viděl jsem Dana v akci a on viděl mě. Možná, že viděl příliš mnoho. Na tomhle světě se staly podivnější věci.“

Buck si posunul opasek tak, že měl revolver blíž k ruce. Kate řekla:

„Bucku, jste unavený, nevíte, co mluvíte. Jděte si raději lehnout!“ Buck zrudl:

„Myslíte, že mluvím jen tak, pro legraci?“

„Poslouchejte!“ přerušil je Joe Cumberland a zdvihl kostnatý ukazovák.

V tu chvíli zpozoroval doktor Byrne, že se starcem se udála velická změna. Už se nechvěl, ale s klidem a jistotou se usmíval. Poprvé od doby, kdy Byrne přišel na ranč, zahlédl na starcově tváři slabý ruměnek. Cumberland teď zvedl ukazovák s takovým gestem, že jeho společníci rázem ztichli.

„Slyšíte?“

Neslyšeli. Postřehli snad jen slabý šumot větru, vanoucího oknem. V cylindru lampy zatančil plamen a fantasticky změnil tváře všech přítomných. Obrátili se k oknu. Zatím nebylo nic slyšet, ale Byrne tušil, že se blíží nějaký zvuk. Věděl, že jeho společníci tuší totéž. Pohlédl na Kate. Měla vztyčenou hlavu a byla průsvitně bledá s temnými kruhy pod velikýma očima. Na rtech jí pohrával smutný a zároveň trpělivý úsměv. Útlé prsty měla propletené do sebe a přitisknuté k hrdlu.

Teď Byrne také poprvé zpozoroval, že oheň hárající ve starcově hrudi, stravuje i dívku. Nezaněchával však na ní známky blížící se smrti; dodával jí jen jakési čistoty a křišťálové průsvitnosti. Byrnemu bylo Kate líto, když si uvědomil, kolik úzkosti zažila během svého dlouhého čekání. S touto lítostí se mísil strach. Cítil, že se blíží něco, co ji uchvátí tak, jako vítr suchý list a zanese ji do nekonečné temnoty, kam ji on už nebude moci následovat.

Vrátil se k oknu. Proud vzduchu mu ovíval tvář. Pak se vítr utišil a zdálo se, že i on vyčkává. Nebylo slyšet vůbec nic. Ale ticho má mohutnější hlas než jakýkoli nesouzvuk nebo hudba. Byrneovi připadalo, že by dokázal odhadnout jak rychle bije srdce každému z přítomných.

Stařec opět zavřel oči. Přitom však stále zdvihal strnulý ukazovák a slabě se usmíval. Buck se nakláněl na židli, opíral se lokty o kolena a se zasmušilým strachem se díval na okno.

A pak to Byrne zaslechl. Byl to tak slabý zvuk, že se zpočátku domníval, že je součástí ticha kolem. Stále se zesiloval a náhle ho zaslechl všichni. Bylo to kejhání divokých hus!

Byrne věděl, jaký obrazec tvoří v letu. V duchu je viděl vysoko, na šedé zimní obloze, jako nejasný trojúhelník, pohybující se rychlostí blesku stále na sever. Celému světu byly husy jen pro

zábavu, ale tady, v srdci horské pouště, byly tajemnými posly. K uším všech dolehl ještě jednou ten neladný zvuk a pak ztichl úplně.

9/ DAN PŘICHÁZÍ

Ozvaly se lehké kroky v podobě zvuku slabšího snad než nejtišší myšlenka. Blížily se. Mírný vánek k nim donášel jejich ozvěnu. Všem se zdálo, že jsou stopováni neviditelnou bytostí. V modročerné noční temnotě se jakoby kouzlem objevila hlava velikého vlka. Byla černá, huňatá a měla ostře zahrocené uši. Na všechny přítomné v pokoji se zahleděly zelené oči, v nichž přeskakovala světélka, když v lampě zaplápolal plamen. To strašidelné zjevení za okamžik zmizelo a lehké kroky ztichly.

Buck vstal. Všichni sebou trhli, když zašeptal:

„Jdu... do svého pokoje... a zamкну dveře... kdyby přišel, tak ho zadržte!“

Neslyšně se odplížil. Za chvíli bylo slyšet skřípání schodů, po nichž vystupoval do svého pokoje.

Ale nepovstal jen Buck. Za hrobového ticha vstala i Kate a stařec s odumřelým tělem a živoucím mozkem se vzpřímil na svém lůžku. Doktor Byrne si uvědomil, že si překotně opakuje tuto poučku:

„Bytost, která přichází, je lidská. Jiná to být nemůže. A pokud je lidská, není třeba se něčeho obávat; zákony pravdy jsou neodvolatelně určené a vědecké zákony jsou neměnné.“

Ale přes všechna vědecká zdůvodnění pocíťoval smrtící chlad, jakoby mu vítr pronikal nezahalenou duší. Nebyl to strach. Bylo to něco víc než strach. Byrne byl rád, že je tomu všemu přítomen. Byl plný napjatého očekávání, jako hvězdář, který čeká na novou hvězdu, která se má podle jeho výpočtů objevit v zorném poli jeho dalekohledu.

Zaslechl koňský dusot, který i svým necvičeným sluchem rozeznal od dusotu Buckova koně. Kopyta dopadala k zemi pomaleji, jakoby skoky byly delší. Představil si obrovského koně s velikou hřívou, vlající kolem prstů ohromného jezdce. Kate zašeptala:

„Dane, drahý Dane!“

Pak zaslechl o něco hlučnější kroky, nežli předtím u vlka. Klika se pomalu a neslyšně otočila. Dveře se otevřely a do pokoje vstoupil muž. Výškou nepřesahoval Byrnea. Byl to štíhlý, skoro švihácky oděný chlapík. Nevykazoval stopy po dlouhé cestě, až na to, že střecha jeho sombrera byla neustálým tlakem větru ohnutá dozadu. Těchto věcí si Randall Byrne všiml jen mimochodem. Zaujaly ho hlavně cizincovy oči. Měl pocit, že ty oči už jednou viděl. Vzpomněl si na žluté světlo v očích vlka u okna.

Cizinec přelétl zrakem pokoj i tváře všech přítomných. Byrne se zachvěl, když na něm spočinul jeho pohled. „Kde je Buck?“ otázal se neznámý. „Přišel jsem pro něho!“

Dveřmi se vkradl do pokoje veliký huňatý pes. Kate po něm vztáhla ruku a tiše zavolala: „Barte!“

Ale pes ji pozdravil jen vyceněním tesáků. Kate odtáhla ruku k hrudi a zaslzela. Černý pes se zastavil u dveří na druhém konci pokoje a ohlédl se na svého pána. Byrne si uvědomil, že jsou to dveře, jimiž odešel Buck. Dan k nim okamžitě zamířil. Byrne s hrůzou sledoval jeho neslyšné kroky.

Ale ještě než došel ke dveřím, Kate vyskočila a postavila se před něho. Roztáhla ruce a zabránila mu v další cestě. Téměř se otřela sukní o psa, který ustoupil, ale nikoli ve strachu, ale s úmyslem

vrhnout se na ni. Sklopil uši dozadu a začal vražedně vrčet. Ale Kate se na něho vůbec nepodívala.

Ted' čelila většímu nebezpečí:

„Ať provedl Buck cokoli, neudělal to proto, aby ti ublížil, Dane, ale pro tvé a otcovo dobro. Tudy nesmíš!“

Z místa, kde Byrne stál, nemohl vidět do Danovy tváře, ale z dívčina výrazu uhodl, jak asi vypadá. V jejích očích se zračila taková hrůza, jakoby byla na pokraji smrti. Pak viděl, jak Barry zvedá ruku, aby dívku odstranil, ale nějaký impuls mu v tom zabránil. Byrne se už nemohl na dívku dívat. Pocítil takovou lítost a strach zároveň, že sklopil oči k zemi. Poté uslyšel, jak Kate zvolala:

„Zapomněl jsi na mě, stejně jako Bart, Dane?“

Dan spustil ruku a ustoupil. Byrne sledoval, jak se mladý muž dívá za Kate, jakoby chtěl zrakem proniknout dveřmi a najít za nimi svou kořist. Pak ustoupil ke dveřím, jimiž vešel do pokoje, následován velikým psem. Kate se malátně opřela o stěnu a tvář si zakryla paží. Ale z výrazu Danovy tváře bylo patrné, že na ni vůbec nemyslí. A přece se u dveří zastavil a napřímil. Byrne viděl, že hledí na Joe Cumberlanda. Stařec po něm vztáhl kostnatou ruku a tiše pravil:

„Zdá se mi, chlapče, že jsem na tebe čekal dlouhá léta!“ Dan neslyšně prošel pokojem jako stín a zamumlal: „Posaďte se!“

Jakoby v jeho hlase zazněl zvuk připomínající cinkot kovu narážejícího na ocel.

Joe Cumberland beze slova uposlechl a pak ulehl zase na lůžko. Zachvátila ho paralytická třesavka. Jeho ruka na Danově rameně se chvěla. Veliký pes se schoulil u lože a upřel zrak na svého pána. Potom se Barry podíval na Byrnea a na Kate. Byrne se neodvažoval pohlédnout mu do očí.

„Kdo to spáchal?“ tázal se Dan, jehož hlas měl dosud kovový přízvuk.

„Uklidni se chlapče!“ řekl tiše Joe Cumberland. „To ještě není příčina ke rvačce. Uklidni se a neopouštěj mě!“

Byrne si všiml znamení, které mu dala Kate a potichu vyšel z pokoje za ní.

„Nechme je o samotě!“ řekla.

„To není možné!“ namítal doktor. „Váš otec se nachází v nanejvýš kritickém stavu. Očekávám, že se duševně i nervově zhroutí. Potřebuje nutně nějaký utišující prostředek!“

Položil ruku na kliku, aby se vrátil do pokoje, ale Kate se mu postavila do cesty a slabým hlasem mu poručila:

„Nechodte tam! Já vám to nemůžu vysvětlit. Řeknu vám jen tolik, že otec našel Dana Barryho jako malého chlapce a je mezi nimi zvláštní vztah, kterému nikdo nerozumí. Vím jen jedno: Dan může otci pomoci a vím také, že otec není v nebezpečí, pokud je u něho Dan.“

„To je pouze vaše domněnka, ale lékařská věda, slečno Cumberlandová, nebere na takové věci zřetel,“ odpověděl doktor Byrne.

„Doktore, já na tom trvám,“ řekla rezolutně Kate. „Nechtějte na mě, abych vám to vysvětlila.“

„V tom případě nemohu převzít odpovědnost za to, co se může stát,“ odpověděl chladně Byrne.

Kate mávla chabě rukou:

„Tak se tedy na ně podívejte! Jestliže zjistíte, že je otec klidný, můžete k němu jít.“

Doktor Byrne ji poslechl a tiše otevřel dveře. Joe Cumberland ležel na lůžku s jednou rukou na prsou, druhou ruku držel Dan Barry. Stařec spal. Ano, o tom nebylo pochyb, že poprvé, po delší době zdravě dřímá. Hubená hrud' se zdvihala a klesala pravidelným oddechováním. Oči měl zavřené a křečovitě škubání svalstva, které svědčilo o narušených nervech nebo neklidných snech, zmizelo nadobro. Cizinec se skláněl nízko nad spícím mužem. Zdálo se, že mu upřeně hledí do zavřených očí. Jakousi intuicí Byrne vytušil, že Dan prostřednictvím svých rukou předává Cumberlandovu tělu elektrický proud. To byl samozřejmě nesmysl. A rovněž bylo nesmyslné se domnívat, že ten obrovský pes, hledící do tváře svého pána, rozumí celé věci mnohem lépe, než zkušený lékař. A přece i skeptický Byrne podléhal neustále této iluzi.

Byl si jistý, že dveře otevřel naprosto tiše, avšak Dan se za chvíli obrátil a Byrne pohlédl do jeho žlutých očí. V tom okamžiku

nemocný slabě zasténal. Byrne zavřel dveře právě tak tiše jak je otevřel. Se svaštělým čelem se obrátil ke Kate a zašeptal:

„Nerozumím tomu. To není možné!“

„Tomu nerozumí nikdo,“ odpověděla se smutným pousmáním. „Ani se nepokoušejte tomu porozumět. Jděte si lehnout a vyspěte se. Dobrou noc!“

„Ale vždyť vy jste skoro stejně tak nemocná, jako váš otec,“ řekl Byrne, který šel za ní. „Nemohl bych vám nějak pomoci?“

„Vy?“ zeptala se překvapeně Kate. „Vyloučeno!“

„Jste velice bledá a chvějete se, slečno Cumberlandová!“

Ale zdálo se, že ho dívka neposlouchá. Jakoby pro sebe se zeptala:

„Zůstane tady, nebo odjede ještě v noci?“

„Postarám se o to, aby tu zůstal,“ řekl Byrne. „Postavím se před dveře a přemluvím ho, aby neodcházel, přejete-li si to.“ Zase se na něho záhadně usmála:

„Můžete zakázat větru, aby vanul, doktore Byrne? Kdybych jen věděla, že je možné tady Dana udržet! Ale on na nás zapomněl, na nás na všechny, vyjma otce. A neudrží-li ho otec, neudrží ho nikdo jiný. Takže je zbytečné, abyste tu čekal. Ještě jednou vám přeji dobrou noc.“

Díval se za ní, když vystupovala po schodech. V šerém světle viděl, jak se zachytává zábradlí a vytahuje se od stupně ke stupni. Když vystoupila na poslední schod a napolo se k němu obrátila, měla sklopenou hlavu.

„Nevěnuje mi ani pohled ani myšlenku,“ zašeptal si. „Ale jestliže ten cizinec opravdu odjede...“

Větu nedokončil, ale přitáhl si židli ke stěně, posadil se na ni se založenýma rukama a čekal.

10/ MAC STRANN CTÍ ZÁKON

Téže noci, o několik hodin později, zastavili Haw-Haw Langley a Mac Strann koně na pohorku směrem na jih. Na nejbližší výšině před nimi vyčnívala ze skupiny vysokých stromů ostrá trojúhelníková střecha. Vpravo dole se pak rozkládala skupina dřevěných staveb a stájí.

„Tady stezka končí,“ řekl Mac Strann a rozjel se dolů po svahu.

Haw-Haw Langley pobídl svého koníka a následoval Mac Stranna. Vypadal jako kostlivec a Mac jako jeho znetvořený stín.

„Vyhledáte ho v domě, Macu?“ zeptal se Langley šeptem, přestože dům byl daleko. „Možná, že je v tom domě dost mužů. Je tam místo pro celou armádu. Nepůjdete tam přece sám, Macu?“

„Já za Barrym nepůjdu,“ odpověděl klidně Mac. „Chci ho donutit, aby pronásledoval on mě.“

Haw-Haw chvíli rozpačitě uvažoval o tomto vysvětlení. Bylo příliš tajemné, než aby mu porozuměl.

„Tak co tedy uděláte?“ zeptal se opět.

„Poznal byste toho černého hřebce, kdybyste ho zase viděl?“ zeptal se ho Mac. „I mezi tisíci jinými koňmi.“

„Ten kůň urazil veliký kus cesty. Barry ho bezpochyby zavedl do některé z těchto stájí. Možná, že je u něho pes.“

„Vypadá spíš jako vlk,“ zabručel Langley. „Nechtěl bych ho potkat ve tmě. Ostatně, co by vám bylo platné, kdybyste našel psa?“

„Ublížíte-li psovi, ublížíte zároveň jeho majiteli,“ vysvětloval Mac. „Chci tomu psovi ublížit a on mi pak přivolá svého pána. To je přeci jasné. Nechci toho psa zabít. Chci ho jen zranit, a to tak, aby se uzdravil a mohl jít dál svou cestou.“

„Jaký to má smysl?“

„Copak Barry neporuší zákon, když za mnou přijde? Nebude to sebeobrana, když ho pak zabiju? Já zákon neporušuji, Haw-Hawe. To se nevyplácí. Advokáti jsou totiž schopni svými řečmi přivést člověka rovnou do záhuby. To bych raději skončil v medvědí kleci tři sta mil od svého srubu, než abych se spolčil s advokátem v Brownsvillu. Ne, ne, já zákon nepřestoupím. Ale toho vlka zřídím tak, že mě pozná na sto honů. A až se uzdraví, půjde po mé stopě a Barry s ním. Pak mě Barry uvidí a ...“ Zvedl ruce nad hlavu a tlumeným hlasem dokončil: „Pak teprve Jerry bude moci klidně spát!“

Haw-Haw si ovinul dlouhé paže kolem těla a podotkl:

„A já se na to budu dívat a dosvědčím vám, že jste hrál poctivou hru, Macu. Proč já jen s vámi nechodil dřív? Jerry nic podobného neprováděl! Ale buďte opatrný, Macu! Neudělejte žádnou chybu. Jestli dojde ke rvačce, tak já rozhodně nejsem rváč, Macu. Nejsem na to stavěný.“

„Mlčte!“ okřikl ho Mac. „Teď potřebuji ticho.“

Přiblížili se k domu. Mac drobným klusem objel budovu a octl se za stájemi. Pak seskočil z koně za malým pahorkem, odkud nebylo vidět dům.

Haw-Haw váhavě následoval jeho příkladu. Přitom si postěžoval:

„Nikdy jsem neslyšel, že by někdo opustil svého koně! To není správné ani opatrné!“

Ale Mac si jeho reptání nevšímal. Odbočil ze stáje takovou rychlostí, že i Haw-Haw musel natáhnout své dlouhé nohy, aby mu stačil. Stáda byla většinou v ohradách. Občas zadusal kůň, nebo zafrkal býk, jinak bylo ve stájích úplně ticho. Když došli k největší z nich, Mac se zastavil a řekl:

„Tady je ten kůň. Jistě ho nechovají pohromadě s ostatními koňmi. Mají ho ve zvláštní veliké stáji. Podíváme se do ní.“

Haw-Haw u dveří ustoupil. Když je Mac pootevřel, bylo vidět jen temný vnitřek stáje a Langley si představoval zlé oči, svítící ve tmě. Uchopil svého společníka za rameno a výstražně řekl:

„Doufám, že nepůjdete k tomu vlkovi, Macu?“

Mac srazil Langleyovu ruku dolů a zašeptal:

„Vlk dělá hluk, než skočí. Jinou výstrahu nepotřebuji.“

Oči obou mužů teď poněkud přivykly tmě. Haw-Haw nejasně rozeznával sloupy přepážek ve stáji. Nevěděl, jestli v jednotlivých stájích leží koně, ale Mac obcházel stáj a díval se do každé zvlášť. Přešli celou jednu stranu stáje a začali zkoumat protější stranu.

„Tady není,“ řekl Haw-Haw s úlevou. „Macu, být vámi, počkal bych, až se rozední a teprve pak bych se vydal hledat vlka.“

„Měl by tady být!“ zavrčel Mac. Rozškrtl sirku a rozhlédl se po stěně. Když dohořela až k mozolovitým špičkám jeho prstů, řekl:

„Tahle stěna není ze stejného dřeva jako ta protější. Je o několik let mladší. A tohle není konec stáje. Vzadu je asi nějaký prostor.“ Rozškrtl novou sirku a radostně zavelel: „Podívejte se!“

Na druhém konci stěny se leskla závora dveří. Mac dveře otevřel a Haw-Haw mu pohlédl přes rameno. Bylo vidět jakési beztvárné tělo. Pak rozeznal černého koně, ležícího uprostřed stáje. Hřebec okamžitě vyskočil, přitiskl se ke stěně a jiskřícíma očima se díval na oba muže.

„To je on!“ zašeptal Haw-Haw. „To je Barryho vraník. Takového koně nenajdete v celém kraji. A vlk, zaplat'pánbůh, u něho není!“

Ale Mac zavřel se zamračenou tváří dveře stáje a odhodil druhou sirku na zem, kde zapálila chomáč slámy. Pak usoudil: „Ano. Vlk tady není, ale brzy tu bude. A muž, který ho sem přivede, přijde o svého vraníka.“

„Vy toho koně chcete ukrást?“

„Ukrást? Vždyť tak hubený kůň by mě neunesl ani do vzdálenosti dvou mil. Jestli si však Dan na toho koně sedne, už ho nikdy nedohoním. Ten hřebec musí zemřít!“

V Langleyovi se zastavil dech. Muži z horské pouště klesnou někdy hodně hluboko, ale i pak zabijí raději člověka než koně. Vypráví se například známý příběh o dobytkaři, který se šel podívat na býčí zápas v Jearezu. Když býk rozpáral prvního koně, kovboj vstal a zastřelil pikadora, aby se to vyrovnalo. Proto Haw-Haw tak povzdechl a zašeptal:

„Musí to být, Macu? Není jiná možnost? Já jsem toho koně viděl. Je tak hladký, že na slunci přímo svítí. Nohy má jako kované ze železa. A hlavu má krásnější než člověk.“

„Viděl jsem ho zblízka,“ odpověděl drsně Mac. „A stopoval jsem ho půldruhého dne. Co když Barry vypátrá, že jsem mu na stopě? A co když půjde za vlkem, ale nasedne na koně? Mohu stíhat vítr, Haw-Hawe? Ten kůň musí prostě zemřít!“

Vytáhl ze žlabu několik náručí sena, vyrval ze stěny pár lehkých prken a hodil je na seno. Zapálil sirku a chystal se podpálit hromadu hořlavin, když vtom Haw-Haw tiše zavolal:

„Poslyšte, Macu!“

Mac hned zhasl zápalku. Chvilku nebylo nic slyšet, ale pak zaslechli pronikavé kejhání divokých hus, letících na sever. Langley se uškíbl jako na omluvu a řekl:

„Tak to bylo to, co jsem slyšel také před chvílí! A znělo to jako blížící se hlasy.“

Mac opovržlivě zafrkal a rozškrtl novou sirku. Plamen rázem olízl kupu sena a vyšlehl vzhůru po dřevěné stěně.

„Rychle ven!“ velel Mac a oba spěchali stájí ke dveřím. Oheň, který zpočátku vyšlehl z kupy sena, poněkud pohasl a zmírnil se v tlumený, nepravidelný žár. Bylo slyšet praskot pomalu se vzněcujícího dřeva. Doutnající seno osvětlovalo jen spoře cestu oběma mužům. Sloupy překážek se změnilly v obrovská šerá tělesa. Nepravidelná místa podlahy vypadala jako hory a propastí. Když už byli v polovině cesty ke dveřím, spatřil Haw-Haw postavu, která byla příliš skutečná, než aby byla pouhým zrakovým klamem. Zdálo se, že je to jen černější stín, ale Haw-Haw si všiml dvou zářících očí. Zarazil se a zašeptal Mac Strannovi:

Namířeným revolverem sledoval Černého Barta.

„Vlk! Macu, co uděláme?“ Strannovi nezbýval čas na odpověď, poněvadž stín u dveří se pohnul a v naprosté tichosti se k nim rozběhl dlouhými skoky. Dřevěná stěna se zatím vznítla obrovským plamenem a zaplavila stáj žlutou září. Ted’ Haw-Haw zřetelně spatřil zvíře a rychle se skryl za Mac Stranna. Mac však před útokem necouvl. Namířeným revolverem sledoval Černého Barta.

11/ TRPĚLIVOST

Existuje určitý druh trpělivosti, který překonává i vytrvalost kočky, čekající u díry na myš, nebo vytrvalost vlka, čekajícího, až klesne uštváný los. Je to trpělivost myslitele, rovnajícího se trpělivosti Inda, jenž rozjímá o Nirváně nikoli celé hodiny, ale po celé týdny, dokonce i měsíce. Randall Byrne seděl se založenýma rukama na své vyhlídce a s vážným zrakem, upřeným pevně před sebe se nehnul po celé hodiny. Ačkoliv vítr občas zahvízdal v horních pokojích, nebo zakvílel v prázdných chodbách, Byrne nehnul ani brvou. Zabýval se dvěma myšlenkami. Jednou z nich byla dívka a poslední pohled na ni, jak zemdleně vystupuje po schodech, aniž by se za ním ohlédla a druhá myšlenka patřila tomu tichému zápasu, který se odehrával ve vedlejší místnosti. Občas zabloudil v duchu k představám podružnějšího rázu. Ve své obrazotvornosti si představoval Barryho, který se konečně setkává s Buckem Danielssem a drtí ho tak nelítostně, jako když pes drtí zajíce. Nebo si představoval sebe sama, jak odjíždí zpět do Elkheadu a Kate, která mu nedbale kyne na rozloučenou a po jeho odjezdu si bezstarostně zpívá. Ale takové představy ho trápily jen zřídka kdy. Myslel hlavně na toho cizince, naklánějícího se nad starým Cumberlandem, aby ho oživil svou elektrickou energií. Jak se domníval, splácel mu tím nějaký starý dluh. Vzpomínal na dívku, která se skloněnou hlavou došla na konec schodů. V duchu ji viděl, jak leží na lůžku a snaží se usnout, ale nedaří se jí to, protože je při vědomí udržována stejnou silou, která oživovala jejího otce.

Byly to samé nesmyslnosti. Představoval si, jak by to vypadalo, kdyby to vydal tiskem. V duchu viděl bledé zadumané tváře známých učenců, snažících se zakrýt úsměv a opovržení. Ale stále se mu vracela vzpomínka na Kate, sklánějící hlavu v ohybu schodiště. Ten muž na ni zapomněl! Neměla pro něj větší význam než nějaká schvácená herka, na které možná někdy jel. Sluchem, kterým podvědomě vnímal všechno, co se ozvalo v okolí, zachytil slabý zvuk v sousední místnosti. Byl to pravidelný zvuk, podobal se rychlým krokům, ale ještě víc připomínal pulsující tepnu. Byrne se vzpřimil

na židli. Ze slabého skřípání podlahy usoudil, že jsou to kroky člověka, který se vytrvale prochází po pokoji.

Cizinec se tedy zřejmě neskláněl nad lůžkem starého Cumberlanda, ale procházel se po pokoji svým charakteristickým tichým krokem. Na co asi myslel, když se procházel? Byrne si bezděčně představil nejčernější noc, vítr vanoucí do tváře a dlouhé pravidelné skoky koně, jenž se žene za neznámým cílem.

Pak zaslechl slabé škrábání na dveře, které se několikrát opakovalo. Vstal a otevřel dveře. Dveřmi proklouzl veliký huňatý pes a neslyšně proběhl kolem něho. Byrne měl dojem, jakoby Barry sám odcházel z pokoje. Zavolal na psa, ale ten na něho mlčky vycenil tesáky. Odešel bez nejmenšího hluku a Byrne opět zavřel dveře, aniž se podíval do pokoje. Měl z toho pohledu podivný strach.

Po této příhodě už nemyslel na nic. Byl ve stavu nejvyššího napětí a proto, když se otevřely dveře, vyskočil a stanul před Barrym. Dan zavřel dveře a následoval psa. Prošel téměř celou velikou místností, když na něho Byrne zavolal:

„Pane Barry!“

Mladý muž zaváhal.

„Pane Barry!“ opakoval lékař.

A Dan se obrátil stejným způsobem, jako před chvílí vlk. Rychlý pohyb a vzdorovitý záblesk v očích. „Pane Barry, vy nás opouštíte?“

„Jdu ven.“

„A vrátíte se?“

„Nevím.“

Doktor pocítil velikou radost. Chtělo se mu vykřiknout, ale vzpomněl si na Kate, jak zemdleně vystupovala po schodech. Rozhodl se, že se vynasnaží, aby cizince v domě udržel. Zastoupil mu cestu a vážně pravil:

„Pane, jestliže teď odejdete, způsobíte všem veliký zármutek.“

Barry hněvivě zajiskřil očima:

„Joe Cumberland tvrdě spí. Až se probudí, bude svěží. Ted’ už mě nepotřebuje.“

„Ale on není jediný, kdo vás potřebuje,“ řekl Byrne. „Také jeho dcera netrpělivě očekávala váš příchod, pane.“

Barry zatékal očima a zamumlal:

„Já bych tady rád zůstal, ale musím odejít.“

Z vedlejšího pokoje se ozval bezbarvý hlas.

„To je Joe Cumberland,“ řekl Byrne. „Vidíte, že nespí!“

Dan se ohlédl se zachmuřenou tváří:

„Možná by bylo lépe, kdybych tady zůstal.“

Avšak, než se Byrne pohnul vpřed, zaslechl vzdálené kejhání divokých hus. To na Dana zapůsobilo jako kouzlo. Otočil se a opakoval:

„Musím odejít!“

Ale Byrne mu stál dosud v cestě. Vyžadovalo to pořádnou dávku odvahy. Zpotil se, když se k němu cizinec přiblížil a zbledl, když pohlédl do Danových očí, v nichž teď planul příšerný žlutý žár. Pak chraptivým hlasem řekl:

„Pane Barry, vy nesmíte odejít! Starý Cumberland vás zase volá! Copak to pro vás nic neznamena? Jestli máte nějakou noční pochůzku, dovolte, abych vám pomohl!“

„Ustupte, kamaráde!“ odpověděl tiše Barry. „Nemám čas, hledají mě!“

Byrne chtěl zabránit cizinci v odchodu, ale přece, ani nevěděl jak, ustoupil proti své vůli stranou a nechal ho odejít.

„Dane? Jsi tady?“ zavolal Cumberland hlasitěji.

Byrnemu nezbylo nic jiného, než jít k Cumberlandovi sám. S milosrdnou lží se tedy ubíral ke dveřím pokoje. Chtěl starci říct, že Dan na okamžik odešel, a že se zase vrátí. Bylo sice jasné, že následující den stařec odhalí podvod, ale pro dnešní den to stačilo.

Počkal chvíli s rukou na klíce, pak statečně otevřel dveře a vstoupil do pokoje. Joe seděl na okraji lůžka a jeho tvář měla slabý nádech ruměnce. Skoro se zdálo, že je ta tvář poněkud plnější. Starcovy oči už neplály tak nepřírodným žářem.

„Kde je Dan?“ zvolal. „Kam odešel?“

Neříkal to už hlubokým a vyrovnaným hlasem, ale spíš žalostně zakňoural, jako člověk na pokraji zhroucení.

„Mohu vám něčím posloužit?“ zeptal se Byrne. „Potřebujete. něco, nebo si něco přejete?“

„Jeho!“ odpověděl prudce stařec. „Hrom do toho, potřebuji Dana! Kde je? Byl tady a když jsem spal, tušil jsem jeho přítomnost. Kde je?“

„Na okamžik odešel,“ odpověděl bez váhání Byrne. „Za chvíli se vrátí.“

„On... odešel?“ opakoval pomalu stařec a vztyčil se. Hubená postava, bílé vlasy, kozí brada a špičaté kníry dodávaly jeho vzezření středověkého rázu. Jakoby z rámu starého obrazu vystoupil Van Dyckův portrét.

„Doktore, vy mi lžete. Kam odešel?“

Byrneovi náhle povolily nervy a téměř hystericky zvolal:

„Odešel do nebe, nebo do pekla! Odešel, aby sledoval vítr a divoké husy, co já vím!“

Pak se venku rozlehl výstřel z revolveru, démonické zavytí, vyjadřující bolest a vztek zároveň a potom pronikavý skřek, který zněl Byrneovi v uších až do smrti.

12/ JAK MAC STRANN NEPŘEKROČIL ZÁKON

Když se vlčák vrhnul na Mac Stranna, uprostřed skoku ho zadržel prudký náraz kulky. Mac uhnul a veliké černé tělo ho minulo, aby těžce dopadlo na podlahu stáje. Minulo sice Maca, ale kleslo k Langleovým nohám a potřísnilo mu tvář svou krví. Haw-Haw byl příliš vyděšený, než aby mohl vykřiknout. Se zatajeným dechem se přitiskl ke stěně stáje. Pak sledoval Černého Barta, jak se snaží povstat, ale marně, jelikož, jak se zdálo, měl ochromené přední nohy. Rovněž si povšiml strašlivých, žlutě planoucích očí zvířete, vyplazeného slintajícího jazyku a bílých tesáků, podobných dýkám ze slonoviny. Bart nemohl vstát, ale křečovitými pohyby zadních nohou se usilovně plazil k Mac Strannovi.

Haw-Haw ho chvíli ustrašeně pozoroval, ale když zjistil, že vlčák je bezmocný, jako starý bezzubý pes, zamnul si radostně ruce. Když se Bart opět pohnul směrem k Mac Strannovi, kopl ho Langley vší silou do hlavy. Černý Bart se zhroutil na podlahu, ještě se marně

pokusil udržet rovnováhu a pak už jen bezmocně zakvílel jako duše ztracená v očištění. Mac uchopil Langleye za rameno, vlekl ho ke dveřím a opakoval:

„Já toho psa nechci zabít. Pojďme odtud. Dan může přijít každou chvíli.“

Tato výstraha úplně postačila. Haw-Haw se vyřítil ze stáje tak rychle, že ještě o krok předběhl Mac Stranna. Když spěchali k pahorku, za kterým ukryli své koně, rozlehl se nocí pronikavý výkřik, který tak polekal Randalla Byrnea. Těžko by uhodl jeho původ, ale Mac a Haw-Haw znali ten zvuk dobře.

Když nasedli na koně, mohli z vrcholu pahorku pozorovat všechno, co se děje v ohradách a stájích, aniž byli sami spatřeni. Teď viděli zřetelně největší a nejdelší z těch budov, poněvadž plameny šlehaly po jedné straně už nad střechu nízké stáje. V jejich vzrůstající záři byl jasně vidět dobytek i koně v ohradách, stromy kolem domu i dům sám. A když plameny občas klesly, všechno kolem se rázem pohroužilo do tmy. Mezi pahorky a budovami se zase rozlehl ten nelidský skřek. Byl to Satan ve stáji. Plameny pronikaly stále dál a hřebec byl šilený strachem.

V obytné části domů se místy míhala světla a v příbytku honáků za ohradami se ozývaly kletby a výkřiky. Dobytek začal být neklidný, bučel a dupal v ohradách. Zděšení koně pobíhali divokým tryskem ohradami. Podobalo se to bitevní vřavě. Vzduch náhle rozřízl pronikavý zvuk, ostřejší než hlas polnice. Bylo to krátké, vysoké hvízdnutí, které se dvakrát opakovalo. Z hořící stáje mu zaznělo v odpověď táhlé a silné zařícení hřebce.

„Slyšíte?“ zamumlal Mac Strann. „Ten kůň mluví se svým pánem!“

„A tady přichází Hvízdavý Dan!“ řekl Haw-Haw. „Letí jako vítr!“

Plamen rozdmýchávaný větrem si prorazil cestu střechou a v hučícím ohnivém sloupu vyšlehl do výšky. V jeho záři zahlédl Mac Strann pružnou postavu, která přeskočila plot ohrady a hnala se mezi dusající dobytek.

Mezi splašená zvířata, do změti rohů a dupajících kopyt, se odváží jen statečný muž na dobře vycvičeném koni. Ale Dan se toho

odvážil pěšky. Mac ho mohl snadno sledovat, poněvadž Barry byl bez klobouku a jeho černé vlasy se leskly v záři ohně. Ta hlava se občas objevovala mezi vyděšeným dobyt看em, pak zase zmizela, aby se opět vynořila o kus dál, na druhé straně. Mac potom pozoroval Barryho jak běží přímo ke zdi ze zvířecích rohů. Dlouhé ostré rohy tady tvořily neprůstupnou hradbu, ale Dan, podobný zuřivému válečníkovi, vrhajícímu se proti řadě kopí, vyskočil náhle vysoko do vzduchu. Dvěma skoky z hřbetu na hřbet vyvážl z nebezpečné situace, dopadl na zem a běžel dál podél stáda bučících krav. Na druhé straně přeskočil plot a zmizel v dýmu, který vycházel z hořící stáje.

„Pane Bože! Snad se mu nepodaří vyvést koně!“ zabědoval Haw-Haw.

„To je nemožné,“ odpověděl Mac. „Každý kůň se zblázní, když se octne v ohni, dokonce, když jen vidí oheň. Jen se podívejte, jak koně v ohradě šílí!“

A opravdu. V ohradě se asi dvacet splašených koní pokoušelo přeskóčit vysoký plot směrem k hořící stáji. Bylo slyšet jejich frkání a dusot.

„Ti koně se zblázní a Barryho udupe vlastní kůň, jestli se vůbec dostane ke stáji. Ale to se mu nepodaří. Podívej!“

Dan se zjevil ve dveřích stáje, kam slepě vyklopýtal ze záplavy ohně a dýmu a skácel se k zemi. Haw-Haw si začal radostně mnout své studené ruce a se smíchem si pro sebe říkal:

„Kůň je pryč, vlk je pryč a Hvízdavý Dan je vyřízený! Macu, za nic na světě bych nechtěl propást tuhle podívanou. To stojí za to. Ale podívejte se na tu dívku a je tam nějaký nový chlapík!“

Když se totiž před domem ozval hluk, přiskočil Buck Daniels k oknu. Z mnoha důvodů se v tu noc nesvlékl, ale ulehl oblečený na lůžko, založil ruce za hlavou a čekal. Hned po prvním výkřiku stál u okna a spatřil plameny, šlehající nad střechou stáje. V následujícím okamžiku zahlédl Dana, běžícího nebezpečnou ohradou. Pak zaslechl pronikavé zařičení Satana a uviděl Dana mizejícího v dýmu.

Buck zaváhal mezi strachem a ušlechtilým popudem. S kletbou se odvrátil od okna, vrátil se k němu a náhle se rozhodl:

„On kvůli mě riskoval a prošel peklem, tak my dva projdeme peklem zase!“

Vyřítíl se z pokoje a hlučně seběhl po rozvrzaných schodech.

Před domem našel Kate. Beze slova se společně rozběhli. Teprve, když se octl po jejím boku, na okamžik se zastavila a podívala se na něho. Z toho pohledu uhodl, že Kate ví, proč je tady a přijímá jeho pomoc.

Oběhli ohrady, a když se z jedné strany blížili k hořící stáji, z druhé strany k ní přibíhali kovbojové z příbytku mužstva. Buck přiskočil k Danovi právě v okamžiku, když se vypotácel z oblaku dýmu a klesl k zemi. Buck ho zvedl a Kate byla okamžitě u nich.

Vyběhla ven tak jak byla, v bílém vysoko přepásaném županu, po kterém splývaly její plavé vlasy, lesknoucí se v záři ohně jako roztavené zlato. Ujala se zpola bezvědomého Dana. Buck postoupil blíž k dýmu a začal vykřikovat rozkazy, které oba muži za pahorkem neslyšeli, ačkoliv viděli, jak mává rukama a cosi volá. Ale kovbojové propadli panice a pobíhali sem a tam. Někteří z nich přinášeli vědra s vodou a zbytečně je vylévali do vířícího rudého pekla. Většinou však pobíhali a nedělali nic užitečného.

Bylo jasné, že Dan, který pronikl do stáje, byl omráčen mohutným závanem dýmu a ohně. Teď byl tak bezmocný, jako pod vlivem nějakého omamného prostředku. Bezvůle klesl do dívčiny náruče a ani trochu nejevil známky života. Pak v hořící stáji zařičel černý hřebec pronikavěji než předtím. To zařičení vyniklo tak zřetelně z okolního hluku, že to probudilo i zpola mrtvého Dana. Volání jeho koně účinkovalo doslova kouzelně. Vstal a vyrval se z dívčiny náruče. Kate začala mávat rukama a volat o pomoc. Přiběhlo hned několik mužů a pokusili se Dana, vrhajícího se opět do ohně, zadržet. Dařilo se jim to asi tak úspěšně, jako kdyby chtěli udržet divokého koně. Vyklouzl jim a o vteřinu později pronikl do ohnivého pekla. Bylo vidět, že se sklání nízko k zemi, kde byl čistší vzduch.

„Té holce není dobře!“ upozornil Haw-Haw. „Podívejte se!“

A začal se hýkavě smát. Tím hýkáním si vysloužil svoji přezdívkou. Byl však velice bystrý pozorovatel. Neušla mu ani jediná podrobnost tísně nebo zármutku, kochal se každou z nich. Kate si

zakryla tvář pažemi. Bucka, který se snažil následovat Dana, uchopil Byrne pod paží a ještě s jedním mužem ho odváděli násilím zpět.

Uprostřed hořící stáje, v mracích dýmu a šlehajících plamenech se ozval krátký ostrý hvizd a vzápětí zařičení. Bylo to přesně takové, jako kdyby odpovídal člověk, čekající na spásu.

Po tom hvizdu a zařičení se dav u dveří stáje odmlčel. Nebylo možné nic dělat. Vítr se ztišil, takže nehrozilo nebezpečí, že se oheň přenese na sousední stáje, a proto všichni jen tiše stáli a pozorovali postup požáru.

Mac Strann řekl hlubokým drsným hlasem:

„Ted’ se modlete, Haw-Hawe, aby ten kůň nezabil Barryho, až se k němu dostane. Modlete se, aby Barry zůstal mně.“

Tahle žádost byla jen jakousi pózou, řečnickým obratem. Ale Haw-Haw ve svém hysterickém vzrušení vztáhl dlouhé hubené paže k rudé záplavě na obloze a snad poprvé a naposled v životě se modlil:

„Pane, prokaž mi milost. Vyved’ Barryho v bezpečí ze stáje. Vyved’ ho i v případě, že bys musel zároveň s ním vyvést i toho zatraceného koně. Vyved’ ho a přenech ho Mac Strannovi, aby se s ním mohl utkat. Bože všemohoucí, dej, ať jsem při tom, až se utkají!“

Mac to všechno hněvivě pozoroval a pak řekl:

...náhle z ohně a dýmu vyskočil neosedlaný Satan, na něm seděl Dan...

„Ale to není možné Dana ten oheň usmrtí, a zůstane-li naživu, dorazí ho kuň. Nemůže vyvážnout!“

Ted' vyšlehly plameny z poloviny střechy, ale na druhé straně stáje vylétla do vzduchu sprška jisker a bylo slyšet bučení a praskot. Haw-Haw zařval:

„Hej! Barry došel k černému hřebci a ten ho teď rozdupává!“

„Blázne!“ opáčil klidně Mac. „Barry si opatřil trám, nebo něco podobného a rozbíjí hořící přehradu. Poslouchejte!“

Zase se rozlehlo zařčení černého hřebce, jako projev vítězoslávy.

„Máte pravdu!“ povzdechl sklíčeně Haw-Haw. „Už je u koně!“

Sotva to dořekl, Mac pravil:

„Ale ven se nedostane. Stáj se z téhle strany řítí.“

Valná část vnější stěny stáje blíž ke dveřím se skutečně pomalu hroutila. Bylo jisté, že v následujícím okamžiku se zhroutl úplně a zatarasí východ Danovi. Oba pozorovatelé si všimli zápasu, k němuž došlo mezi diváky u hořící stáje. Tři muži chtěli zadržet Bucka Danielse, ten se jim však vytrhl, pěstmi srazil dva muže a skočil do hustého dýmu.

„Asi se při pohledu na oheň zbláznil jako kuň!“ usoudil Mac.

„On se nezbláznil!“ zvolal Langley v návalu prudkého rozčilení. „Drží hořící stěnu, aby Dan mohl vyvážnout!“

A opravdu. Kolísající stěna, která se povážlivě naklonila, byla teď někým podepřena a vzpřímena. Chvilími se prudce zachvěla, jako kdyby ten, který ji držel, klesal pod břemenem.

Na druhé straně stáje se ozval strašný praskot. Zřítíla se tam část střechy. K obloze vzlétla sprška jisker a ozářila vzdálené pahorky.

„To je konec,“ uzavřel Mac Strann. „Haw-Hawe, vaše modlitba nebyla vyslyšena.“

„Nejsem věřící, ale udělal jsem, co jen bylo v mých silách,“ hájil se Haw-Haw. „Kdyby...“

Přerušil ho hromadný výkřik diváků u dveří stáje. Pak náhle z ohně a dýmu vyskočil neosedlaný Satan, na něm seděl schoulený Dan a v náručí držel bezvládné tělo Černého Barta.

Byla to hrozná podívaná. Za černým hřebcem se valil dým a vyšlehl ohnivý plamenný jazyk. Ale hřebec stál se vztyčenou hlavou a splihlýma ušima a dusal kopyty. Uprostřed zkázy, která ho obklopovala, vypadal jako kůň posledního obyvatele zničené Země za soumraku bohů.

V tom okamžiku se ze dveří stáje vynořila jiná postava, zahalená dýmem. Hmatala kolem sebe nataženýma rukama, jakoby hledala cestu v naprosté tmě. Byl to Buck Daniels. Jakmile vyšel ze dveří, zřítíla se část stěny, kterou dosud podepíral a celá stáj se změnila v ohnivě moře.

Diváci se před Satanem rozestoupili, ale on se zastavil, jako kdyby jeho jezdec prudce přitáhl otěže. Dan sestoupil z koně, raněného psa položil na zem a poklekl vedle něho.

„Ještě není konec,“ zabručel Mac. „Ten kůň se určitě vrátí do ohně. Není možné, aby se kůň, který vidí oheň, nezbláznil!“

V odpověď na jeho slova se černý hřebec obrátil k plamenům, vztyčil hlavu a vzdorovitě zařičel. Potom začal očichávat rameno svého pána, který rychlými pohyby ruky přejížděl tělo Černého Barta.

„V každém případě je mrtvý alespoň ten zatracený vlk,“ zavrčel Haw-Haw.

„To nevíme!“ zapochyboval Mac. „Možná, že je, možná taky ne. Je toho hodně, co nevíme.“

„Ted’ je právě vhodná doba na to, abyste se zbavil toho koně,“ vybízel ho Langley a svíjel se radostí nad novým nápadem. „Vytáhněte bouchačku a zastřelte ho! Než nás někdo začne honit, budeme už daleko. Nikde není vidět osedlané koně. Jestli to neuděláte vy, udělám to já!“ A že to myslel vážně, vytáhl revolver.

Ale Mac stlačil ústí jeho zbraně dolů a řekl:

„Dnešní noc jsme udělali všechno, co jsme mohli udělat.“

Obrátil koně a Haw-Haw ho váhavě následoval. Když se pomalu vzdalovali od hořící stáje, Haw-Haw se stále ohlížel, až se po chvíli rozlehl hromový rachot, provázený deštěm jisker a oznamující konečnou zkázu stáje. Pak se Haw-Haw otočil ke svému společníkovi a zeptal se:

„Co ted’?“

„Ted’ pojedeme do Elkheadu, posadíme se tam a budeme čekat,“ odpověděl Mac. „Jestli se ten pes uzdraví, přivede k nám Dana Barryho. Potom nemusím dělat nic jiného, než se bránit.“

Haw-Haw zvedl tvář k zarudlé obloze a tiše se zasmál.

13/ DOKTOR BYRNE HLEDÍ DO MINULOSTI

Dan, Byrne a Kate se skláněli nad bezvládným tělem Černého Barta. Vedle nich se spíš potácel než stál Buck a dosud těžce oddychoval.

„Dovolte, pokusím se vzkřísit to zvíře,“ nabízel se doktor.

Barry se na něj nechápavě podíval. Měl připálené vlasy a pokožku plnou puchýřů. Jen ruce, jimiž ohmatával svého psa, měl nezraněné.

Kate, která klečela u Bárta, se zeptala:

„Je to vážné, Dane? Má naději na uzdravení?“

Dan neodpověděl, tak se pokusila pozvednout Bartovu skleslou hlavu, ale Dan její ruce odstrčil. Odtáhla tedy ruce a zvrátila hlavu dozadu, jako kdyby ji někdo udeřil do obličeje. Pak zjistila, že se dívá do hněvivých očí Randalla Byrneho. Sklonil se a postavil na nohy. Byla smrtelně bledá a ruce i nohy měla bezvládné.

„Zdá se, že jsme tady zbyteční,“ řekl chladně Byrne. „Uděláme nejlépe, když se vrátíme domů.“

Kate neodpověděla. Dan rychle dokončil obvaz a zastavil krvácení. Teď zvedl hlavu a zrakem přelétl přítomné. Pohledem se zastavil u Bucka. V jeho očích se nezračila vděčnost. Položil si ruku na tvář a z očí mu zasvítíl žlutý, nenávistný žár. Buck ustoupil a zmizel v davu.

Dan rozpínal a stlačoval Bartovi plíce a počínal si tak, jako kdyby křísil člověka.

„Sledujte ho!“ zašeptal Byrne Kate. „Ten vlčák je mu bližší, než kterákoliv lidská bytost!“

Dívka neodpověděla a rychle odvrátila hlavu.

„Bojíte se na něho dívat?“ otázal se Byrne, dosud rozzlobený tím, že ho Dan tak příkře odmítl. „Když váš otec ležel na smrtelné posteli, nebyl Barry ani z poloviny tak úzkostlivý jako teď, že ne? Podívejte se, jak se dívá tomu psovi na čenich! Jako kdyby studoval tu psí tvář!“

„Ne, ne!“ vydechla.

„Jen se podívejte!“ naléhal lékař. „V tom je totiž celý problém. Není to vůbec žádné tajemství, nebo záhada. Barry je prostě člověk úzce spřízněný s přírodními silami. Podívejte se! On to zvíře přímo rve z náruče smrti!“

Dan přerušil práci a převalil vlčáka na bok. Bart otevřel oči, zamrkal a zase je zavřel. Dan poklekl, vzal jeho zjizvenou huňatou hlavu do rukou a zvolal:

„Barte!“

Dlouhé černé tělo se vůbec nepohnulo. Hřebec přistoupil o krok blíž, sklonil sametovou tlamu a zařičel psovi jemně do ucha. Ale ten se ani nezachvěl.

„Barte!“ zvolal opět Dan. Byl to výkřik plný obavy a divokého žalu.

„Slyšíte to!“ obrátil se Byrne hněvivě k dívce. „Užila jste někdy takového tónu při hovoru s člověkem?“

„Odved'te mě odtud!“ zašeptala Kate. „Není mi dobře. Prosím vás, odved'te mě!“

Jen stěží udržovala rovnováhu a potácela se jako opilá. Doktor ji vzal kolem pasu a odváděl ji. Šli pomalu k domu. Než k němu došli, zjistil doktor, že Kate křečovitě pláče. Ale Byrne kromě smutku pociťoval i radost, poněvadž v jeho srdci vzklíčila naděje.

„Odved'te mě odtud!“ zašeptala Kate.

Černý Bart, který byl na pokraji smrti spíše ztrátou krve a dusivým dýmem, nežli utrpeným zraněním, se teď rychle zotavoval. Jeho dech byl už téměř normální. Jednu chvíli se octl na hranici mezi životem a smrtí. Ale hned nato otevřel oči a s jakýmsi porozuměním pohlédl na Dana a začal mu olizovat ruku, která mu podepírala hlavu. Na Danův rozkaz přinesli pokrývku, na kterou Barta položili. Čtyři muži pak uchopili cípy pokrývky a odnesli břímě do domu. Jeden z

kovbojů krácel v čele a svítil na cestu. Doktor Byrne a Kate, než vstoupili do domu, ohlédlí se z verandy:

„Pohřební průvod!“ odhadl Byrne situaci.

„Ne!“ odpověděla s určitostí dívka. „Kdyby byl Bart mrtvý, Dan by nedovolil, aby se ho dotkl někdo jiný, než on sám. Černý Bart žije! A přece se to zdá tak nemožné!“

Ze slovníku Randalla Byrnea však slovo „nemožné“ začínalo poznenáhlu mizet. Připadalo mu, že je nepravděpodobné vlčáka zachránit, ale místo odpovědi jen potřásl hlavou.

„Hleďte!“ upozornila dívka.

Průvod se přiblížil k domu. Viděli teď Dana s úsměvem na tváři, jak kráčí vedle Černého Barta. Pak zmizeli za domem. Byrne zaslechl, že si Kate pro sebe povídá: „On byl vždycky takový.“

„Jaký?“ zeptal se.

Zastavila se a položila mu ruku lehce na rámě. V nočním šeru viděl jen nejasný obrys její postavy, matně se míhající tvář a bílou drobnou ruku. Pak odpověděla:

„Popřejme si dobrou noc! Dnes se nám rozpadly naše malé světy, i všechny vaše teorie, jak se zdá, jsou pryč. Zmizelo vlastně všechno, v co jsem doufala. Proč bychom se tedy měli trápit řečmi?“

„Ale je náš nezdar důvodem k tomu, abychom o něm mlčky uvažovali?“ zeptal se Byrne. „Myslím, že ne. Pohovořme si o něm otevřeně!“

„Máte velikou odvahu,“ odpověděla Kate. „Ale o čem bychom mohli mluvit?“

„Pokud jde o mě, nejsem tak nešťastný, jak si myslíte,“ řekl Byrne. „Cítím totiž, že nás tahle noc sblížila a mám teď jasnou představu o tom, co se tady stalo.“

„Tak mi povězte o tom, co víte.“

„Povím vám jen to, o čem si myslím, že to vím. Možná, že to bude pro vás trapné.“

„Nevadí, jsem zvyklá trpět.“

„Před chvílí, když Dan krácel s úsměvem vedle svého psa, řekla jste, že předtím, v minulosti, býval také takový. Je mi to jasné. Jestli se nemýlím, žil kdysi Dan Barry tady s vámi a s vaším otcem.“

„Ano, žil s námi dlouhá léta.“

„A v těch dobách se příliš nelišil od jiných mužů. Alespoň zevnějškem ne.“

„Ne.“

„Vy jste si ho velmi oblíbila.“

„Měli jsme se brát,“ odpověděla Kate. Byrne zamrkal a pak pokračoval:

„Potom se něco přihodilo. Stalo se to náhle. Dan zmizel a teprve dnešní noc jste ho opět spatřila. Nemýlím se?“

„Ano, je to tak. Myslím, že jste se o tom dozvěděl od jiných lidí. Řeknu vám tedy raději pravdu sama. Můj otec našel Dana Barryho před lety mezi skalami, kde se potuloval. Cestou k domovu totiž zaslechl podivné krásné hvízdání a když se rozhlédl, spatřil na západní výšině chlapce, který měl na sobě jen cáry. Přijel k němu a zeptal se ho, jak se jmenuje. Dozvěděl se, že je to Dan Barry – Hvízdavý Dan, tak mu říkali. Ale chlapec mu nemohl, nebo nechtěl říct, jak se octl bez koně uprostřed pustiny. Řekl mu jen, že přišel „odtamtud“ a mávl rukou na jih a na východ. To bylo všechno. Nezdálo se, že by byl polekaný, ačkoliv byl sám a kraj neznal. Zabloudil v těch strašných končinách, kde jsou lidské příbytky ve značné vzdálenosti od sebe a přece si hvízdal! Otec ho vzal s sebou domů a rozeslal na všechny strany dopisy, zvláště na jih a na východ, aby se dozvěděl, jestli někde nehledají chlapce.

Nedostal žádnou odpověď. Vykázal tedy Danovi pokoj v domě. Vzpomínám si, jak Dan s námi seděl poprvé u večeře. Byla jsem tenkrát ještě hodně malá a smála jsem se jeho podivným způsobům při jídle. Nůž používal jako lžíci i vidličku, a když krájel maso, přidržoval si je prsty. Následujícího rána zmizel. Jeden z otcových kovbojů našel pak Dana několik mil na sever, jak bystře krácel a vesele si hvízdal. Další den zmizel zase. Našli ho ještě dál, než předchozí den. Pak měl strašný výstup s otcem, nevím přesně, co se přihodilo, ale slíbil, že už nebude utíkat a od té doby k němu otec přilnul víc než ke komukoliv jinému.

A tak se stalo, že Dan vyrostl u nás. Pokud si vzpomínám, byl velmi jemný a dobromyslný, ale vždycky se lišil od ostatních. Za nějakou dobu si opatřil Černého Barta a pak jednou vyšel s ohlávku a polapil Satana. Představte si, že on chytil divokého mustanga

pouhou ohlávku! Hrával si s těmi zvířaty tak často, že jsem na ně žárlila. Zdržovala jsem se tedy v jejich společnosti, až si na mě Bart i Satan zvykli. Černý Bart si se mnou dokonce hrával, když Dan nebyl nablízku. A konečně jsem se měla provdat za Dana.

Otci se to nelíbilo. Obával se, že se Dan mění. A měl pravdu. V salónu, který stával tam za tím pahorkem, se Dan poprvé v životě porval s jedním chlapíkem, který ho bezdůvodně udeřil do tváře. Byl to Jim Silent. Jistě jste o něm už slyšel.“

„Nikdy.“

„Byl to známý psanec s velmi špatnou pověstí. Ke konci toho zápasu srazil Dana židlí na zem a utekl. Když jsem se dověděla o tom zápasu – dovedl mě tam vlastně Černý Bart – běžela jsem za Danem. Ale ten nechtěl s nikým mluvit, dokud nenajde Jima

Silenta. Nemohu vám říci, o všem, co se přihodilo. Nakonec dostihl Jima Silenta a holýma rukama ho zabil. Buck Daniels to viděl. Dan se pak vrátil k nám, ale hned ten první večer byl neklidný. Bylo to loni, na podzim. Divoké husy právě letěly na jih, a když zakejhalo na obloze, Dan vstal, rozloučil se s námi a opustil nás. Teprve dnes v noci jsme ho zase spatřili. Nevěděli jsme o něm nic jiného, než, že odjel na jih, za divokými husami.“

Nastala dlouhá odmlka, protože Byrne usilovně přemýšlel. Pak se zeptal:

„A když se Dan vrátil, už vás neznal? Odcizil se vám? Už pro něho nic neznamenate?“

„Byl jste při tom,“ odpověděla slabým hlasem.

„Mně je to úplně jasné,“ řekl Byrne. „Kdyby to bylo všednější, bylo by to možná záhadné, ale protože je to tak mimořádné, lze to snadno vysvětlit. Vy jste opravdu očekávala, že si na vás ten vlk vzpomene?“

„Asi ano.“

„Ale nebyla jste moc překvapená?“

„Ovšemže ne.“

„A chápete, že Dan je bližší Černému Bartovi, než vám?“

„Proč bych to měla chápat?“

„Před chvílí jste ho pozorovala, když se skláněl nad psem.“ Zahalila se těsněji do županu, jako kdyby jí náhle ovanul chlad a prostě odpověděla: „Ano, pozorovala jsem to.“

„Copak nechápete, že on je v užším spojení se světem zvířat, než s lidmi? Že nemůžete očekávat, že si na vás vzpomene spíš Dan než Černý Bart? Na tom není nic záhadného. Vždyť Dan se kdysi choval jako polozvíře, bez vyšších smyslů. Byl to prostě živočich, žijící na stromech a v jeskyních. Později vypěl v bytost, kterou všichni známe. Ale proč bychom si nemohli představit návrat k dřívějším instinktům, bytost, postrádající duševní impulsy, která je nazývána člověkem, ale ve skutečnosti je to polozvíře. Vy jste prostě v Danovi viděla hříčku přírody, určitou bytost, podobnou primitivním tvorům. Ale neuvědomovala jste si to. Zdálo se, že je to člověk a vy jste ho přijala jako člověka. Ve skutečnosti byl tak málo člověkem asi jako Černý Bart. Je obdařen tváří a postavou člověka, ale jeho instinkty jsou zvířecí. Svět zvířat ho poslouchá. Satan zařičí, když Dan hvízdne. Umírající vlk mu olizuje ruku. Mezi ním a ostatními lidmi je obrovský rozdíl. Vy jste měla snahu uvést ho do kontaktu s jinými lidmi, dala jste mu přívlastky, které se dávají lidem. Tak se konečně probudte a podívejte se pravdě do očí. On má tak málo společného s člověkem. A jestliže mu projevujete náklonnost, slečno Cumberlandová, je to, jako byste dávala lásku divokému vlkovi. Věříte mi?“

Byrne věděl, že je dívka otřesena. Nepotřeboval se na ni ani podívat. Proto rychle pokračoval, aby neztratil nit a aby dívka neunikla jeho vlivu, který nad ní získal:

„Když jsem ho viděl poprvé, instinktivně jsem vycítil, že je nějakým způsobem spřízněn s přírodními silami. Otevřenými dveřmi zavanul vítr a byl tady Dan Barry. Oblohou táhly divoké husy a volaly na Hvízdavého Dana. To jsou síly, které ho řídí. Vy jste ho milovala. Byla však vaše láska opětována? Ne. Vy jste v něm viděla člověka, ale já v něm vidím jen animální sílu.“

„Nenávidíte ho snad, když ho tak vášnivě obviňujete?“ zeptala se po chvíli Kate.

„Můžete nenávidět tvora, který vlastně není člověkem?“ odpověděl Byrne. „Nikoliv. Ale můžete se ho obávat, poněvadž se

vymyká zákonům, jimž podléháte vy i já. Čemu podléhá on? Jak si ho chcete získat? Láskou? Jakou jinou krásu na světě může takový tvor ocenit, než krásu chuti kosti s morkem, kterou může rozkousnout silnými zuby?“

„Poslouchajte!“ zašeptala dívka. „Tady máte odpověď!“

A doktor Byrne zaslechl tenký, pronikavý zvuk, podobný Tlumenému hlasu houslí. Zpočátku nemohl uhodnout, odkud ten zvuk pochází, neboť s houslemi neměl nic společného. Pak beze vší pochybnosti poznal, že je to lidské hvízdání.

Neřídilo se žádným nápěvem, nemělo motiv. Bylo to krásné samo o sobě. Zvuk se vznášel k obloze jako zpěv skřivana. Byrne snad nikdy neslyšel takovou harmonii. Hudba pronikala celou jeho bytostí tak silně, že si přál napodobit ji. Ale to bylo zhora nemožné, poněvadž mu unikala a vznášela se nad ním. Melodie se neřídila ani žádným rytmem. Letěla na perutích a zanechávala Byrneho hluboko dole. Kate se vzdálila, jako kdyby ji odvedla neviditelná ruka a zastavila se až na kraji verandy. Byrne ji následoval.

„Slyšíte?“ zvolala a obrátila se k němu.

„Co to je?“

„To je on! Copak to nechápete?“

„Hvízdavý Dan? Ano! Ale co znamená to hvízdání? Je snad pro jeho vlčáka?“

„Nevím!“ odpověděla rychle Kate. „Já vím jen, že je krásné. A kde jsou teď vaše teorie a výklady, doktore Byrne?“

„Je to opravdu krásné. Ale copak tomu vlk nerozumí lépe než vy nebo já?“

Obrátila se k němu a když promluvila, ozývalo se v jejím hlase něco zářivého, podobného světlu. Přestože byla tma, uhodl každou změnu jejího výrazu.

„S námi ostatními Dan vůbec nemluví, sotva se na nás podívá“ zašeptala dívka. „Buck mu dnes zachránil život, a přece se i Dan nepamatoval na nic jiného než na ránu, kterou mu zasadil. A teď tu veškerou hudbu ze své duše věnuje tomu němému zvířeti. Poslouchajte!“

Vzpřímila se a pokračovala:

„To znamená, že nad ním zvítězím prostřednictvím vlčáka, prostřednictvím té němé tváře!“

Opustila Byrneho a zmizela v domě. V témže okamžiku dostoupilo hvízdání vrcholu a ztichlo. Byrne zůstal obklopen tmou, tichem a nestálým větrem, který mu vál do tváře.

14/ BUCKOVA ZPOVĚĚ

Doktor Byrne, který se zamyšleně, se sklopenou hlavou procházel po přední verandě, teď uviděl vycházet z domu Bucka Danielse s jezdeckým bičíkem v ruce, s opaskem kolem těla a s velkým červeným šátkem na krku.

Bylo to teprve několik dní, kdy ho Byrne poprvé spatřil, ale teď se mu zdálo, že zestárl o deset let. Jeho zevnějšku samozřejmě nepřidalo ani třídenní strniště. Dodávalo jeho snědé pleti špinavého nádechu, a přitom se mu nedařilo úplně zakrýt jeho vpadlé líce. Černé dlouhé nečesané vlasy mu padaly do očí, které se ztrácely v důlcích. Byrne zahlédl ve stínu obočí jen dva světlé body. Danielsova lehkovážná lhostejnost byla ta tam. Místo ní se v jeho obličeji usídlila jakási zarytá odstrašující umíněnost. Měl výraz štvance, jenž stojí zády ke zdi a chystá se k zoufalému, třebaže beznadějnému boji.

Lékař zaváhal, než ho oslovil. Posléze se přece jen zeptal:

„Chcete si vyjet, pane Danielsi?“

Buck se k němu otočil s tak divokým výrazem v tváři, že se Byrne polekal a zvolal: „Dobrý Bože! Co se vám stalo?“

„Nic!“ zavrčel Buck a uklidnil se. „Prchám. To je celé!“

„Opouštíte nás?“

„Ano.“

„To myslíte vážně?“

„A vy myslíte, že bych tady měl zůstat?“ zeptal se posměšně Buck.

Doktor se zamyslel. Pak rezignovaně rozhodil paže a se slabým úsměvem odpověděl: „Milý hochu, já jsem už přestal myslet.“ Buck

se nevesele usmál a přikývl: „Teď mluvíte rozumně. Přemýšlení je úplně zbytečné.“

„Ale proč odjíždíte tak náhle?“ Buck pokrčil rameny.

„Jsem si jistý, že vás slečna Cumberlandová bude postrádat,“ pokračoval Byrne. „Nebude!“ odsekl kovboj. „Ta má plné ruce práce s ním.“

„To určitě. Ale je to nad její síly a jestli to s tím podivínem nikam nepovede, bude asi potřebovat pomoc.“

Přerušila ho pomalá táhlá Danielsova kletba.

„Proč bych jí měl, u všech čertů, s ním pomáhat zrovna já?“

„Nemáte asi pádný důvod, ledaže ze starého přátelství,“ namítl doktor.

„Čert vzal staré přátelství!“ vybuchl Buck. „Všecko má svůj konec a mé přátelství je obnošené, jak stará vesta. Je s ním konec!“

Otočil se a zamračeně pohlédl na dům.

„Mám jí pomáhat, aby získala jeho? To bych si snad raději vpálil kulku do krku. Ať jde celá tahle záležitost k čertu! Já jsem s ní skončil. Buďte zdrav, doktore.“

Ale doktor se za ním rozběhl, dohonil ho na schodech verandy, dotknul se jeho paže a zaprosil:

„Milý Danielsi. Vy opravdu nesmíte odjet tak nakvap. Mám na jazyku tisíc otázek.“

Buck se na doktora unaveně podíval a odpověděl:

„Tak dobře, vyslechnu prvních dvě stě otázek. Mluvte!“

„Především: Proč odcházíte?“

„Kvůli Danovi.“

„Aha. Vy máte strach z toho, co by mohl provést?“

„Strach nemám. Ale, že odcházím kvůli němu, to je pravda.“

„Připadá mi to, jako nevyřešitelná záhada,“ povzdechl doktor.

„Minulou noc jsem viděl, jak jste vnikl do hořící stáje a uvolnil jste Danovi cestu. Už předtím jsem věděl, že jste nasadil život, abyste sem Dana Barryho mohl přivést! To jsou jistě důkazy přátelství!“

Buck se nepříjemně zasmál. Položil svou velkou ruku lékaři na rameno a řekl:

„Kdyby to byly jediné důkazy, doktore, nebyl bych v takovém rozpoložení jako jsem teď. Důkazy přátelství? Dan mě zachránil před

oprátkou a před revolverem Jima Silenta! Je to jen jeho zásluha, že jsem přestal být zločincem a stal jsem se člověkem, který se může podívat poctivým lidem do očí!“

Odmlčel se a naprázdno polkl. V Byrneových očích zasvitlo porozumění. Hned od počátku tušil, že ten muž je nebezpečný, že necítí zákony ani pravidla obyčejných slušných lidí. Teď se dozvěděl část pravdy. Svěho času se Buck octl mimo zákon a Barry se zasloužil o jeho návrat do normálního života. Tím bylo do jisté míry vysvětleno pouto, které je k sobě vázalo.

„To ještě není všechno,“ pokračoval Buck. „Měl jsem ho raději než bratra. Kvůli němu jsem šel do pekla a vrátil jsem se. Kvůli němu jsem vyrval Kate z rukou Jima Silenta a zůstal jsem u něho místo ní. Vyvedl jsem ji ze zajetí, aby mohla jít za ním. K čertu s ním! A teď kvůli němu musím opustit tento dům.“

Zvýšeným hlasem pokračoval:

„Myslíte, že je ten odchod pro mě lehký? Když odcházím od Kate, mám pocit, jako kdyby mi trhali nehet z masa. Jenom Bůh ví, co ona pro mě znamená. Bůh to ví, ale zapomněla na mě!“

Buck se roztřásl úzkostí a Byrne na něho s úžasem hleděl. Připadal si jako člověk, který sáhl do kapsy pro měděnou minci a vytáhl hrst zlatáků.

„Vlídne city jsou mi cizí,“ pokračoval Buck. „Byl jsem vychován k boji, k namáhavým jízdám v oblacích prachu, za pomoci whisky a zášti. A pak jsem potkal Dana Barryho, který měl jemnější hlas než dívka a jeho oči o mně nepochybovaly. O mně, který se k němu v noci vplížil a chtěl ho zabít ve spánku, poněvadž mi to nařídil náčelník. To byl Dan, jehož jsem znával dříve. Podal mi ruku a jeho oči mi řekly, že mi věří. Když odešel, posadil jsem se, vzal jsem hlavu do dlaní a měl jsem pocit, že mi pukne srdce. Jako kdyby vítr zahnal mraky a na mě poprvé v životě zasvitlo slunce. Přísahal jsem, že mu to oplatím, až nadejde vhodná chvíle. Každý cent, který mi dal, jsem chtěl splatit zlatem. Byl bych za ním šel až na konec světa a udělal všechno, co mi uložil.“

Najednou mu hlas selhal pohnutím.

„Doktore, tenkrát mi slzy vstoupily do očí a já se cítil čistý ve svém nitru a nestyděl jsem se za ty slzy! To pro mě udělal Dan Barry!

A já jsem mu to opravdu oplatil, pokud jsem mohl. Setkal jsem se s Kate Cumberlandovou. Stala se pro mě mezi ženami tím, čím mi byl Dan mezi muži. Nestydím se za to, že to říkám. Miloval jsem ji až k zbláznění, ale neodvážil jsem se k ní pozvednout oči, poněvadž patřila Danovi. Chodil jsem za ní jako pes. Dělal jsem všechno, co si přála. Na nic jsem se neptal.

To co si přála, to bylo pro mě zákonem. A to všechno jsem dělal pro Dana Barryho. Nasadil jsem pro něho život, ne jednou, ale každý den.

Pak odjel a já jsem s ní zůstal sám. Myslíte, že bylo lehké zůstat tady? Vždyť jsem den co den musel poslouchat její řeči o Danovi. A mě nevěnovala ani půl slova. Musel jsem jí vyprávět příběhy o Danovi a ona s úsměvem poslouchala, s pohledem upřeným do dálky. A já jsem dychtil po jejím jediném pohledu, jako umírající po vodě. Pak jsem kvůli ní a jejímu otci jel na jih, a když jsem se s ním setkal, myslíte, že mě poznal?

Ne, on na mě zapomněl tak, jako kůň zapomíná na svého pána. Zapomněl na mě po několika měsících a po tom všem, co se mezi námi odehrálo! Ani Kate pro něho nic neznamena. A přece jsem dodržel slovo a přivedl ho zpět. Musel jsem ho udeřit, ale Bůh ví, že jsem to neudělal ze zášti. Bůh to ví!

A když jsem viděl Dana vejít do té hořící stáje, věděl jsem, že když nikdo nic nepodnikne, zřítí se ta stěna a s Danem bude konec. Ale s ním je konec tak jako tak. Možná, že za nějakou dobu Kate pochopí, že kromě Dana existují na světě i jiní muži. To jsem si v duchu řekl. Pak jsem se podíval na Kate v bílém županu s plavými vlasy a zatoužil jsem po ní tak, jako umírající po nebi. Ale pak jsem si řekl, že bez ohledu na to, co se stalo, býval Dan mým přítelem, kamarádem.

Doktore, vy nevíte, jaký význam má na západě kamarádství. Stává se, že sedíte v poušti, tisíce mil od lidských obydlí a naproti vám sedí u ohníčku z mesquitového dříví váš kamarád, jediná lidská bytost, kterou vidíte. Možná, že celé měsíce vidíte jen jeho. Když jste

nemocný, ošetřuje vás. Jste-li rozmrzelý, obveseluje vás. Tím mi byl Dan. Myslel jsem si, když podržím tu stěnu, aby se neskácela, že se o tom dozví Dan a už nebude mít ten žlutý žár v očích, až se na mě podívá. To jsem si, já, ubohý blázen, namlouval!

Riskoval jsem a šel do ohně. S vypětím všech sil jsem podržel tu stěnu a potom už víte, co se stalo. Když jsem se zpola oslepený a polomrtvý vypotácel z ohně, Dan se na mě podíval se žlutým žářem v očích a sáhl si na místo, kam jsem ho udeřil. Rozčilený jsem se vrátil do svého pokoje.

A teď jsem v téhle situaci. Jestliže tady zůstanu a uvidím ještě jednou ten žlutý žár, už nebudu čekat. Vyřídím si to s ním na místě. Jsem snad pes, abych čekal, až na mě zavolá?“

„Milý příteli!“ zvolal zděšený doktor. „Vy se určitě mýlíte. On by jistě nezašel tak daleko, aby vás napadl!“

„Že by mě nenapadl? Samozřejmě, že ne, kdyby to byl člověk. Ale já vám říkám, že on není člověk. On je to, čemu v severní Kanadě říkají vlkodlak! Nezná slitování ani vlídnost. Lidská krev pro něho nic není. Světu by se ulevilo, kdyby se ho zbavil. Dovede být něžný a jemný jako dívka. Je většinou takový. Ale zkuste ho jednou rozhněvat a zapomene na všechno, co jste kdy pro něho udělal. Dejte mu ochutnat krev a uškrtní vás. Říkám vám, že jsem viděl, jak to udělal!“

Celý rozechvělý se odmlčel a pak vážným hlasem řekl:

„Doktore, asi jsem vám řekl příliš mnoho. Neříkejte Kate, proč odcházím. Ponechte ji v jejím pošetilém snění. A teď poslyšte, co vám povím: Jestli mě Dan rozzlobí ještě jednou, zemře jeden z nás, a to zatraceně rychle! Možná to budu já, možná to bude on, ale mě už došla trpělivost. Opouštím tento dům na tak dlouho, dokud Dan neprijde k rozumu a nepochopí, co jsem pro něho udělal. To je vše. Opouštím tento dům, neboť nad ním visí kletba. Tou kletbou je Dan. Nad tímto domem se vznášá smrt. Kdyby sem udeřil blesk a zapálil to tady i s jeho obyvateli, bylo by to lepší pro celý kraj.“

Otočil se a pomalu kráčel k ohradě. Doktor Byrne za ním užasle hleděl.

15/ ŽENA A PES

Černého Barta připoutali řetězem ke stromu, stojícímu za domem. Pes ležel celý den v měkkém písku a občas měnil polohu, aby si ulevil. V jeho zadumaných očích se jakoby zračila touha po uzdravení. Vedle něho stála židle, na které seděl Dan, po mnoho denních i nočních hodin.

Kate pozorovala Barta ze stínu domu. Měl zavřené oči a jeho mohutná hlava ležela nečinně na písku. Dívka však s určitostí věděla, že vlčák ví o její přítomnosti. Od chvíle, kdy tady ležel, se každý den pokoušela přiblížit se k němu. Ale on ji vždy v posledním okamžiku zapudil náhlým vyceněním dlouhých tesáků, nebo zavrčením, které vycházelo z temných hlubin jeho hrdla. Pes takhle hluboce nevrčí, ale vzteklá šelma vrčí až z útrob. Když Kate slyšela ten děsivý zvuk, nebo když viděla ten tichý hrozivý vztek, ztratila odvahu a ustoupila do bezpečné vzdálenosti.

Avšak tak lehce se odradit nedala. Byla pevně rozhodnuta, jako hráč, který noc co noc sedí u téhož stolu, stále prohrává, a když vsadí poslední peníze, umíní si se zaťatými zuby, že štěstí se musí obrátit. Právě tak to bylo i s Kate. V Bartovi totiž viděla jediný možný klíč k Danovi. Byl tady ovšem ještě hřebec, ale toho Kate znala až příliš dobře. Věděla, že jeho divoké srdce se nedá ničím na světě obměkčit, aby kromě svého pána uznalo ještě jednoho přítele. Ve zvířecím světě existoval pro Satana jen Černý Bart a v lidském Dan Barry. Ti dva mu úplně stačili. Před ostatními tvory bud pohrdavě prchal, nebo je zastrašoval zubama a kopyty. I kdyby Kate přiměla hřebce, aby jí žral z ruky, přece by ho neovládla do té míry, aby se svěřil jejímu vedení. Tušila, že něco takového musí dokázat s Černým Bartem, že musí být pro něho nenahraditelná.

Jedno odmítnutí ji neodradilo. Dělal nová a nová pokusy. Vzpomněla si, že kdesi četla, že žádné zvíře neodolá promyšlené trpělivosti myslícího člověka. Trávila u Barta hodinu za hodinou, až ze změněného výrazu jeho očí vyčetla, že se blíží jeho pravý pán.

Potom obyčejně prchla a z domu sledovala muže i vlčáka.

...vlkovy zuby jí sevřely holou kůži.

Nemohla by vyvážnout. Nebo by se vyrvala těm dravým zubům a byla by navždycky znetvořená. I když cílila horký dech vlka a tesáky, které se jí zarývají do hrdla, položila ruku na Bartovy plece s obvazem. Otočil hlavu. Se zplihlými ušima a dlouhou hubenou šíjí se podobal hlavě útočícího hada. Kate měla vykasaný rukáv až k loktu a vlkovy zuby jí sevřely holou kůži. Začal tak ohyzdně vrčet, že chvění v jeho hrdle se přenášelo i na dívku. Viděla, že slintá hladem. O Bartovi toho už věděla hodně, mimo jiné i to, že už ochutnal lidskou krev. A jedna legenda praví, že šelma, která už jednou ochutnala lidskou krev, ochutná ji ještě jednou než zemře. Kate si na to vzpomněla a neodvážila se obrátit hlavu, aby neviděla

pekelný žár jeho očí. A přece překonala ten obyčejný strach a dospěla k onomu vrcholu šílené hrůzy, který se rovná odvaze. Zvedla paži, kterou vlk svíral svými zuby a oběma rukama uvolnila uzel obvazu:

Bart začal vrčet se šílenou zuřivostí a sevřel zuby ještě víc. Kate věděla, že by s ní byl konec, kdyby prokousl kůži a okusil její krev. Odtáhl její paži stranou. Kdyby sebou v té chvíli trhla, rozpoutaly by se všechny Bartovy d'ábelské pudy. V tom okamžiku nad ní držela ochrannou ruku nějaká tajemná moc. Kate obrátila hlavu a hluboko pohlédla do těch hrozných očí.

Bart uvolnil její paži.

Schoulil se a sklonil hlavu. Chvěl se touhou vrhnout se na její hrdlo. Hleděla stále vlkovi do očí. Vlivem strachu cítila, že její tělo je podivně lehké a mysl je v závratích. A náhle nastala změna. Oči Černého Bárta ztratily žlutozelený žár, sklopily se a odvrátily se. Vrčení pomalu sláblo. A Bart ležel tak, jak ležel dříve.

Když rychle rozvazovala obvaz, obrátil k ní Bart hlavu a cenil zuby. A když přitiskla plátno na ránu, zachvěl se a vrhl na ni zlý pohled.

Kate vůbec nevěděla, čím to, že měla tak klidné ruce. Když odstranila obvaz, objevila se rudá rána, kolem níž byla oholená srst. Ponořila plátno do antiseptického roztoku. Pálil ji do prstů. Přitiskla plátno lehce na ránu a ke svému překvapení zjistila, že se vlčák uklidnil a hlava mu klesla k zemi. Vrčení se změnilo v tiché kňučení, které později úplně zmlklo.

Zvítězila! Dokonce, když vyčistila důkladně ránu a chystala se ji zase obvázat, přiměla Barta, aby vstal, aby mu mohla ovinout plátno kolem těla. Když se ho dotkla, zachvěl se, asi tak jako se zachvěje člověk při doteku nečistého tvora, ale nevrčel a necenil zuby.

Při uvazování uzlu na obvazu, upozorovala, že Bart už se na ni dívá bez žlutozeleného záblesku v očích a s jakýmsi neurčitým úžasem. Pak náhle zvedl hlavu a zahleděl se do dálky přesně tak, jak se díval jen na Dana. Dívce ztrnuly prsty a zachvěla se. Dokončila uzel a zjistila, že se k ní kdosi tiše přiblížil a stanul za ní.

Než vstala, zvedla oči a řekla:

„Rána je mnohem lepší. Bart se za několik dní uzdraví.“

Dan neodpověděl a užasle se zahleděl do dálky. Pak se podíval na otisk Bártových zubů na jejím předloktí. Znal ty stopy a dívka věděla, že je zná. Opouštěly ji síly. Neodvažovala se zůstat, aby neomdlela.

Rychle tedy vstala a opustila Dana beze slova. Pomalu kráčela k domu. Chtěla pospíchat, ale nohy ji neposlouchaly, měla je těžké jako z olova. Jakmile vešla do domu, poklesla pod ní kolena. A když se vlekla po schodech do svého pokoje, musela se oběma rukama opírat o zábradlí. Pak se podívala oknem dolů. Dan stál na svém místě stejně tak, jak ho opustila a hleděl překvapeně na Barta.

16/ KATE SI TROUFÁ

Po tomto prvním vítězství ještě neměla Kate příliš důvěry v sebe samu. Podobala se generálovi, který posílá své harcovníky, aby sváděli potyčky s předními nepřátelskými hlídkami. Je sice ve výhodě, ale ve skutečnosti nedosáhne ničeho jiného, než že se částečně přesvědčí o nepřítelově síle. Při večeři si Kate všimla, že ji Dan pozoruje. Nikoli zjevně, protože nikdy nemohla zachytit jeho pohled, ale tajně. Nemohla však posoudit, jestli ji pozoruje přátelsky, nepřátelsky, nebo z pouhého údivu. Pak znervózněla a obrátila se k lékaři, hledajíc rozptýlení. Doktor Byrne byl teď s Kate ve zvláštním vztahu. Od oné noci, kdy vypukl požár a kdy si s ním otevřeně pohovořila, věděl „všecko“. Ale všechny ženy jsou neklidné v přítomnosti muže, který zná něco z jejich minulosti.

Ve společnosti se ženy rády skrývají za rouškou tajemství. Ale Byrne se nepodobal ostatním mužům. Byl jako předčasně vyspělé dítě a kromě toho byl mlčenlivý, jak se Kate zdálo. Kdyby byl čilý, energický a sebevědomý, možná by ho nenáviděla, protože o ní věděl příliš mnoho. Ale když se zadívala do jeho bledého, zadumaného obličeje, na vysoké čelo a do nejistých roztoužených očí, bylo jí ho docela líto.

Když se ten večer Kate obrátila k lékaři, počínala si poněkud frivolně. Usmála se na něho a on se nachově zarděl. A když s ním

mluvila, vázly mu odpovědi v krku. Když však mlčela a jen se na něho dívala, bylo to ještě horší. Nemohl vládnout příborem, drobil chléb v prstech a tvářil se zmateně. Pak se chystal vytáhnout z kapsy brýle a nasadit si je na nos, ale rozmyslel si to a jeho rozpaky ještě vzrostly.

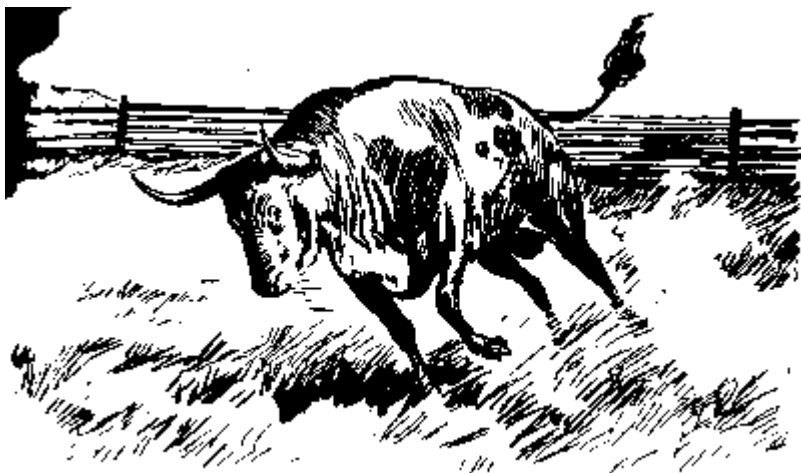
Zaslechla hluboké vražedné vrčení Barta, který ji minul jako černý blesk.

Potom zjistila, že si jí Dan přestal všimát a věnuje pozornost lékaři. Nemyslela si, že Dan žárlí, ale určitě věděla, že si Byrneho důkladně prohlíží. Teď mohla nerušeně oba muže porovnávat. Na první pohled shledala vzájemnou podobnost obou. Byli si v mnoha věcech podobní. Například byli stejně štíhlí, měli útlé ruce. Rozdíl mezi nimi spatřovala hlavně ve fyzické síle a v nevyčerpatelné zásobě energie, kterou se vyznačoval Dan. Snad nejvíce se lišili v obličeji. Byrneova tvář byla povadlá a bledá, tělo slabé a oči nejisté. Ale jeho mozek byl jako mohutný, neomylně pracující stroj. U Dana nebylo ani stopy po nějaké duševní činnosti. Kate si nedovedla představit, že by řešil nějaký problém. Jeho znalosti se daly jen těžko slovně vyjádřit. Bylo to i něco jiného než ženský instinkt. Dan byl moudrý a chladný jako Černý Bart.

Kate se nelíbilo, že večere skončila tak brzy. Škádliła doktora, dokud neodešel s rudými tvářemi od stolu a za ním se nedbalým krokem ubíral Dan. Kate se zatím neodvážila bilancovat všechny

závěry, k nimž dosud dospěla. Ale když večer ulehla, nemohla dlouho usnout, protože její duši zaplavila radost.

Následující den se Dan střídavě věnoval Černému Bartovi a Joe Cumberlandovi. Jakmile Dan opustil Barta, Kate se k němu hned odebrala.

Vlčák dřímал jako vždycky na slunci s hlavou položenou v písku. Ani nezamrkal, když se Kate přiblížila, a přece bylo jasné, že ví o každém jejím kroku. Ráda by mu ošetřila ránu, ale vzpomínka na včerejší muka ji odrazovala. Místo toho se posadila na židli, na které celé hodiny sedával Dan, složila ruce do klína a čekala. Neměla nic v plánu a jen doufala, že si na ni Bart zvykne. Kdysi ji znal dost dobře, ale nepochybně na ni zapomněl, stejně tak jako Hvízdavý Dan.

Zatímco tak seděla, pohroužená v myšlenky, vzpomněla si na příhodu, která se stala před několika měsíci. Jednoho podzimního dne si vyšla na procházku kolem ohrad, kde byl dobytek, nedávno přihnaný na ranč. V jedné ohradě se ozývalo bučení. Šla se tam podívat a uviděla dva býky, kteří na sebe doráželi rohy, frkali a dusali v prachu, který se tu zvedal v oblacích. Byl to však nerovný boj, poněvadž jeden z býků byl otrlý veterán, zjizvený po mnoha zápasech, kdežto ten druhý byl tříletý býček, jenž se mu nemohl, co do síly, vyrovnat. Měl jen statečné srdce. Krátkou dobu odolával

váze většího býka, ale pak podklesl v kolenou a těžkopádně se skácel k zemi.

Starší býk ustoupil a vrhl se opět do útoku. Tentokrát se vyhnul dlouhým rohům svého soupeře a za terč si zvolil jeho nechráněný bok. Kdyby na něho zaútočil přímo, vrazil by mu rohy úplně do těla. Poněvadž ho však zasáhl ze strany, způsobil mu jen jedním rohem dlouhou tržnou ránu. Raněný býk prchl s krvácejícím bokem do skupiny krav, a když ho jeho soupeř pronásledoval i tam, přeskočil nízký plot. Ohrada v této části byla nová a narychlo postavená. Starší býk vztyčil v ohradě hlavu a vítězoslavně zabučel. Jeho poraněný protivník dusal v písku, oháněl se ocasem přes krvácející bok a těkal kolem sebe rudýma očima. Najednou je upřel na Kate. Ta si ke své hrůze uvědomila, že má na sobě červenou blůzu. V následujícím okamžiku se na ni býk vyřítit. Dala se na beznadějný útěk. Dům byl vzdálen asi sto yardů. Sukně se jí zaplétala do nohou a býkův temný dusot se povážlivě blížil. Pak před sebou zaslechla hluboké vražedné vrčení a spatřila Černého Barta, který k ní přibíhal. Minul ji jako blesk. Potom za sebou zaslechla bučení a zároveň se skácela k zemi, když klopýtla o prkno plotu. Když se ustrašeně ohlédla, spatřila býka, jak leží s vyplazeným jazykem a skelným zrakem na boku a Bart mu zatíná tesáky do hrdla.

Když ve svých úvahách dospěla až sem, podívala se pochopitelně na vlčáka a strašně se lekla. Zjistila, že se k ní pomaličku plazí a bezvládnou nohu vleče po zemi. Jakmile Bart ucítil její pohled, znehybněl, uleh a vycenil tesáky. Zavřel oči, takže se zdálo, že dřímá tak, jako obvykle na slunci.

Měl Bart v úmyslu ji znenadání přepadnout? Jeho plíživý neslyšný postup byl vlastně ještě horší než včerejší zkouška. Kate chtěla v úleku vyskočit ze židle a ustoupit do bezpečné vzdálenosti, kam by na ni připoutaný Bart nemohl dosáhnout. Ale bylo to zvláštní. Ani v dobách, kdy byl Bart nejdivočejší, neútočil nikdy bez příčiny na lidi. Byl nebezpečný jen tehdy, když byl omezován ve svých právech. Ale to nepřátelské plížení za bílého dne bylo velice podivné.

Kate se přemohla a s tlukoucím srdcem čekala, co bude dál. Pak opatrně pohlédla na Barta. Veliký vlčák se k ní plížil po břiše a vlekl

za sebou po zemi raněnou nohu. V tomto tichém nenadálém postupu bylo cosi hadího.

A přece vyčkávala, aniž hnula brvou.

Měla pocit, jakoby prchala ve snu před nějakou hrůzou a zjistila, že jí ochrnuly nohy. V takových snech se nám zdává, že nás už už dohání nějaká smrtící příšera. Před námi jsou dveře, které vedou do bezpečného útulku, máme k nim jen krok a nemůžeme pohnout nohou!

Kate nepocítovala jen hrůzu. Byla tak vyvedená z míry, že se chvěla neuvěřitelným rozčilením a v duchu se ptala sama sebe, jestli zvítězí její vůle nebo ďábelská vůle toho němého tvora.

Zaslechla slabé šustění v písku vedle sebe. Chtěla se ohlédnout, ale ovládla se. V duši cítila chlad a celé tělo jí strnulo strachem. Rozum jí říkal, je to šílenství, sedět tady a čekat na plížící se hrůzu. Ale teď už bylo možná pozdě, protože vlk se na ni mohl kdykoli vrhnout, kdyby vstala. Snad teprve dnes se jí chtěl Bart pomstít za bolest, kterou mu způsobila.

A vskutku. Vlk se pomalu postavil na tři nohy a podíval se dívce do tváře. Strach ji náhle opustil a úlevou zrůžověla. V jeho upřeném pohledu nebylo ani známky po nepřátelství. To všechno jen tušila, protože se na něj zatím pořádně nepodívala. Vybavil se jí Danův dávný výrok:

„Někdy se kůň i pes cítí strašně osamělí.“

Bart se obrátil přímo k ní. Dychtivě stříhal ušima, tichounce vrčel. Žádal ji snad tímto, aby mu věnovala trochu pozornosti? A najednou ucítila, že jí na kolenou spočinula nějaká tíha. Byla to vlkova dlouhá zjizvená hlava. Zachvátila ji prudká radost, která ji až zabořila.

Pomalu vztáhla ruku po Bartově hlavě. Vlk sebou trhl a zachvěl se. Vycenil dlouhé tesáky a drsně zavrčel. Ale pak dívce dovolil, aby se ho dotkla mezi očima a pohladila mu srst na hlavě. Až dosud se jen jedna ruka takto dotkla jeho hlavy! Bart už necenil zuby. Jeho bystré podezíravé oči nabyly radostného výrazu. Vrčení zmlklo úplně.

„Barte!“ zvolala dívka.

Trhl sebou, ale nepodíval se na ni. Ohlédl se, aby vypátral nebezpečí, které dodalo důrazu jejímu hlasu. A Kate zatoužila po tom, aby mohla vzít Bartovu hlavu do náruče a poplakat si. Zase vrčel, ale oddaně, jakoby byl ochoten za ni bojovat.

„Barte!“ opakovala jemněji. „Lehni!“

Obrátil pomalu hlavu a s nevýslovně toužebným výrazem němému tvora jí pohlédl do očí. Bart dovedl mluvit jen jedním hlasem a to drsným vrčením, kterého by se zalekl i horský lev. Tak odpověděl dívce a klidně ulehl.

A tak prostě a trochu i tajemně byla Kate přijata do tohoto bratrstva. Jestliže ji však přijal jen jeden člen té trojice, znamenalo to, že ji přijmou i ostatní dva?

Na nohou ji spočinula jakási tíha. Zjistila, že Bart jí položil hlavu na nohy a se zavřenýma očima dřímá v sluneční záři.

17/ STOPA

K vyléčení Černého Barta nepříspěly ani tak obvazy, antiseptické prostředky a stálá péče, jako spíše mocná matka příroda. Rána se zázračně rychle zacelila. Za tři dny po spřátelení s Kate už Bart kulhal na třech nohách a cloumal řetězem, který mu bránil v pohybu. Čtvrtý den mu Dan sundal obvazy a rozhodl se, že ho odváže. Byl to

krátký, ale významný obřad. Doktor Byrne se vyšel podívat, jak se bude pes, propuštěný na svobodu chovat. Kate přihlížela z okna Cumberlandová pokoje. Bart příliš neváhal. Očichal Byrneovi nohu, zavrčel a odklusal směrem k ohradám.

V ohradě s vyšším plotem stál Satan a Černý Bart k němu hned zamířil. Hřebec pozoroval psa už zdaleka, vypínal krk, stříhal ušima a oháněl se ocasem. Bart vnikl clo ohrady mezerou mezi dvěma příčkami plotu, zastavil se pod Satanovou hlavou a hrozně zavrčel. Tohoto projevu hněvu si hřebec vůbec nevšiml. Sklonil svou krásnou hlavu k Bartovu studenému čenichu. Podobalo se to lidskému pozdravu. Byl krátký a zároveň zvláštní a Černý Bart se hned obrátil a odklusal směrem ke stájím.

Když k němu Byrne a Dan došli, stál už nad hromadami popele, v místech, kde stávala vyhořelá stáj. Začal pobíhat mezi těmi bílými a šedými hromádkami a chvatně je očichával. Uprostřed spáleniště se posadil, zvedl hlavu a smutně zavyl.

„Mám dojem, že je to pozoruhodný projev inteligence toho zvířete,“ usoudil Byrne. „Našel místo, kde byl raněný a ani oheň nezkalil jeho paměť.“

Doktor si všiml, že Danova tvář zpřísněla. Přiběhl k Bartovi, schoulil se vedle něho a Byrne slyšel, jak mumlá:

„Asi na tomhle místě jsi ležel. Cítíš na zemi vlastní krev? Hledej dál, Barte! Nenajdeš tady ještě něco jiného?“

Vlk se podíval svému pánovi přímo do tváře, zastříhal ušima, zakňučel a začal dychtivě očichávat hromady popele.

„Je pro mě záhadou, jak mohl být ten pes postřelen,“ řekl Byrne. „Nemyslíte, že ho postřelil někdo z kovbojů?“

Ale Dan, jak se zdálo, už na doktora zapomněl. Kradl se za vlkem mezi hromadami popele, zastavil se, když se zastavil Bart a stále na něho mluvil. Ukazoval mu věci, které Byrne neviděl a Bart strašlivě a krvelačně kňučel.

Náhle Bart opustil spáleniště a oklikou se rozběhl mezi stájemi. Dan tam stál zamyšleně a občas vlčáka slovně povzbudil.

A Bart byl vytrvalý. Oběhl veliký kruh s čenichem těsně při zemi. Pak se vrátil ke spáleništi a rozběhl se jiným směrem. Běžel rychle, občas našlapoval na raněnou nohu a zase ji zvedal. Za

okamžik zmizel za malým pahorkem nalevo od vyhořelé stáje. Neobjevoval se. Zanedlouho se k nim doneslo pronikavé vytí. Byrneovi se zježily vlasy a tělem mu proběhl mrazivý záchvěv, ale Dan se hned rozběhl k pahorku, kde zmizel Bart. Doktor spěchal co nejrychleji za ním. Na místě pak zjistil, že Bart pobíhá v malých kruzích, očíhává půdu a chvílemi vybočuje stranou. Dan ho sledoval se zachmuřenou tváří. Zase se rozběhl k Bartovi a začal na něho rychle mluvit. Ptal se ho a přitom ukazoval prstem:

„Vidíš to, Barte! Za pahorkem může člověk vidět stáj a sám není vidět. Někdo tady určitě čekal. Rozhlédni se, Barte! V okolí najdeš určitě hodně stop. Ten, kdo střílel a zapálil stáj, stál tady, pozoroval požár a doufal, že ty i Satan skončíte v plamenech. Tak to asi bylo.“

Poklekl, zachytil Barta, běžícího kolem a zašeptal:

„Hledej, Barte! Hledej!“

A plácl ho do místa, kde se mu kulka zaryla do masa. Bart zaštekal ostřeji a pronikavěji, než obyčejný pes. Znova se rozběhl a začal běhat sem tam. Byrne zaslechl, že sténá. Pak přestal pobíhat v kruzích a klusem se rozběhl dolů po úbočí pahorku.

Dan radostně vykřikl a rychle psa následoval: „Našel jsi to!“ volal.

Běžel za ním jen krátkou vzdálenost po svahu, pak se zastavil a hvízdal. Musel hvízdnout ještě jednou, aby přiměl psa k návratu. Ten přiběhl a začal dychtivě kňučet u nohou svého pána. Jakoby to němě zvíře žádalo pomstu. Doktor se obrátil a zadumaně kráčel k domu.

U dveří se setkal s Kate, která ho zahrnula otázkami. Vylíčil jí jednoduše to, co viděl a skončil slovy: „Podrobnosti se dovíte od pana Barryho.“

„Znám ty podrobnosti,“ odpověděla. „Našel stopu a teď ví, kam vede. Zanedlouho půjde po ní. Doktore, teď potřebuji, abyste mi pomohl. Musíte Dana přesvědčit, že jeho odchod znamená pro otce nebezpečí. Můžete to pro mě udělat?“

„Jistěže. V tom budu říkat pravdu,“ pravil. „Vynasnažím se ze všech sil, abych ho přemluvil.“

„Tak se posadte, já se posadím také,“ odpověděla. „Až Dan přijde, vyjdeme mu společně vstříc.“

Sotva se posadili, vrátil se Dan s Bariem v patách. U dveří se zastavil, podíval se na ně a prošel pokojem. Na druhém konci pokoje se zastavil a jemným hlasem řekl:

„Měl bych vás informovat. Ted', když se z toho Bart vylízal, vydám se opět na cestu. Zítra ráno odjíždím.“

Pod vlivem dívčina prosebného pohledu Byrne vstal.

„Milý pane Barry!“ Dan se otočil a čekal. „Vy nás chcete opustit právě teď, když se pan Cumberland nachází v tak kritickém stavu?“

Dan se zasmušil a odpověděl: „Zůstal bych tady, kdybych mohl. Ale není to možné!“

„To, co vás odtud odvádí je vaše věc, pane,“ pokračoval Byrne. „Mně záleží na panu Cumberlandovi. Je ve velmi nebezpečném stavu. Nepatrný nervový otřes může být pro něho osudný.“

Dan s povzdechem odpověděl: „Měl jsem dojem, že zesílil. Už není tak hubený, doktore.“

„Jeho tělo je možná v dost dobrém stavu, ale nervy má poničené,“ řekl klidně Byrne. „Obávám se předpovědět následky, jestliže ho opustíte.“

Bylo zřejmé, že Dan podstupuje velký duševní boj. „Jak dlouho bych tady měl ještě zůstat?“ zeptal se netrpělivě.

„Jediný déšť mi totiž zahladí všechny stopy a já budu jak slepý v poušti. Jak ještě dlouho?“

„Několik dní by možná způsobilo pravé divy,“ odpověděl Byrne.

Po krátkém zaváhání Dan řekl: „Půjdu k němu a promluví si s ním. Udělám to, co si bude přát.“

18/ ŠERIF JOFF CALKINS

Trvalo dlouho než dostali odpověď. Kate i doktorovi se zdálo, že se hodiny šíleně vlečou. Před večerem se jim čekání poněkud zkrátilo návštěvou, o které nemohli říct, že by o ni příliš stáli.

Přijel totiž šerif Joff Calkins. Měl shrbená ramena a křivé nohy od neustálého rajtování na koni. Hlavu na hubeném krku vysunoval daleko dopředu, takže, když se při hovoru obracel na své posluchače, jeho hlava přitom vykonávala zvláštní kyvadlovitý pohyb. V horské poušti byl proslulý v okruhu tří set mil. Calkins byl velmi hovorný, což v horské poušti není oblíbená vlastnost. Ale naproti tomu o něm bylo známo, že jeho revolver dovede hovořit právě tak rychle a mnohem přesněji než jeho jazyk. A to způsobilo, že se šerif těšil stále větší oblibě.

Hned po příchodu uklidnil obyvatele ranče prohlášením, že tady nekoná úřední návštěvu. Ze si nepřeje nic jiného, než nocleh, trochu jídla a obrok pro koně. Cíl jeho cesty je prý vzdálen mnoho mil od Cumberlandova ranče.

Šerif byl diplomat. Životní zkušeností brzy zjistil, že s každým nejlépe vyjde, když se s ním utká přímo na jeho vlastní půdě. Proto takto oslovil doktora Byrneho:

„Vy jste doktor, že? Pane, když jsem byl chlapec, měl jsem hříbě, které při jízdě strčilo přední nohu do díry a zlámalo si ji. A když měli hříbě zastřelit, nikdo mě nemohl udržet. Byl bych nejraději postřílel celou rodinu. A od té doby jsem toužil po tom stát se doktorem. Ale nikdy se mi nelíbilo řezání lidského masa. Je to právě ta jedna věc, která mě od tohoto povolání odrazuje – to pomyšlení, že bych měl vrazit nůž do člověka, který se nemůže bránit. Tak vidíte, takový jsem já hrdina!“

Doktor Byrne se po těchto slovech v rozpacích uklonil, ale neodpověděl.

„A jak se daří vašemu nemocnému, doktore?“ pokračoval neodolatelný šerif. „Jak se vede starému Joe Cumberlandovi? Pamatuji si na doby, kdy jsem s ním jezdíval po pastvinách. Byl jsem tenkrát pouhý chlapec, ale stejně mě zaráží, že starý Joe teď leží v posteli nemocný! Já jsem nestonal ani jednou v životě. Já a nemocný? Myslím, že bych od smíchu až plakal, kdyby mi někdo řekl, že mám jít do postele. A co mu vlastně schází?“

„Má poněkud otřesené nervy,“ odpověděl Byrne. „K tomu mohu dodat, že má arteriální kondice...“

„Zkraťte to doktore!“ zvolal dobromyslně šerif. „Nemám po ruce naučný slovník. Špatné nervy, že ano? No, tomu se ani nedivím. Starý Cumberland měl poslední dobou tolik nesnází, že by z toho byl blázen každý. Já sám bych nechtěl prožít, to co on. Ne, pane! S tím Danem Barrym – nedotkl jsem se vás tím Kate, že ne?“

Dívka se slabě usmála a šerif její úsměv považoval za souhlas.

„Není to tak dlouho, kdy lidé říkali, že jste si Dana oblíbila. Jsem rád, že se to nezakládá na pravdě. Ve skutečnosti...“

Ale Kate ho přerušila vztyčenou rukou a řekla:

„Myslím, že se ozval gong k večeři. Půjdeme ke stolu, jestli chcete.“

„Jen jeden zvuk na světě mi zněl ještě lahodněji, než tento gong,“ prohlásil hovorný šerif, usedaje s ostatními ke stolu v jídelně. „A to sice hlas mé ženy, když řekla: „Já chci!“ Je to zvláštní,

poněvadž Marta neměla nikdy příliš jemný hlas. Ale když jsme se brali a ona předstoupila před kněze se slovy „Já chci!“ zazněl její hlas jako zvon! Ale, abychom se vrátili k vám a k Danovi, slečno Kate...“

Marně Kate zahrnovala šerifa jídlem. Jeho jazyk byl k nezastavení. Kromě toho Calkins strávil část svého života v soukromé vývařovně, takže dokázal perfektně mluvit při jídle.

„Všichni jsme říkali, že se máte s Danem rádi. Myslím však, že jsme se mýlili. To bylo asi ještě předtím, než začal Dan řídit. Dříve to byl ten nejkldnější člověk, proti kterému jsem kdy seděl, až na jednoho a toho ranila mrtvice při kartách! Ha, ha, ha!“ Šerif se hlučně zasmál, když si vzpomněl na tu rozkošnou anekdotu. Pak pokračoval: „Ale po tom souboji s Jimem Silentem jsem smýšlel jinak. Víte, doktore, že jsem byl v Elkheadu ten večer, kdy Dan vysvobodil našeho Lee Hainese?“

„O té příhodě jsem nikdy neslyšel,“ zamumlal doktor.

„Že ne? A zatraceně...! Prosím za odpuštění, slečno Kate! Je mi jasné, že v tomto kraji nežijete dlouho! Jen považte, doktore, že jediný muž dokázal vjet do města, vniknout do žaláře, přemoci dva osvědčené strážce, zmocnit se klíčů, odemknout vězni pouta, osedlat koně a projet městem plným lidí, kteří na něho stříleli. Věřil byste, že je to možné?“

„Ovšemže ne.“

„I já říkám, že to není možné. Ale Dan se liší od ostatních. Všimla jste si toho někdy, Kate?“ Dívka ze sebe nemohla vypravit slovo.

„Já myslím, že jste si toho nikdy nevšimla. Žila jste dlouho v jeho blízkosti, takže vám to určitě ušlo. Ale on to na mou duši dokázal. Byl prý při tom postřelen, krvácel po celou zpáteční cestu a vrátil se v bezvědomí. Je to pravda, Kate?“

Chvilí čekal, co na to dívka a pak usoudil, že svým mlčením přisvědčila.

„Bylo to všechno zamotané. Přijel do domu Bucka Danielse. Ale Buck patřil k tlupě Jima Silenta a předtím se prý pokusil Dana zastřelit. Tenkrát ho však Dan nepronásledoval a proto, když Buck spatřil zakrváceného Dana, vzpomněl si na to a ukryl Dana do

bezpečí před Silentem i před zákonem, dokud se neuzdravil. Dnes ráno jsem viděl Bucka u Raffertyho a ...“

Výraz v očích Kate přiměl šerifa k tomu, že se obrátil a sledoval směr jejího pohledu. Spatřil Dana Barryho, který právě vstoupil do pokoje a zavíral za sebou dveře. Šerif zrudl téměř do fialova. Vzápětí zbledl a se zatajeným dechem ze sebe vypravil:

„Dan Barry!“

Pak vstal, mechanicky si sáhl k boku, ale hned si vzpomněl, že než vstoupil do pokoje, odložil v souladu se zdvořilostními předpisy opasek s revolvery, v předsíni. V tomto kraji totiž panoval názor, že střelba u stolu kazí chuť k jídlu.

„Dobrá večer!“ pozdravil klidně Dan. „Vy jste viděl Bucka Danielse u Raffertyho, šerife?“

„Ano, Bucka Danielse,“ odpověděl chraptivě šerif.

Klesl na židli a poprvé za tu celou dobu se odmlčel. Zrakem sledoval Barryho jakoby byl hypnotizován.

„Jsem rád, že vím, kde ho mohu najít,“ řekl klidně Dan a posadil se ke stolu.

Všichni mlčeli a upírali zraky na Dana. Pak se Byrne zeptal:

„Pohovořil jste si s panem Cumberlandem?“

„Dlouho jsme spolu mluvili,“ odpověděl Dan. „Pokud jde o něho, doktore, tak jste se mýlil. On myslí, že se beze mě obejde.“

„Cože?“ zvolala Kate.

„Myslí, že se beze mě obejde,“ opakoval Dan. „Mluvili jsme o tom.“

Opět zavládlo ticho. Kate se dívala do talíře a neviděla zhola nic. Doktor Byrne hleděl se sevřeným hrdlem přímo před sebe. Měl tedy přece nějakou vyhlídku do budoucnosti. Šerif se vzpamatoval a zeptal se Dana:

„Nebylo o vás nějakou dobu nic slyšet. Kde jste se zdržoval?“

„Jezdil jsem po okolí,“ odpověděl vyhýbavě Dan.

„Jsem rád, že už v okolí není žádný Jim Silent, alespoň pokud jste tady vy a pokud jsem tu já,“ řekl šerif se smíchem.

Obrátil se ke Kate, která odstrčila talíř a hlučně se zeptal:

„Co se stalo, Kate? Není vám dobře?“

„Za okamžik se vrátím,“ odpověděla. „Ale večeri kvůli mně neprotahujte.“

Pevným krokem vyšla z pokoje a jakmile za ní zapadly dveře, klesla na nejbližší židli s hlavou zvrácenou nazad. Trvalo několik minut, než se vzpamatovala a pak se dověkla po schodech ke dveřím pokoje svého otce. Otevřela je, aniž zaklepala, zavřela za sebou a stanula v šeru, zády ke dveřím.

Joe Cumberland byl opřený o podušky, na nichž spočívala jeho hlava. Jediná lampa v pokoji stála u lůžka a vrhala světlo na jeho tvář, na bílé prádlo, bílé vlasy a vousy. Celý zbytek pokoje se ztrácel v šeru. Židle byly jako neurčité skvrny, ve tmě mizela i část postele. Pokoj se podobal modernímu obrazu, kde se umělec soustředí na jediný bod, jehož okolí provede matně a neurčitě. Ohniskem obrazu byla tvář starého Cumberlanda. Bílé příkrývky, pod nimiž ležel, byly jakoby z mramoru a svou zdánlivou vahou zdůrazňovaly křehkost jeho těla. Kate přistoupila k loži a nepříliš vlídně pohlédla na svého otce.

Její upřený pohled byl tak chladný, že se Cumberland po chvíli pohnul, zachvěl se a aniž otevřel oči, přitáhl si pokrývku těsněji k ramenům. Ale neuklidnil se ani tím, za chvíli otevřel svrastělá víčka a pohlédl na dceru. Zpočátku mu zrak kalila mlha těžší než spánek, ale vzápětí se mu oči vyjasnily. Pomalu zakýval hlavou a slabým hlasem řekl:

„Kate, dělal jsem, co jsem mohl. Ale nebylo to nic platné.“

„Co se stalo? Co se to jen stalo, že jsi nad ním pozbyl veškeré moci? Byl jsi jedinou osobou, která ho tady mohla udržet. Věděl jsi to. Proč jsi mu řekl, že může jít?“

Její jednotvárný hlas působil dravěji než důrazné slovo.

„Kdybys byla tady, udělala bys totéž, co já,“ řekl Cumberland. „Dan se posadil na okraj příkrývky. Předtím mi řekl, že musí kvůli nějaké záležitosti odjet z ranče. Zeptal se mě, jestli ho ještě potřebuji.“

„A tys mu řekl, že ho už nepotřebuješ?“ zvolala Kate. „Tati, ty víš, že on pro mě znamená všechno a tys mu řekl, že ho už nepotřebuješ?“

Cumberland zvedl třesoucí se ruku, aby ji umlčel a odpověděl:

„Zpočátku ne, drahoušku. Nech mě mluvit, Kate! Nejdřív jsem mu řekl, že ho potřebuji a Bůh je mi svědkem, že ho skutečně potřebuji. Vždyť ani doktor Byrne neví, čím mi Dan pomáhá. Řekl jsem to všechno Danovi, ale on mi neodpověděl. Seděl mlčky na kraji postele a díval se na mě.

Není snadné snést jeho pohled, Kate. Ležel jsem a snažil jsem se usmívat se na něho a mluvit o jiných věcech, ale opravdu není snadné snést ten jeho pohled. Například o psech se tvrdí, že se nevydrží dívat dlouho člověku do očí. Ale, když se setkáš se psem, který to dokáže, máš zvláštní pocit. Právě takový, jaký jsem měl já, když se na mě Dan díval. Ne snad, že by se díval hrozivě. Ne, takové to nebylo. On byl jen zamyšlený a já jsem byl stále klidnější. Za chvíli jsem cítil, že už to nesnesu. Vstal jsem a začal jsem se procházet po pokoji, až jsem se trochu uklidnil. Zjistil jsem však, že to nestačí.

Začal jsem tedy přemýšlet. Ve chvílce jsem promyslel téměř všechno. Pomyslel jsem na to, co by se stalo, kdyby tady Dan náhodou zůstal. Možná, že byste se do sebe zase zamilovali. Možná, že byste uzavřeli sňatek. A co by se asi stalo potom?

Vzpomněl jsem si na divoké husy, které táhnou na jaře na sever a na podzim k jihu. Představil jsem si Dana, jak v duchu sleduje divoké husy, jak na ně hledí a tebe si nevšímá. Představil jsem si to a roztřásl jsem se, jako na vzduchu za mrazivé noci.

Kate, umírající člověk má věštecké schopnosti, víš to?“

„Tatínku! Co to říkáš?“ zvolala.

Poklekla vedle jeho lůžka a přitáhla k sobě jeho chladné ruce. Ale Joe Cumberland potřásl hlavou a mírně jí odtáhl ruku. Vztyčil prst na znamení přísné výstrahy. Světlo lampy mu dopadalo přímo na tvář a jeho oči tak vypadaly jako tmavé prohlubně, v nichž se míhaly světelné body.

„Ještě neodcházím, ale můj konec se blíží. Snad za několik dní, týdnů, nebo měsíců. Přesl jsem již vrchol pahorku a teď sestupuji ze svahu. Zanedlouho dokončím svou pouť. Ale čas, který mi zbývá, má pro mě větší cenu, než všechno, co jsem dosud prožil. Vidím svůj minulý život i svou budoucnost jako v chladném jitrním světle, ještě než se vzduch začne tetelit horkem a než se obzor zahalí oparem.

Však ty víš, kdy můžeš přehlédnout údolí, široké třicet mil a rozeznat stromy na druhé straně. Přesně tak vidím všecko v duchu já v této chvíli. Mám ochromené tělo. Mohu jen vidět a vědět, to je všechno.

A jestliže se provdáš za Dana, vidím, že tě čeká peklo. Láska není v manželství to hlavní. Je to něco jiného, nevím co to je. Ale je to jakýsi společný cíl, společná chůze po stejné stezce. To je ono. Vaše cesty se však rozcházejí a vaše láska by zakrátko vyhasla.

Viděl jsem to všechno před sebou, zatím co Dan seděl na kraji postele. Ne snad, že bych si nepřál, aby tady byl. Když ho vidím, vzpomínám na doby, kdy mi ještě nebylo třicet. Na doby, kdy jsem udělal všecko, co mě napadlo a kdy mi stačil revolver, kuň a píseň k úplnému štěstí. Ne, nebude mi lehké, až Dan odejde. Ale co znamená zbytek mého života v porovnání s tvým životem? Ty musíš mít nějakou vyhlídku do budoucna, musíš daleko od Dana. Proto jsem mu řekl, že se snad bez něho obejdu.“

„Ale tatínku! Bez ohledu na to, jestli jsi mě zachránil, nebo ne, podepsal jsi ortel smrti nejméně dvou mužů, když jsi mu to řekl.“

„Dvou mužů? On pronásleduje jen Bucka Danielse a ten má velký náskok. Nemůže ho dohonit!“

„Je tady šerif Calkins. Mluvil před Danem o tom, že viděl Bucka u Raffertyho. Pozorovala jsem Dana. Možná, že čteš v minulosti a vidíš budoucnost, ale já znám Danovu tvář. Vyznám se v ní tak, jako plavec v moři. Zítra, ještě než se setmí, bude Buck Daniels mrtev a Dan bude mít znovu krvavé ruce.“

Sklonila hlavu na příkrývku a sepjala prsty nad plavými vlasy. Když byla zase schopna řeči, zvedla hlavu a mluvila dál stejným rychlým jednotvárným hlasem:

„A kromě toho, Černý Bart našel stopu muže, který ho postřelil a zapálil stáj. A než stačí vychladnout Buckovo tělo, bude už Dan na stopě druhého muže. Měl jsi v ruce dva lidské životy. Mohl jsi je zachránit tím, že bys požádal Dana, aby u tebe ještě zůstal.“

„Buck Daniels!“ opakoval stařec, jenž jen stěží a pomalu chápal hroznou situaci. „Proč neodjel dál, proč nejel celý den a noc, když nás opustil? Musíme ho varovat, že za ním jede Dan!“

„Na to jsem také pamatovala. Teď jdu do svého pokoje, napíšu dopis a pošlu ho Buckovi po jednom z našich lidí. Ale on má náskok necelého dne a co to znamená pro Satana a Hvízdavého Dana?“

„Udělal jsem to s nejlepším úmyslem,“ zamumlal starý Joe. „Nevěděl jsem, že se mýlím. Mohu poslat pro Dana a říct mu, že jsem se rozhodl jinak.“ Odmlčel se a povzdechl.

„Ne, to by nebylo nic platné. Rozhodl se, že teď odejde a nic mu v tom nezabrání. Možná však, že se mi podaří ho zdržet. Je stále ve svém pokoji?“

„Ano. Mluv tiše, ať nás neuslyší. Teď se prochází.“

„Opravdu!“ přikývl starý Joe a vyvalil oči. „Má tichý krok jako velká kočka. Rozeznal bych je mezi tisíci jinými kroky. A vím, o čem právě přemýšlí!“

„Ano, ano. Myslí na ránu, kterou mu uštědřil Buck, myslí na muže, který postřelil Barta. Bože, smiluj se nad oběma!“

„Poslouchej!“ zašeptal Cumberland. „Otevřel okno. Poznal jsem to podle rachoty. Stojí u okna a chladí si tvář v nočním větru!“

Průvan, způsobený náhlým otevřením okna, zasáhl dveře

Cumberlandova pokoje a zatřásl jimi. Kate zase začala mluvit rychlým a sotva slyšitelným hlasem: „Bude stíhán zákonem, ale já se ho nevzdám, otče. Pokusím se udržet ho tady a když se mi to nepodaří, půjdu za ním třeba přes celý svět.“

Měla to říct nahlas. Ale když tato slova pronesla tichým hlasem, působila strašlivě, jako slova šílence. Její krásná tvář, ozářená světlem lampy, vzbuzovala bázeň.

„On mě kdysi miloval,“ řekla, „ten oheň v jeho nitru jistě nevyhasl, nemůže vyhasnout. Zase ho rozdmýchám a jestli mě spálí, jestliže spálí nás oba, nebudou to větší muka než takový život!“

„Mlč, Kate!“ poručil její otec. „Poslouchej, co se to blíží!“

Bylo to tlumené sténání, které se pomalu zesilovalo a pak se rozléhalo celým domem. Bylo to táhlé vytí vlka, jenž vyslídil čerstvou stopu.

19/ JEĎTE, JEĎTE, JEĎTE!

Buck Daniels otevřel oči a vzpřímil se na lůžku. Zdál se mu opět ten sen a procitl jako vždy před jeho koncem. Nemusel si mnout oči, aby zbystřil své smysly. Kdyby ho někdo polil studenou vodou, nebyl by se tak náhle probudil z tvrdého spánku. Jeho první pohyb směřoval pro revolver pod žíněnku. Ne snad, že by ho potřeboval, ale proto, že byl klidnější, když ho měl po ruce. Bylo to lepší než stisk ruky statečného přítele.

Objevil se první záblesk šerého úsvitu, sotva pronikající tmou. Ozařoval v té chvíli jen jednu věc, starou zaprášenou uzdu, visící na stěně, jejíž ocelové spony se leskly jako bdělé oči. Buck měl vyprahlé hrdlo a celé tělo se mu otřásalo tlukotem srdce.

Nebyl první, kdo procitl tak brzy. Zaslechl slabé pravidelné skřípání schodů. Někdo se opatrně kradl po schodech k podkrovní světničce Raffertyho domu. Na konci schodů kroky ztichly, jako kdyby se chodec zastavil a naslouchal.

Buck zvedl revolver a namířil ho na dveře. Ruka se mu však tak třásla, že muška lítala ze strany na stranu. Podepřel si pravou ruku levačkou a zoufale ji stiskl. Pak to bylo lepší.

Potom se kroky ozvaly zase, již v krátké době. Na kliku dopadla ruka a dveře se pomalu otevřely. V temné chodbě spatřil Buck vysokou postavu bez klobouku. Jeho prst se zkřivil na spoušti, ale nestiskl ji. I v tom panickém strachu ho napadlo, že Dan by měl klobouk a kromě toho, přicházející muž byl příliš vysoký.

„Bucku!“ zvolal opatrný hlas.

Buck sklonil revolver, odhodil ho na lůžko, vstal a téměř radostně vykřikl:

„Jime Rafferty! Co tu k čertu děláte v tuhle hodinu?“

„Před chvílí sem někdo přišel a zabušil na dveře. Měl pro vás dopis. Jel jistě dlouho a rychle. Když mi dopis u dveří podával, slyšel jsem, jak jeho kůň venku těžce oddychuje. Nechtěl se zdržet a vydal se hned na zpáteční cestu. Tady je ten dopis, Bucku. Doufám, že nepřináším špatné zprávy. Máte tady světlo, chlapče, že ano?“

„Ano, Jime,“ odpověděl Buck a vzal si dopis. „Mám tady svítilnu. Vraťte se do postele.“

Rafferty hlučně zívá a opustil pokoj, Buck rozžal svítilnu. Při jejím světle přečetl na obálce své jméno a roztrhl ji. Dopis byl velmi krátký.

Milý Bucku,

Při včerejší večeři Dan vypátral, kde jste. Ráno opustí dům a pojedí k Raffertymu. Dorazí tam pravděpodobně před polednem. Jakmile obdržíte tento dopis, osedlejte koně a jeďte. Bucku, proč jste zůstal tak blízko nás?

Strídejte koně. Nezastavujte se, dokud nebudete za horami. Černý Bart vaši stopu najde a Dan vás s jeho pomocí vypátrá. Vy víte, co to znamená.

Jedte, jedte, jedte!

Kate.

Buck zmačkal dopis a klesl na postel.

„Proč jste zůstal tak blízko nás?“ opakoval si.

V několika předešlých dnech se tomu také sám častokrát divil. Jako pronásledovaný králík i on doufal, že se zachrání v těsné blízkosti nebezpečí. Teď, když ho vypátrali se mu zdálo, že jednal neuvěřitelně pošetile. Opět rozbalil zmačkaný dopis a četl slovo za slovem. V matné záři svítilny se k němu naklonil a ucítil slabý závan vůně, vycházející z papíru. Byla to velmi slabá vůně, podobná šepotu mezi hlasy, ale Buck sklonil hlavu a dopis přitiskl k tváři. Teprve za chvíli ho úplně rozbalil, takže ho mohl přečíst celý. Zcela omámený chápal zpočátku jen částečně jeho význam. Pak mu prolétlo hlavou, že si dívka myslí, že z Cumberlandova ranče prchl ze strachu před Danem Barrym.

Ano, měl před ním strach! Denně se na ranči chvěl při pomyslení, že přijede mstitel na tom d'áblu s atlasovou srstí, na Satanovi. Při tom si však denně namlouval, že Dan si pamatuje, co pro něho v minulosti udělal a teď proklíná sám sebe pro nevděčnost, kterou dal najevo svému dávnému příteli. Buckovi teď svítlo. Dan se pustil neúprosně po jeho stopě a Kate si myslela, že on zbaběle prchl před nebezpečím.

Vzal hlavu do dlaní a klouby se bil do svráštělého čela. Ona si tohle myslela!

Touha něco udělat ho zachvátila jako žízeň. Chtěl se utkat s tím ďáblem, s tím vlčím mužem, chtěl mu zarýt veliké prsty do hladkého, skoro dívčího hrdla a rdousit ho tak dlouho, až by vyhasl žlutý žár v jeho očích. Nebo chtěl zemřít jako muž a ospravedlnit se před dívkou.

Přečetl dopis několikrát za sebou, pak ho zase zmačkal a odhodil na druhou stranu pokoje. Pak popadl klobouk a opasek, vyřítit se z pokoje, hlučně seběhl po chatrných schodech a zamířil ke stáji.

Vysoká klisna Dlouhá Bess, která ho nosila už tři roky, plně dobrodružství a nebezpečí, ho dosud nikdy nezklamala. Ted' vztyčila svou aristokratickou hlavu a zařičela. Buck jí místo odpovědi pohrozil pěstí a zaklel jako šílenec.

Strhl ze stěny sedlo a hodil jí ho na hřbet. Když před ním ustoupila k druhé straně stáje, proklel ji a prudce přitáhl popruh u sedla. Nevedl ji ke dveřím, ale vyhoupl se hned do sedla.

Pak ji obrátil a do boků jí zaryl ostruhy. Počínal si zbytečně krutě, neboť Dlouhá Bess reagovala jindy i při pouhém zvuku jeho hlasu a bezmezně mu poskytovala svou svrchovanou rychlost a sílu. Ted', zpola šílená strachem a překvapením se vyřítila vpřed, uklouzla, takže se málem skácela a vylétla ze dveří.

Měkká písčitá půda mírnila dusot jejích kopyt. Za ranního rozbřesku letěla neslyšně jako přízrak.

Dlouhá Bess měla dobrou krev. Měla údy jako antilopa a její srdce bylo právě tak silné jako hladké svalstvo jejích plecí a kyčlí. Ale Buckovi se tentokrát zdálo, že je pomalá, i když nasadila ten nejrychlejší běh. V myšlenkách zalétal daleko dopředu. V duchu už stál před obytným domem ranče a volal Dana Barryho. Ano, rozhodl se, že se střetnou u jeho dveří a že jeden z nich musí zemřít.

20/ PLAMENY V KRBU

Téhož dne se ranní šero nad Cumberlandovou farmou nerozptylovalo, poněvadž oblohu zastřela mlha, kterou pronikal jen matný svit. Číňan Wung Lu rozdělal ve velikém krbu obývacího pokoje oheň. Ten praskal a mocně hučel, poněvadž dříví bylo tak suché, že hořelo, jakoby bylo namočené v oleji. Oheň byl tak jasný, že záře překonávala mdlé světlo, vnikající oknem. Později sestoupila po zadních schodech Kate, vešla do kuchyně a zeptala se kuchaře:

„Viděl jste Dana?“

„Wung Lu rozdělal pěkný oheň,“ odpověděl Číňan s úsměvem. „Pan Dan být uvnitř.“ Chvilí přemýšlela a pak se otázala: „Už je hotová snídaně, Wungu?“

„Brzy být hotova,“ přikývl Wung Lu.

„Nepřeji si, aby byla hned podávána,“ řekla rychle. „Posečkejte s ní, dokud vám nevzkážu, abyste ji podával.“ Když za ní zapadly dveře, zvolal Wung Lu překvapeně: „Ho! Ho!“

V předsíni se Kate setkala s Randallem Byrnem, který právě sestupoval ze schodů. Měl na sobě bílý oblek a v knoflíkové dírcce měl žlutý planý květ. Od té doby, co přijel s Kate na ranč, jakoby omládl o deset let. Přistoupil k ní s úsměvem na tváři.

„Dnes bude snídani později, doktore,“ řekla Kate. „Ráda bych, aby teď nikdo nevcházel do obývacího pokoje. Postaráte se o to?“

„On zatím neodjel?“ zeptal se.

„Ještě ne.“

Byrne povzdechl a v jakémsi pohnutí k ní vztáhl ruku: „Doufám, že z toho něco vzejde.“ Pohlédla na něho s matným úsměvem: „Co tím chcete říct, doktore?“ Byrne opět povzdechl:

„Ta nárážka vám možná není jasná, ale teď ji nemohu vysvětlit. Pokusím se však zabránit každému, kdo by chtěl vstoupit do pokoje.“

Kate mu pokynem hlavy poděkovala a šla dál. Když v zrcadle spatřila svou tvář, zastavila se. Lekla se toho bledého obličejce s nepřirozeně velikýma a hlubokýma očima, pod nimiž byly temné stíny. Plavé vlasy, které se jí vlnily nad čelem, působily dojmem matného slunečního paprsku, dopadajícího na smutnou zimní krajinu. Došla ke dveřím obývacího pokoje a když položila ruku na kliku,

opět se zastavila. Vzpomněla si, jak vypadala před několika měsíci, kdy byla svěží, s ruměncem ve tváři a zářícíma očima. Tenkrát nemusela přemýšlet vůbec o ničem. Žila. Nechávala se ovívat větrem a hrát sluncem. Pak si v tichém zoufalství řekla: „Musím vyhrát, nebo prohrát Nic jiného mi nezbývá!“ Otevřela dveře a vešla do pokoje.

Když překračovala práh, chvěla se strachem a rozčilením. Ale když už byla v pokoji, všechno z ní spadlo. Dan ležel se založenýma rukama za hlavou na pohovce u protější stěny. Usmíval se. Ten úsměv znala. V dřívějších dobách to býval signál věstící nebezpečí. Obrátil k ní obličej a popřál jí dobrého jitra. Zahlédla v něm ten podivný žlutý žár, který se občas objevil v jeho očích. Přikývla na jeho pozdrav, pomalu přistoupila k oknu a obrátila se k němu zády.

Před sebou viděla jednotvárnou krajinu. Obloha, pahorky, stáje i země, to vše teď bylo jakoby mrtvé, pokryté šedou barvou. Tak asi viděl starý Homér stíny svých mrtvých hrdinů. Hleděla z okna, aniž něco viděla, neboť hlavou se jí honilo tisíce myšlenek. Tušila, že se musí něco stát. Dan, který byl tady, v jednom pokoji s ní, určitě opět obrátil hlavu a žlutě zářícíma očima hledí do stropu. Možná, že ho už po tomto dni nikdy nespátí. Každý okamžik měl pro ní nesmírnou cenu a přece stála nečinně u okna. Ale co mohla dělat?

Měla jít za ním a vylévat mu své srdce vyprávěním o minulosti? Ne, to by nemělo význam. V duchu už viděla mrtvou čern jeho očí. Takto často lehával na slunci i Černý Bart a hleděl do nekonečné dálky. Co znamenaly pro Černého Barta prosby a slova? Co znamenaly pro Dana Barryho? Ale přece jen se jednou stalo, když tiše seděla – při té myšlence se jí radostí rozbušilo srdce a zahořely jí tváře.

Počkala až její rozčilení poleví a pak se posadila na židli poblíž krbu. Úkosem pohlédla na Dana a zjistila, že obrátil hlavu a čeká, až ona promluví. Pak se zadívala do žlutých plamenů. Pocítila neodolatelnou touhu promluvit, ale ovládla se a nehybala se.

V jednom okamžiku si uvědomila, že jedná pošetile, ale hned tuto myšlenku potlačila. Věděla, že pro Dana je mlčení výmluvnější, než jakákoliv nahlas pronesená slova.

Pak si všimla, že se Dan posadil. Chtěl snad vstát a vyjít z pokoje? Čas ubíhal a Dan se nehýbal. Kate pak s jistotou vytušila, že Dan se na ni dívá. Pevně sevřela postranní opěradlo křesla. Dodalo jí to síly.

Měla teď tytéž pocity, jako když se k ní pod stromem plížil Černý Bart. Kdyby se teď sebenepatrněji zachvěla, nebo dala najevo, že Dana pozoruje, všechno by pokazila. Jen její zdánlivé bezvládlí mohlo přivábit vlka nebo jeho pána.

Vzpomněla si v té chvíli na vyprávění svého otce o tom, jak lovil mladé jeleny. Jak ležel v trávě a vystrčil z ní nohu a jak se pak jeleni ze zvědavosti přiblížili, až se octli v dostřelu.

Věděla, že teď se musí soustředit na plameny v krbu a nesmí vidět nic jiného než oheň. Naklonila se poněkud dopředu, tvář opřela o ruku, čímž si úplně zakryla výhled na Dana. Tím pádem už nemohla také tak lehce obrátit hlavu.

Doposud se nehýbal. Díval se opravdu na ni, nebo pozoroval krajinu za oknem? Ozvalo se slabé zaskřípění, svědčící o tom, že pomalu vstal. Pak nebylo nic slyšet, ale Kate jakýmsi šestým smyslem uhodla, že se Dan hnul. Nevěděla však, jestli míří k ní, nebo ke dveřím. Neslyšně a nečekaně se před ní objevil a posadil se na nízkou lavici u krbu. Byla teď v ještě větším napětí. Dan seděl skoro proti ní a upřeně se na ni díval, ale ona musela předstírat, že ho nevidí. Rozčilením se jí rozbušilo srdce. Zvítězila, udržela ho v místnosti, přiměla ho k tomu, aby na ni myslel. Bylo to Pyrrhovo vítězství, poněvadž Kate byla na pokraji sil. Cítila, že se jí začíná chvět ruka, o kterou se opírala. Toho si Dan nesměl všimnout, neboť by poznal, že ho sleduje a zalekl by se. Pak by ho mohla ztratit nadobro.

Z chodby se něco ozvalo a potom se dveře tichounce otevřely. Kate to vyrušení přišlo vhod, protože v příštím okamžiku by pozbyla síl úplně. To byl tedy konec!

Ale kroky v pokoji byly tiché, provázené slabým škrábáním, jakoby někdo přejížděl prstem po zamrzlé okenní tabuli. K Danovi se přiblížila dlouhá huňatá hlava. Černý Bart!

Kate zachvátil strach. Vzpomněla si, že před několika měsíci od ní Bart odlákal svého pána a zavedl ho na jih za divokými husami. Vlk se jako démon objevil opět, aby zmařil její plány!

Za okamžik se k ní Bart pomalu obrátil, přiblížil se k ní dlouhým krokem a studeným čenichem se dotkl její ruky svírající opěradlo křesla. Tím jí poskytl vítanou záminku k pohybu. Pomalu natáhla ruku a dotkla se jeho čela. Zamrkal a vycenil tesáky. Chvějící se ruku držela nad jeho hlavou a pak ji konečky prstů pohladila směrem k uším. Zavrčel, ale tak tiše, že se to podobalo předení veliké kočky. Lehl si na zem a hlavu jí položil na nohy. To bylo vítězství!

Teď konečně mohla spustit ruku, zvednout hlavu a nedbale pohlédnout na Dana. Setkala se s jeho planoucíma očima a byla ráda, že se v nich zračí hněv. Jen když to nebyla lhostejnost!

Neslyšně ji obešel, hned se však před ní objevil a vztáhl ruku po jejích prstech, které ochable visely z opěradla křesla. Nechal je ležet, bílé a chladné, ve své hnědé dlani. Vypadalo to, jakoby v její ruce hledal tajemství její moci nad Černým Bartem. Opřela hlavu o lenoch křesla a hleděla na tu šlachovitou ruku, ve které spočívala její ruka. Kdysi viděla, jak tato ruka svírá vlkovi hrdlo a napadlo ji, že se dotýká pardálí tlapy. Ocelové ostré spáry byly teď ukryté, ale co kdyby se náhle objevily a stiskly? Co by se stalo pak?

Nic! Dan za chvíli uvolnil její prsty, ustoupil, založil ruce a zamračeně se zahleděl do ohně. Kate přepadla taková slabost a rozčilení, že už nemohla déle setrvat v jeho přítomnosti. Vstala, odešla do jídelny a poručila:

„Wungu, podávejte snídani!“

Ihned zazněl gong. Ještě než zmlkly jeho táhlé zvuky, shromáždili se hosté u stolu. První z nich byl hovorný šerif. Hřmotně se posadil na židli a řekl, otíraje si nůž o ubrus:

„Dobré jitro, Dane! Slyšel jsem, že dnes ráno odjíždíte. Snad nejedete stejnou cestou jako já?“

Dan hleděl zamračeně na stůl. Po chvíli tichým hlasem odpovídal:

„Neodjedu. Cestu jsem odložil.“

21/ DOKTOR BYRNE DOKAZUJE PRAVDU

Ten zamlžený den byl tak šedý, že žádný předmět nevrhal stín. Nebylo smutnějšího místa nad pokoj Joe Cumberlanda. Jen záře lampy byla poněkud milosrdnější, poněvadž kouty veliké místnosti ponechávala v temnotě. Naproti tomu slabé denní světlo stíralo jakoukoliv iluzi a ukazovalo pokoj v jeho ošklivé nahotě. Barvy stěn a koberců, které se kdysi skvěly jasnými jarními barvami, se teď zdály vybledlé a mrtvé jako listí v pozdním listopadu. I tvář Joe Cumberlanda se podobala podzimu. Její matně žlutá barva věstila smrt. U lůžka seděl doktor Byrne a dvěma prsty tiskl rančerovo zápěstí.

Stařec promluvil, když mu lékař vyndal teploměr z úst, ale oči neotevřel. Zdálo se, že i to byla pro něho velká námaha, kterou podstupoval jen s obrovským soustředěním vůle.

„Nemám dnes horečku, doktore?“ zeptal se rančer.

„Je vám trochu lépe?“ řekl Byrne.

„Nevím. Ale horko mi není, cítím jen mírný chlad.“

Doktor pohlédl se svráštělým obočím na teploměr, setřásl rtuť dolů a pravil:

„Ne, horečku nemáte.“

Joe Cumberland pootevřel oči, pohlédl na Byrneho a zeptal se: „Nejste se mnou spokojen, doktore?“

Doktor Byrne patřil k nelítostné moderní škole, jež se domnívá, že nemocný má vědět pravdu. Tedy odpověděl: „Nejsem!“

„Hmm!“ zamumlal nemocný. „A co není v pořádku?“

„Máte nestejný a slabý puls,“ odpověděl lékař.

„Od svého posledního rozhovoru s Danem se cítím nějak slabý,“ připustil Cumberland. „Ale zpráva, kterou mi přinesla Kate, mě určitě vzpruží! Představte si, že ona ho tady zdržela!“

„O tom právě přemýšlím,“ odpověděl chladně lékař. „Vaše poslední rozmluva s ním vás téměř usmrtila. Jestliže si s ním ještě jednou promluvíte, myju si ruce nad celým případem. Připouštím, že když vás navštívil poprvé, udělalo se vám lépe. Zdál jste se vskutku tělesně i duševně lepší. Ale to nemělo dlouhého trvání. Bylo to jen

zdánlivé zlepšení. Když pominuly jeho první účinky, octl jste se v tomto stavu. Pane Cumberlande, vy s ním už nesmíte mluvit!“

Ale Joe Cumberland se dlouho a tiše smál. Posléze zamumlal: „Už mi nezáleží na životě.“

„Nemohu udělat více, než vám poradit,“ řekl doktor právě tak zdrženlivě jako předtím. „Nemohu vám bohužel poručit.“

„Zlobíte se, doktore?“ zeptal se stařec. „Vím, že už tady dlouho nebudu. Cítím, že vyhasínám jako plamen lampy, ve které dochází olej. Jsou to poslední záblesky mého života. Ale poslyšte...“ Svou kostnatou rukou k sobě lékaře přitáhl a s vážným výrazem v očích pokračoval: „Musím ještě žít, dokud je neuvidím stát před sebou ruku v ruce!“

I ve sporém osvětlení bylo vidět, že Byrne změnil barvu. Pomalu si přejel rukou po čele a otázal se:

„Vy si myslíte, že to uvidíte?“

„Nic si nemyslím! Jen v to doufám!“

Byrne roztrpčeně řekl:

„Jestliže se ti dva vezmou, nebudou se k sobě hodit. Ale oni se nevezmou.“

„Cože?“ zvolal Cumberland a vzepřel se na lokti.

„Lehněte si!“ nařídil mu lékař a tiskl rančera zpátky do podušek.

„Ale co tím chcete říct?“

„To by bylo dlouhé povídání, přímo vědecká práce.“

„Doktore, když jde o Dana, mám více trpělivosti než Job.“

„Stručně vám mohu vysvětlit, že tenhle Dan Barry nemá v sobě nic tajemného.“

„Jestliže to dokážete, máte můj obdiv. Začněte!“

„V dobách dávno minulých byl člověk úzce spojen s přírodou a s živočichy, kterým nyní říkáme nižší živočichové,“ řekl doktor. „Tehdy se nemohl obklopit umělým ochranným okolím. Byl závislý jen na síle svého těla. Vývojem svalstva a smyslů tedy zdaleka předčil současného moderního člověka. Moderní člověk totiž využívá svých smyslů na úkor svého těla. Sama kvalita jeho svalstva se změnila a například zrak a sluch jsou velmi otupené. V primitivních dobách měl člověk vycvičené ucho i ve spánku, ve

strachu před mnohým nebezpečím a rovněž oči dobře viděly i v šeru lesa, kde číhaly divoké šelmy a jiní škůdci.

Biologie pojednává o tak zvaných hříčkách přírody. Jistě jste už slyšel, že všechny živé organismy podléhají postupné změně. Rok co rok působí okolní životní prostředí na každého jedince, ale tyto postupné změny jsou pomalé. Mezi stupni patrných změn uplynou vždy období delší než život historického člověka. Veškerá urychlení takových změn nazýváme hříčky přírody. Vezmeme-li za příklad nějakou rostlinu, která má stále méně listů a tlustější kůru, zjistíme, že tato změna se děje po dlouhé věky a je sotva pozorovatelná. A náhle se vyskytne rostlina, která představuje ideál, k němuž směřují všechny druhy. Má velmi málo listů a tlustou kůru.

Ale existují také opačné hříčky přírody. Vyskytne se jedinec, který místo aby skočil daleko vpřed, skočí daleko zpět do primitivních dob. Takovým případům se říká atavismus. Například tahle horská poušť již po několika generacích volala po člověku, který by byl obdařen tak odolným organismem a byl by v srdci pouště natolik doma, jako obyčejný člověk v salonu. Asi tušíte, kam těmi vývody mířím.

Bedlivě jsem Barryho pozoroval. Jsem pevně přesvědčen o tom, že on je produktem satanismu. V porovnání s ostatními se zdá být zvláštní. Liší se od nich a proto se říká, že je tajemný. Ale ve skutečnosti je docela obyčejnou hříčkou přírody. Mohl bych vám vyjmenovat jiné jednotlivce, kteří se liší od obyčejných lidí, třeba jiným způsobem.

A výsledek? Dan je člověk, pro kterého je poušť nutností, poněvadž byl stvořený pro poušť. Mezi lidmi se cítí osamělý, což jste mi sám řekl. Je doma v horské poušti s koněm a se psem.“

„Doktore, mluvíte přesvědčivě, ale jestliže Dan není člověk, proč ho mají lidé tak rádi?“ přerušil ho Joe Cumberland. „Proč má pro mě a pro Kate takový význam?“

„Jen proto, protože je jiný. Získáváte od něho to, co byste snad nemohl získat od žádného jiného člověka na světě a ani jste si přitom nevšiml, že ten muž je ve skutečnosti bližší svému vlkovi než člověku.“

„Dejme tomu, že to co jste řekl, je pravda,“ zamumlal stařec a zamračil se. „Ale vysvětlíte mi, proč má rád jiné lidi? Podle vašeho tvrzení netouží po ničem jiném, než po poušti, horách a zvířatech. Čím to tedy je, že se tak o mě staral, když se teď vrátil? Čím to, že tak miluje Kate, že by opustil krvavou stezku a zůstal tady s ní?“

„To nelze snadno vysvětlit, proč ho ta dívka tak vábí,“ odpověděl lékař. „Všichni živočichové se chtějí pářit, pane Cumberland. A Dan podléhá také tomuto pradávnému pudu. Vy a Kate se mu možná líbíte, ale nejste pro něho nezbytní. Už jednou vás opustil a ve své osamělosti byl úplně spokojený. A říkám vám pane Cumberlande, že vás opustí zase. Nemůžete zkrotit nezkrotnou bytost. Tento muž nepodléhá zvykům, ale pudům, starým milión let. Uposlechne jen volání divočiny, opustí otce, ženu i děti a vyjede si s koněm a se psem!“

Stařec ležel nehybně a hleděl ke stropu. Pak zvolna řekl:

„Nechce se mi vám věřit, ale Bůh je mi svědkem, že si myslím, že máte pravdu. Proč jen jsem se ztratil v tomto bludišti? A Kate co ta si počne?“

Byrne se zachvěl rozčilením.

„Ať ten muž u ní zůstane. Časem sama pozná jeho surovou povahu. Pak už se jí znechutí navždycky.“

„Že je surový? To je nesmysl! Vždyť není jemnějšího člověka, než je Dan!“

„Dokud lev neokusí krev, může být chován jako domácí pes,“ odpověděl doktor.

„Takže Kate se za něho nesmí provdat? Ano, tušil jsem to, co jste teď řekl. Jestli se Kate za něho provdá, bude to pro ni smrt záživa! Dnes ho tady udržela. Ale už zítra se Dan může pod nějakou záminkou vydat na cestu. Může to být od někoho další rána, nebo volání divokých hus. Jenom Bůh ví, z jakého důvodu zase zdivočí a zapomene na nás, jako dítě zapomíná na své rodiče.“

V tom je vyrušil hlas, volající z dálky: „Dane! Dane!“

22/ ZKOUŠKA KYSELINOU

To volání slyšeli i Dan a Kate dole v obývacím pokoji. Kate seděla celý den u ohně, na který Wung-Lu občas přikládal. Dala se pilně do šití. Dan každou chvíli přicházel do pokoje, na delší dobu si sedal a sledoval Kate jako divoký rys, Jen zřídka kdy promluvil, téměř nikdy. Kate by mohla na prstech obou rukou spočítat slova, která pronesl. Pak opět vstal a odcházel, vždy v doprovodu Barta. Později však zůstal Bart v pokoji, schoulil se před dívkou a mžoural do ohně, jako kdyby věděl, že jeho pán se zase vrátí. A proč by opouštěl příjemné teplo, když venku byl šedivý chladný den?

Pes ležel skoro nehybně. Jen občas zvedal nemotornou tlapu a přejížděl si s ní skoro lidským gestem přes oči. Jednou nebo dvakrát položil svou velikou zjizvenou hlavu dívce na kolena, zvědavě pohlédl na její pracovitě ruce a na její tvář, a když se přesvědčil, že je všechno v pořádku, opět uleh na podlahu. Kate viděla, jak netečně otvíral oko, kdykoliv jeho pán vstoupil do pokoje. A při každém Danově příchodu jí bylo tak, jako kdyby ji objímaly neviditelné paže. Zdálo se jí, že k ní něco proniká a snaží se vylákat na ní tajemství.

Později pocítila velikou blaženost a uslyšela slabý zvuk z konce pokoje, kde seděl Dan. Hvízdal.

Kate to naplnilo obrovským úžasem, neboť až dosud slyšela Dana hvízdát jen pod širým nebem, hlavně když jel na Satanovi, v doprovodu Černého Barta. Ted' však hvízdal u krbu. Hvízdal sice slabě, ale Kate zatím neslyšela tak lahodný zvuk. Jakoby tady hrála duše divokého Paganiniho tlumeně na housle. Každá z těch melodií byla neopakovatelná, ale každá jí přinášela určitou představu, vznášející se nad žlutým žářem ohně. V jedné z nich si představovala hlubokou hvězdnatou noc. Viděla jezdce na vraníku, jak jede pustou roklí. Na jedné straně se tyčila strmá, nekonečná příkrá hora, jejíž úbočí je místy porostlé zakrslými stromy. Na druhé straně jsou rozervané pahorky. A dole v údolí mezi horami a hvězdami vane mírný vítr. Jezdec jede výš a výš až vystoupí na vysokou náhorní plošinu. Rýsuje se proti obloze a hvězdy planou nízko pod ním. Má celou zemi u nohou. Z množství oblaků vyšel měsíc a dívka vidí v dálce velikou řeku, třpytící se jako stříbro.

Byla šťastná? Ano a Dan byl šťasten také. Při hvízdání se nedíval z okna, ale upřeně na ni hleděl. A v tom okamžiku zaslechl volání:

„Dane! Dane Barry! Vyjděte ven!“

Znělo to, jako když někdo volá chraptivým hlasem proti prudkému větru.

Dan vstal, přikradl se ke stěně, ze které sňal opasek s revolvery a připnul si ho. A Kate se s vlkem rozběhla k oknu. Před domem spatřila Bucka Danielse. Byl rozcuchaný a držel v ruce dva revolvery! Za ním stála vysoká klisna. Byla uštvaná a leskla se potem po dlouhé jízdě.

Kate zaslechla škrábání a spatřila vlka, vzpínajícího se na dveře. Věděla, že jestliže projde dveřmi, vrhne se na muže, stojícího venku. A věděla, že se na něho nevrhne sám, poněvadž Dan kráčel rychle a tiše pokojem. Kate si vůbec nevšiml. Usmíval se. Kate by raději viděla, kdyby zuřil. Úsměv mu zkřivil horní ret, takže byly vidět bílé zuby. Bart se ohlížel a vrčením vybízел svého pána k většímu spěchu. Tuto krizi čekala celý den. Modlila se jen, aby přišla později. Strachem se zachvěla, odpotácela se ke stěně a rukou se o ni opřela.

Co mohla dělat? Věděla, že kdyby vkročila mezi Dana a Bucka, odstrčili by ji stranou a Dan by ji už nikdy nechtěl znát. A kdyby vykonal pomstu, odloučil by se od ní také. Pak by ho stíhal nelítostný zákon a žil by v neustálém strachu a neklidu. Vůbec nepomyslela na Bucka, který pro ni tolik udělal. S vrozenou krutostí ženy zapomínala na jeho služby. Sobecky myslela jen na Dana a na sebe.

Byl tady a právě položil ruku na kliku. Kate si pak vzpomněla, jak jí Černý Bart stiskl zubama ruku a ani jí nepoškodil kůži. V okamžiku přiskočila ke dveřím a s roztaženými pažema stanula před Danem.

Poněkud ustoupil, ale pak se k ní opět přiblížil a jemně ji odstrčil stranou. Ted' se mu musela podívat do očí a spatřila v nich ten žlutý žár, ten nenasytný hlad. Trpce si uvědomila svou porážku. Vlka zdolala, ale muž jí unikl. Věděla, že by zvítězila, kdyby měla více času. Její naděje do budoucnosti jí však teď zničil Buck, jenž býval tak dlouho jejím spojencem. Buck už lomcoval klikou. Kate se obrátila a zoufale zavzlykala.

Ani ve svých nejdivočejších snech neviděla Bucka tak strašně změněného. Věděla o něm, že pokud byl lupičem, obávali se ho i nejsilnější muži, ale k ní se choval vždycky jemně. Když se však dveře rozletěly, stála na prahu noční příšera s vyhublou tváří a jiskrnýma zapadlýma očima, neholená, nečesaná, s košilí rozepnutou u krku a zaťatými pěstmi. Když ho spatřil Bart, pozdravil ho tlumeným kňučením. Když však pohlédl na svého pána, poznal, že nastala změna, že staré přátelství je to tam. Vycenil tedy bílé tesáky a začal zuřivě vrčet.

Kate zachvátila podivná hrůza. Nikdy ji ani ve snu nenapadlo, že by se mohla o Dana bát. Ale teď, když pozorovala Buckovo zoufalé rozhodnutí, stydla jí krev v žilách. Opět se postavila před Dana. Žár v jeho očích planul stále žhavěji a kolem rtů mu pohrával ten nebezpečný úsměv. Žádná kletba by nevyjádřila lépe zlobu toho úsměvu. To vše Kate postřehla jediným pohledem. A jak roztáhla před Danem paže, obrátila se k Buckovi. Ten strčil revolver do pouzdra a poručil jí:

„Ustupte, Kate! Čekal jsem dlouho, ale teď to konečně přišlo. Barry, ustupte od Kate, vytáhněte revolver a já vás prostřílím skrz naskrz.“

Nanejvýš jemným hlasem Dan odpověděl:

„Bucku, po celé dny jsem na vás čekal! Nikoho nevidím tak rád jako vás!“

Kate cítila, že Dan jako stín ustoupil stranou. S výkřikem k němu přiskočila a prosila: „Bucku, nestřílejte!“

Buck se hlubokým, nelidským smíchem zasmál. Pak se posměšně zeptal:

„Vy prosíte za něho? Bojíte se o něho? Nemáte ani slovíčka politování pro ubohého Bucka Danielse, který utekl jako spráskané štěně? Dane, lhůta už vypršela. To kvůli vám jsem vedl psí život. Ale teď je všemu konec. Neskrývejte se za sukněmi dívky a vytáhněte revolver!“

Kate věděla, že pokud se na sebe oba vyzývavě dívají, není možné souboji zabránit. Ale kdyby je mohla na okamžik zadržet! Tušila, že Dan se za jejími zády odkrádá a jeho pohyby mohla vyčíst z Buckových očí. Náhle zvolala:

„Bucku, proboha, otočte se od něho a stočte si cigaretu!“

Vzpomněla si totiž, jak tuhle šílenou věc provedl Buck v nebezpečné situaci a poněvadž ji v zoufalství nic jiného nenapadlo, chtěla, aby teď provedl totéž.

Buck se otočil na podpatku a širokými zády se obrátil k Danovi:

„To je poslední laskavost, kterou vám prokazuji, Dane. Ale než zemřete, musíte vědět, proč vás chci zabít. Stočím si cigaretu a zatímco ji budu kouřit, povím vám celou pravdu o vaší bezcenné maličkosti. A až tu cigaretu dokouřím, otočím se a na místě vás odprásknu. Slyšel jste?“

„Není třeba čekat,“ odpověděl jemně Dan. „Řeči moc neznamenají.“

Ale Kate se otočila a pohlédla mu do obličeje. Viděla jen nedočkavost a zášť. Byl bledý, velmi bledý. Bála se ho tak, jako se ho nebála nikdy předtím. Stála mu však s dosud roztaženými pažemi v cestě.

Slyšeli šustot papírku, když si Buck stácel cigaretu.

„Ne, řeči pro vás nic neznamenají, to vím,“ řekl Buck hlasem náhle zmírněným. „Řeč je lidská a to, co je lidské, pro vás nic neznamená. Ale musím vám říct, proč zemřete, Barry.“

Dnes ráno jsem se vydal na cestu s velikou záští vůči vám, teď však vidím, že je úplně zbytečné vás nenávidět. Může snad člověk nenávidět horského lva, který zabíjí telata? Ne, nemůže ho nenávidět, ale vezme pušku, vystopuje ho a zastřelí. A stejné je to i s vámi.“

Slyšeli škrtnutí jeho zápalky.

„Obrátil jsem se k vám zády, Dane, protože, kdybych se vám; podíval do očí, zastřelil bych vás jako horského lva. Víím, že střílíte rychleji než já, že jste silnější než já a že jste stvořen k boji. Ale víím také, že vás zabiju. Své dílo jste dokonal, zanechal jste po sobě peklo a teď je na čase, abyste zemřel. Jsem si tím jistý! Ležel jste jako had ve skalách a svým jedem jste se chystal otrávit každého, kdo by vás minul. Teď je váš jed vyčerpaný.“

Odmklčel se a s jásavým přízvukem pokračoval:

„Opakuji vám, Dane, že se vás nebojím, neboť kulka z mého revolveru vám za chvíli rozerv srdce.“

Z Danových rtů se vydralo cosi jako vzlyk. Začal pohybovat rukama směrem k Buckovi, jako kdyby něco vyškubával ze vzduchu. Pak řekl:

„Už jste řekl dost, až moc. Ted' se obraťte a bojujte!“

Kate odstoupila od obou mužů. Věděla, že není v její moci zasáhnout do toho, co se tady bude odehrávat. Stáli tady, dychtili po souboji a její slabé ruce jim v tom nemohly zabránit. Ustoupila daleko dozadu a hmatala po stěně, aby se o ni opřela. Pokusila se zavřít oči, ale nedařilo se jí to. Proti své vůli byla nucena přihlížet. Buck pokračoval:

„Obrátím se a hned se pustím do boje. Kate mě však požádala, abych vykouřil cigaretu. Víím, co má v úmyslu. Přeje si, abych vás opustil, jako tenkrát v salóň. Ale tentokrát neodejdu, Dane. Ted' se mi naskytla příležitost, abych vám pověděl ještě několik věcí, které musíte vědět, než odejdete na západ.“

Dane, vy jste oheň, který popálí každou ruku, která se ho dotkne.“ Vdechl pomalu dým a pak jej vypustil ke stropu. „Zarmoutil jste přítele, který vás následoval, zarmoutil jste dívku, která vás miluje.“

Zmlkl a opět vdechoval dým. Kate, která se strachem očekávala okamžik, kdy se Buck obrátí a kdy se rozlehnou výstřely, si všimla, že žlutý žár v Danových očích poněkud pohasl. Tvářil se zmateně.

„Pomyslete na ni, Dane!“ pokračoval Buck. „Pomyslete na to, že se zahazuje s ničemným psem, jako jste vy s ničemným divokým vlkem! Pane Bože, vždyť ona by mohla učinit šťastným nějakého hodného muže, s duší a srdcem. Ale místo toho na ni Bůh seslal jako morovou ránu vás, vás s proklatou bezcitnou duší a kamenným srdcem! Pomyslete na to. Divím se, že se sám nezastřelíte svým vlastním revolverem, když si uvědomíte, čím jste kdysi býval.“

„Bucku!“ zvolal Dan. „Bůh je mým svědkem, že vás střelím do zad, neobráťte-li se ke mně čelem.“

„Docela bych věřil tomu, že to nakonec uděláte,“ řekl Daniels s neochvějným klidem. „Kdysi jste bojoval jako muž, ale ted' se řídíte jen svými pudry a rvete se jako vlk. Podívejte se na toho psa, který se chystá k útoku na mě! Tak takový jste i vy! Zabíjíte kvůli zabíjení, jako šelma.“

Kdybyste byl člověk, mohl byste se mnou takhle zacházet? Vaše proklaté chladné srdce a vaše žluté oči mohly onehdy shořet ve stáji. Vy, váš vlk i váš proklatý kuň. Proč jen jsem vás nenechal uhořet? Poněvadž jsem byl blázen. Poněvadž jsem si myslel, že je ve vás ještě trochu lidskostí. Ale později jsem poznal, jaký jste a raději jsem odjel, abych vám nestál v cestě, abyste si nemohl potřísnit ruce mou krví. A teď mě chcete pronásledovat, hrom do vás!

Přišel jsem proto, abych vás sprovedil ze světa. Kdysi jste nerad působil lidem bolest, a když jste někomu ublížil, stalo se nedopatřením, nebo, že jste si nemohl pomoci. Ale teď žijete z bolesti jiných. Vytáhněte revolver!“

Po těchto slovech se obrátil a bleskově vytáhl těžký kolt.

Kate nemohla dosud hrůzou zavřít oči, ba ani vykřiknout, jak byla strnulá.

Ale výstřel netřeskl, nevyvalil se dým, nikdo se neskácel k zemi. Dan hleděl zmateně na podlahu a jednu ruku si tiskl k očím. Potom zvolna pravil:

„Bucku, myslím, že máte pravdu. Nehodím se k ničemu. Vzpomínám si, jak jste ke mně poslal Kate, když jsem byl nemocný.“

Ozval se hlučný rachot; Buckovi vypadl revolver z ruky. Dan zvučným hlasem pokračoval:

„Vzpomínám si také, jak jste se kvůli mně postavil i samému Jimu Silentovi. Bucku, co se s námi od té doby stalo? Kdysi jste mě udeřil a od té doby toužím po vaší krvi, ale když vás teď slyším mluvit, cítím se osamělý, je mi tak, jako bych zahodil něco, čeho jsem si nejvíc vážil.“

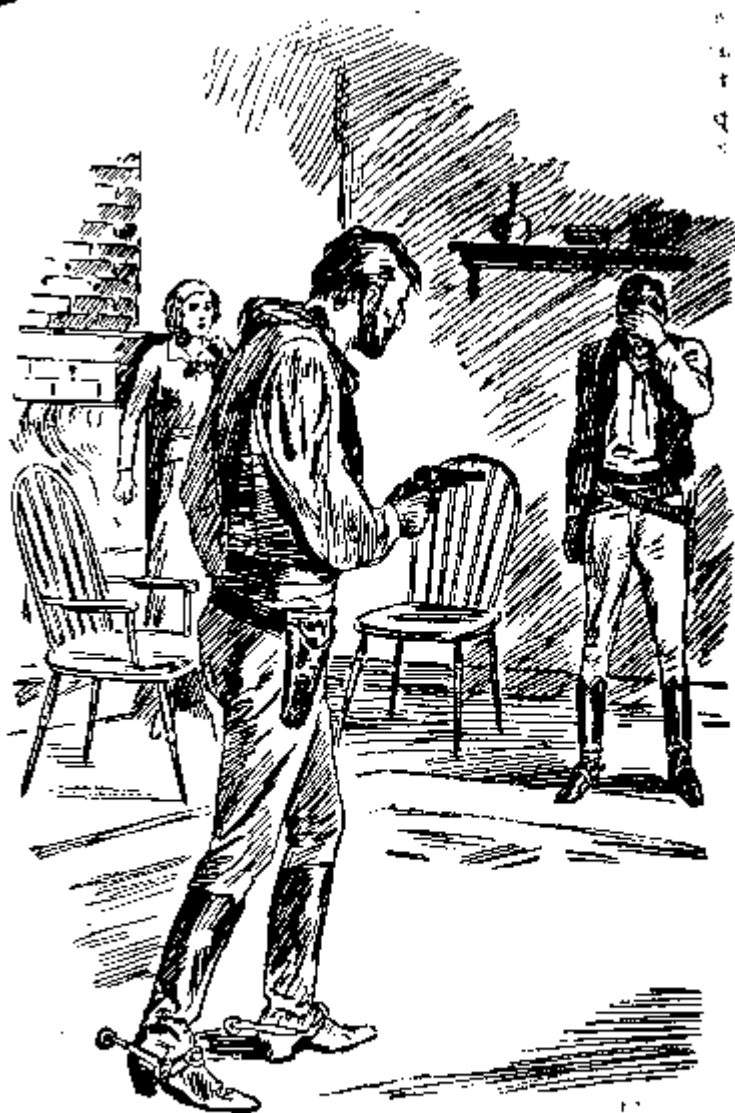
Buck rozhodil paže a přerývaným hlasem zvolal:

„Dane, proboha, vraťte se! Dejte mi své přátelství a já s vámi půjdu třeba na konec světa!“

Klopýtal a zcela oslepen slzami se chopil Danovy ruky a zeptal se:

„Dane, bude všechno tak, jak bývalo dřív? Odpouštíte mi?“

„Bucku, zdá se, že jsme bývali kdysi kamarádi,“ zamumlal Dan, který byl z toho doposud zmatený.

Po těchto slovech se obrátil a bleskově vytáhl těžký kolt. (str. 126) m

„Dane,“ vypravil ze sebe Buck. „Dane...“

Poněvadž mu však selhal hlas, obrátil se a prchl z pokoje.

Dan ho užaslým zrakem sledoval. Pak pohlédl na Kate a překvapeně rozevřel oči. Chvilí na ni upřeně zíral a pak se k ní začal pomalu blížit. Kate zjistila, že žlutý žár z jeho očí zmizel úplně. Stanul před ní s tak žalostným výrazem, že se dívka obměkčila. Spíše k sobě než k ní pravil:

„Jako bych byl dlouho pryč.“

„Velmi dlouho,“ zašeptala Kate.

Hluboce vdechl a zeptal se:

„Je pravda, to co mi o tobě řekl Buck?“

„Můj drahý!“ zvolala Kate. „Copak to nechápeš?“

Trochu sebou trhl, uchopil ji za obě ruce, otočil ji k matnému mu světlu, které sem vnikalo okny a pravil:

„Jsi nějak bledá, Kate.“

„Ztratila jsem barvu, když jsem na tebe čekala, Dane.“

„Ale teď už se objevuje ruměnec jako ranní červánky.“

„To je proto, že jsi se vrátil!“

Zavřel oči a zamumlal:

„Pamatuji se, že jsme byli blízko, blíž než teď. Seděli jsme tady v tomto pokoji, u ohně. A pak mě něco vyvolalo ven a já jsem šel.“

„To byly divoké husy!“

„Divoké husy?“ opakoval nechápavě a potřásl hlavou. „Jak by mě mohly volat divoké husy? Ale něco se stalo. Vzdálil jsem se. Někdy jsem se k tobě chtěl vrátit, ale nějakým nedopatřením se stalo, že jsem se nikdy nemohl vydat na cestu. Odešel jsem odtud před deseti lety?“

„Před několika měsíci, ale ty byly delší než léta.“

„Co to je?“ ptal se Dan. „Pozoroval jsem tě, poněvadž jsem chtěl zjistit, v čem jsi se změnila. Černý Bart na tobě něco zpozoroval. Nevím co. Dnes už jsem to uhodl. Teď to cítím. Je to jako bolest. Začíná to v žaludku, Kate. Je to podobné pocitu, který má člověk, když je vzdálen od místa, kde by chtěl být. Je to zvláštní, že? Nejsem od tebe vzdálený. Držím tvé ruce ve svých a přece se mi zdá, že jsi daleko. Chci k tobě blíž. Ta bolest stále vzrůstá.“

Poslední slova pronesl téměř šeptem. Pak zavládlo hrobové ticho. Výraz jejich tváří se tak měnil, že se zdálo, jakoby v nich pohrávala světla. Sotva znatelně se k sobě blížili. Objal ji a vinul ji k sobě stále blíž. Posléze ji hlava klesla nazad a její tvář byla těsně pod jeho tváří. ... „Říkal Buck pravdu?“ zašeptal.

„Kromě toho, že jsme zase spolu, nic z toho nebyla pravda,“ odpověděla. „Ale ty pláčeš, Kate?“

„Cítím totéž, co ty, Dane. Stejnou osamělost a stejnou bolest.“

„Ale teď ta bolest odchází. Jako bych jel tři dny bez vody, ve které bych si mohl svlažit jazyk; jakoby se můj kůň potácel v bílém žhavém písku a slunce se klonilo stále níž, až posléze hory zaplanuly bílým žářem. Večer jsem vjel do údolí, do něhož po západu slunce padaly chladné stíny, zastavil jsem se a cítil jsem, jak mi buší krev ve spáncích a pak – pak jsem zaslechl bublání vody, stékající z horského úbočí, šepot chladné, čerstvé, jiskřivé vody, proudící ze skal. Bože! Takový mám pocit, když stojím vedle tebe, Kate!

A je mi tak, jako bych stál na vrcholu vysoké hory a pozoroval, jak se na východě rychle rozednívá. U mých nohou leží celý svět. V dálce se vine řeka, jako stříbrná stuha a kraj se táhne až do modrého nedohledna. Takový mám pocit, když se dívám do tvých modrých očí, Kate tak hluboko, že se mi zdá, že v jejich hlubině vidím tvé srdce. Na tvých tvářích jsou ranní červánky, z tvých rtů vane dech jitra a v tvých očích plane záře vycházejícího slunce. A celý ten svět patří mně!

Ty a já jsme dva kusy hořícího dřeva. Když jsem se od tebe vzdálil, začal oheň vyhasínat, ale teď, když jsme spolu, zasahuje nás vítr, plameny se spojují a šlehají do výše. Dva kusy hořícího dřeva, ale jsou spojeny jedním plamenem. Cítíš to také tak, Kate? Naše těla jsou jen prach a popel, ale ten plamen, který z nás šlehá, zapaluje svět!“

23/ U BLEDE ANNIE

I v Elkheadu rozdělali ten den ohně. Leckdo by si mohl myslet, že tekutý oheň, který popíjeli muži v saloonu Gilead, nahradí kamna, ale majitel saloonu Bledá Annie, vždy zachovával tradici a kdykoliv byla šedá obloha, rozdělával v kamnech oheň.

„Bledá Annie“ mu říkali proto, poněvadž ve skutečnosti se jmenoval Anderson Hawberry Sandringham. To jménu mu sedělo, když byl ještě pohřebním zřízcem v Kansas City, ale před několika lety sešel z úzké cesty ctnosti a uchýlil se do horské pouště, kde se daří mnoha věcem, vyjma šerifů a trávy. Byl plných šest stop a šest palců vysoký a měl tak dlouhý a bledý obličej, že Haw-Haw Langley působil vedle něho jako veselý klaun. V Kansas City si jeho tváře velmi považovali, poněvadž každému pohřbu dodávala slavnostního rázu. I v Elkheadu měla cenu.

Lidé přicházeli ze zvědavostí, poněvadž chtěli na vlastní oči spatřit Bledou Annii za nálevním pultem, ve vysokém cylindru, který nikdy neodkládal. Přicházeli a zdrželi se, aby pili, což je v horské poušti zvykem. Obchodní cestující a prodavači patentních léků nabízeli Bledé Annii slušné sumy, aby je provázel a svou neskonale

vážnou tvář propůjčoval jejich proslovům, ale Bledá Annie objevil v Elkheadu skutečný kámen mudrců a doslova měnil whisky ve zlato.

Dnešní den měl Bledá Annie větší úspěch než kdy jindy, protože v důsledku šedivého chladného počasí zatoužili muži po vnější i vnitřní teplotě, kterou jim Bledá Annie mohl ve svém baru poskytnout. Jeho obratné ruce nikdy nezahálely. Buď nalévaly nápoje, nebo měnily bankovky. Jen občas vyšel zpoza nálevního pultu, přiložil do ohně a dlouhým pohrabáčem prohrábl rudé nitro kamen. Potřeboval vskutku dlouhý pohrabáč, protože v celé velikosti místnosti byla jen jedna kamna, ale zato obrovská. Dnes je udržoval ve stálém žáru, aby jejich teplo mohlo proniknout na jedné straně ke dveřím a na druhé dozadu do místnosti, kde stály stoly a židle.

Protože hosté Bledé Annie nevykonávali jiné pohyby, kromě občasného ohýbání paží v loktech, a protože většina z nich seděla v saloonu půl dne, začali být kolem desáté večer náramně veselí. Vážní muži, kteří vytrvali po celé hodiny na stejných místech a pilně popíjeli rudé oko, jevíli teď zřetelněji známek života. U některých se projevil až dosud skrytý talent ke zpěvu. Vstávali, odhazovali klobouky, otvírali vousatá ústa a zpívali. Jeden stařec, který od roku 1849 rýžoval zlato a od té doby nedělal nic jiného, než, že si vypěstoval úžasně bílé vousy, vyskočil a předvedl tanec, který uchvátil všechny diváky. Musel ho třikrát opakovat, ale pak mu ischias překazil další produkci. Dva silní muži ho odnesli na židli a rozplakali se nad ním. Všichni si pak dali nové nápoje.

Všeobecné veselí však mělo přece jen dva stíny. Vzadu v místnosti, kam téměř nezasahovala záře svítlny, seděli Haw-Haw Langley a Mac Strann. Čím víc Langley pil, tím mrtvolněji vypadala jeho tvář, až byla posléze tak vážná jako tvář Bledé Annie. Mac Strann pil jen zřídka kdy.

Od té doby, kdy některý z nich něco pronesl, uplynula už plná hodina. Pak Langley, jako kdyby odpovídal na nějakou poznámku, řekl:

„On o vás slyšel už příliš mnoho, Macu. Není takový blázen, aby jel do Elkheadu.“

„Neměl na to kdy,“ odpověděl obr.

„Že ne? Celou tu dobu?“

Stařec vyskočil a předvedl tanec, který uchvátil, všechny diváky.

„Počkejte, až se ten jeho pes uzdraví. Pak za ním půjde do Elkheadu.“

„Vždyť stopy už jsou dávno smyté! Vítr, který zuřil následující den, by zahladil stopy i velikého vozu.“

„Tomu psovi ji nezahladí,“ opáčil klidně Mac Strann.

„Musím brzy domů,“ zavrčel Haw-Haw. „Neválím se v penězích jako vy, Macu.“

Strann neodpověděl. Přelétl očima místnost a poněvadž přitom odvrátil hlavu, Haw-Haw se ušklíbl a řekl:

„Kdybych měl peníze, dal bych si ještě jednu sklenku.“

„Já nepiju,“ odpověděl obr jednotvárným hlasem.

„Tak já půjdu a požádám Bledou Annii, aby mi počkal. Už je na čase, aby mi prokázal nějaké dobrodiní.“

Haw-Haw vstal, prošel davem mužů, opřel se o nálevní pult a pošeptal důvěrně Bledé Annie do ucha:

„Kamaráde, chodím sem už dlouho a dosud jsi mě neodměnil. Mám žízeň, Annie.“

Bledá Annie se na něho znechuceně podíval a řekl:

„Příteli, lihoviny jsou kořenem všeho zla. Co se mě týče, hasím žízeň vodou. Táhle v koutě stojí škopek s vodou a vedle něho je naběračka. Děkovat mi nemusíte!“

„Mám dojem, že ještě není tak starý, aby se nemohl něčemu přiučit...“

„Já jsem vám neděkoval!“ řekl zuřivě Haw-Haw. „Zatracenej lakomče!“

Bledá Annie sevřel dlouhou rukou hrdlo prázdné láhve, naklonil se přes pult a zdvořile se zeptal: „Co jste, prosím, říkal?“

„Povím vám to později!“ odpověděl nevrle Haw-Haw a otočil se zády k nálevnímu pultu.

V tom okamžiku vedle něho stanuli dva muži, kteří do saloonu přišli teprve před chvílí. Vrátili se po několikaměsíčním hledání nových pastvin a se soustředěným úsilím hasili žízeň. Haw-Haw se na ně podíval, s úlevou si oddechl a vytáhl tabák „Durham Bull“ a hnědé papírky. Začal si stáčet cigaretu, pak práci přerušil, nabídl oběma mužům tabák s papírky a zeptal se:

„Kouříte?“

Obyvatel horské pouště dovede sice hodně věcí, ale nedokáže nic odmítnout. Nabídnutý dar ho uvádí do rozpaků a nemá pokoje, dokud dar neoplatí.

„Jistěže!“ odpověděl jeden z mužů a přijal tabák s papírky.

„Díky!“

Tajně odhodil cigaretu, kterou si právě zapálil, šlápl na ni a stočil si novou z materiálu od Haw-Hawa. Přitom nervózně pokukoval po novém společníkovi. Posléze se zeptal: „Pijete?“

„Teď právě ne,“ odpověděl nedbale Haw-Haw.

„Na novou sklenku je vždycky dost místa,“ řekl cizinec s vážnou tváří, když viděl, že příležitost k oplátce mizí.

„Tak dobrá!“ svolil Haw-Haw. „Dám si ještě jednu.“

Naplnil sklenku až po okraj, půvabně s ní zamával směrem k oběma mužům, přičemž nerozlil ani kapku a otázal se:

„Jste už dlouho ve městě?“

„Už jsme tady dost dlouho, ale zatím jsme nenašli příležitost k nějaké práci,“ odpověděl jeden z nich.

Haw-Hawovi se zaleskly oči. Pozorně si prohlédl oba muže. Jeden z nich byl černovlasý, druhý byl zrzek, ale patrně to byli bratři. Oba byli vysocí, ramenatí, měli hranaté brady a tupé nosy. Zřejmě byli irského původu. Oheň v jejich očích mohl pocházet jen z téhle země. Haw-Haw se ušklíbl a pohlédl přes místnost ke stolu, za nímž netečně seděl Mac Strann.

„Nejste sami, kdo si stěžují na nedostatek práce,“ řekl Haw-Haw svému společníkovi u nálevního pultu. „V tomto městě je muž, který tvrdí, že v celém kraji nežijí ani dva muži, kteří by se mu mohli vyrovnat silou při zápase.“

„Nesmysl!“ řekl rudovlasý muž a pohlédl na své ruce s otlučenými klouby.

„Je právě tady!“ pokračoval nenucené Haw-Haw.

Podíval se na Mac Stranna a vzpomněl si na pití, které mu obr mohl tak snadno koupit.

„Snad to není Bledá Annie?“ tázal se černovlasý a pochybným zrakem si měřil dlouhou postavu bývalého pohřebního zřízence.

„Ten? Vůbec ne!“ ušklíbl se Haw-Haw. „Je to ten silný chlap, který tamhle sedí. Myslím, že hodně vypil a není jaksi při smyslech.“

Ukázal na Mac Stranna.

„Mám dojem, že ještě není tak starý, aby se nemohl něčemu přiučit,“ usoudil rudovlasý a vysunul bradu.

„Možná by se rád něčemu přiučil přímo v tomhle baru,“ přizvukoval jeho černovlasý bratr.

„V každém případě je u jeho stolu ještě místo pro dvě osoby.“

Po těchto úvahách oba vyprázdnili sklenky a zamířili přímo ke stolu, u něhož seděl Mac Strann. Langley je sledoval z diskrétní vzdálenosti a přiblížil se tak, aby slyšel Strannův hluboký hlas:

„Je mi líto, pánové, ale ta židle je obsazená.“

Černovlasý muž se na označenou židli posadil a s klidem pravil:

„Máte pravdu. Každý ví, že ta židle je zadaná pro mě!“

A ušklíbl se Mac Strannovi drze do tváře. Obr, který seděl s poněkud skloněnou hlavou, ji zvedl a nedbale pohlédl na oba bratry. V jeho očích se zračila netečnost, jako v očích býka, který vede stádo. Pak začal pečlivě vysvětlovat:

„Chtěl jsem říct, že na téhle židli sedí můj přítel.“

„To není má chyba, že nejsem vaším přítelem,“ odpověděl pohotově černovlasý.

Mac natáhl ruku na desce stolu a řekl:

„Myslím, že byste udělal lépe, kdybyste tu židli vyklidil!“

Černovlasý se pomalu rozhlédl kolem sebe. Pak pohlédl Macovi přímo do tváře a odpověděl:

„Možná, že dost dobře nevidím, ale nevím, proč bych to dělal?“

Svalnaté paže roztočily pohrabáč, který zasvištěl vzduchem.

Tento rozhovor přivábil pozornost všech na konci místnosti, a proto měly následující události mnoho svědků. Mac uchopil černovlasého muže za límec košile, zvedl ho do výše a trhl s ním na stranu. Muž by nejspíš odlétl až k nálevnímu pultu, kdyby však nepovolila jeho košile. Roztrhla se v ramenou na dvě poloviny a černovlasý muž, do půli těla nahý se odpotácel doprostřed místnosti a přitom se snažil udržet rovnováhu. Za ním se vyřítil Mac, rychlostí při jeho tělesných rozměrech až nevídanou. Dlouhé paže měl

natažené a prsty napjaté. Jeho tvář zářila bojechtivostí a rty se mu zkřivily do úšklebku.

Byl od černovlasého necelý krok, když se za ním ozval zuřivý výkřik. Druhý muž prolétl vzduchem a padl Macovi na záda. Mac se sklonil, sáhl za sebe a v následující vteřině odlétl rudovlasý k nálevnímu pultu. Zarazil se o něj tak prudce, až láhve a sklenice zařinčely. Pak se bezvládně zhroutil na podlahu.

Ozval se praskot, železo se začalo pomalu ohýbat...

Černovlasý sáhl zpočátku po revolveru, ale v poslední chvíli se rozhodl jinak a chopil se dlouhého pohrabáče, opřeného o kamna. Byl těžký a musel ho sevřít oběma rukama. Když se rozmáchl, všichni přítomní vykřikli a sklonili hlavy. Jen Bledá Annie stiskl

prsty hrdlo své oblíbené lahve. Ale neměl příležitost, aby dokázal její účinnost. Mac, schoulený dosud v pozici, ze které mrštil rudovlasým mužem ke stolu, vrhl jediný pohled na jeho bratra a skočil na něho. Svalnaté paže roztočily pohrabáč, který zasvištěl vzduchem. Byl by roztrástil Macovi hlavu, jako skořápku vejce, kdyby ji ovšem zasáhl. Byl však hozen příliš vysoko. Mac, přikrčený skoro až k podlaze, jako útočník ragby, se vrhl na černovlasého muže. Svými rameny ho zasáhl nad koleny a oba se skáceli k zemi. Černovlasý přitom praštil hlavou o podlahu a ztratil vědomí.

Tento výkon byl oceněn potleskem všech přihlížejících. Ale obdivné výkřiky jim ztuhly na rtech, když zjistili, že Mac není ještě se svou prací hotov. Počínal si tak, že všichni náhle vystřízlivěli a začali si vyměňovat významné pohledy.

Mac nejdřív přitáhl oba bratry k sobě a jednoho z nich položil na podlahu tváří dolů. Na něho zády položil druhého bratra. Pak zvedl dlouhý pohrabáč a vsunul ho pod šíji prvního muže. Diváci ho mlčky pozorovali s ustrašenými výrazy v očích.

Potom vzal Mac oba konce pohrabáče do rukou a začal je ohýbat nahoru. Zpočátku nebyly vidět žádné výsledky. Chopil se konců pevněji a udělal nový pokus. Pod rukávy jeho košile byly vidět nadouvající se svaly. Skrčil hlavu mezi ramena, jež se chvěla jako vlny horkého vzduchu za ranního jitra.

Ozval se praskot, železo se začalo pomalu ohýbat a pak stále rychleji. Když byl obr se svou prací hotov, ovíjel pohrabáč v podobě železného kruhu kolem krku obou bratrů. Pak ustoupil a s tichým uspokojením pozoroval své dílo. Diváci mlčeli. Rudovlasý přicházel k vědomí. Zavrtěl sebou a slabě zasténal. Bylo jasné, že nemůže vstát, protože jeho krk byl připoután silným železným pásem ke krku jeho bratra.

Mac hleděl na tu scénu zadumaně. Pak vzal vědro se špinavou vodou, která byla nedávno použita k mytí podlahy za nálevním pultem a vylil ji na oba muže.

Kdyby to byla elektřina, neměla by větší účinek. Oba rázem nabyli vědomí a za všemožného prskání a proklínání se snažili postavit na nohy. Ale nebylo to tak snadné, protože, když některý z

nich vstal, podtrhl nohy tomu druhému a zároveň s ním se skácel k zemi. Tenhle žert se všem elkheadským nesmírně zamlouval.

Zápas obou bratrů byl sledován s výbuchy smíchu. Potom se ti dva posadili zády k sobě a snažili se, pokud to bylo možné, zmírnit tlak železa rukama. Diváci se se smíchem potáceli po místnosti. Mac Strann se klidně vrátil ke svému stolu a dění kolem už nevěnoval pozornost.

Ale všecko má svůj konec. Oba bratři posléze spojenými silami vstali a bokem se sunuli ke dveřím, přičemž z nich při každém kroku kapala špinavá voda. Bylo jasné, že jdou ke kováři, aby je zbavil obojku. Všichni přítomní však věděli, že kovář v městě není.

Stařec, který tu před chvílí tančil, odkulhal k Macovu stolu a pronesl tam řeč. Zmínil se v ní o tom, že v Elkheadu je velice zapotřebí smíchu, a že v tomto ohledu mu Mac Strann velice pomohl, a že kdyby on měl tu moc a vliv, dal by tak zdatnému šprýmaři penzi a trvalé bydliště ve městě.

Mac si však těch řečí vůbec nevšímal. Vraštil jen čelo a hleděl do nedohledna. Ani neochutnal nápoj, který před něho postavil Bledá Annie za to, že odvrátil výtržnost a zabránil střelbě. A byl to nápoj z krčmářovy soukromé zásoby!

Tou dobou se Haw-Haw Langley vrátil ke stolu, posadil se a řekl vážně Strannovi:

„To byla špatná hra. Až se Barry dozví o tom, co jste udělal těm dvěma, a taková věc se brzy rozhlásí, myslíte, že se pustí po vaší stopě?“

Mac sebou trhl a těžkopádně zamumlal:

„Vůbec jsem na to nepomyslel. Nemyslíte, že bych se měl pro něho vrátit ke Cumberlandovým?“

Z druhé strany místnosti se v té chvíli rozlehl pokřik:

„Vlk! Zastřelte toho zatraceného vlka!“

„Ty blázne!“ zvolal jiný muž. „Vždyť není dost kostnatý, aby to mohl být vlk. Ostatně kdo kdy slyšel, že by do baru přišel ochočený vlk?“

Nejeden revolver byl teď v pohotovosti a i ti nejopilejší muži před zvířetem ustoupili. Skutečně se zdálo, že je to obrovský vlk. Neslyšným krokem prošel místností, neohlížeje se vpravo ani vlevo a

zastavil se až před Mac Strannovým stolem. Chvíli se tam zdržel, cenil tesáky a jiskrnýma očima hleděl na obrovu tvář. Pak se najednou obrátil a vytratil se z baru právě tak tiše, jak přišel.

Mac se za hrobového ticha naklonil k Haw-Hawovi a pravil:

„Tentokrát přišel sám, ale až sem přijde podruhé, přivede svého pána. Počkáme tady!“

Haw-Haw, na jehož hrdle poskakoval ohryzek, přitakal s drsným, nelidským smíchem:

„Počkáme!“

24/ NÁLEZ ŽIVOTA

Tento dopis, podepsaný doktorem Randallem Byrneem, obdržel Swinnerton Loughburne.

Byl to tak podivný dopis, že Swinnerton Loughburne se musel mezi jednotlivými odstavci procházet po své studovně v Gramercy Parku a protože nevěděl, co si má o tom myslet, v rozpacích hleděl na výšiny Metropolitan Toweru.

„Milý Swinnertone!

Přijedu k tobě do starého dobrého Manhattanu asi v té době, kdy dostaneš tento dopis. Posílám jej předem, protože od tebe potřebuji, abys mi prokázal službu. Jestli budu nucen vrátit se do svých holých prázdných pokojů, do kterých proniká zápach chemikálií z laboratoře, opiju se. To je vše.“

Když Swinnerton Loughburne dočetl až sem, položil si dopis na kolena a oběma rukama se chytil za hlavu. Pak se podíval na konec dopisu, aby se přesvědčil, že je opatřen podpisem „Randall Byrne.“ Podíval se opět na rukopis. Nebylo to obvyklé písmo mladého lékaře. Bylo smělejší, volnější a dvakrát větší než obvykle. Bylo zřejmé, že tentokrát Byrneovi vůbec nezáleželo na tom, kolik dopisního papíru spotřebuje.

Swinnerton Loughburne v úžasu potřásl svou hezkou šedovlasou hlavou a četl dále:

„Najdi mi prosím Tě nový byt. Pamatuji si, že nechci nějakou pekelnou arkádovou budovu v Šedesáté ulici, ale byt někde mezi Třicátou a Padesátou osmou ulicí. Dvě ložnice! Chci, aby u mě mohl přenocovat někdo z chlapů, kdyby ke mně náhodou přišli. A aspoň jeden pokoj pro sluhu. A jeden velký pokoj, kde bych se mohl volně pohybovat a mávat rukama, aniž srazím lustr. Rozumíš mi?“

Loughburne vložil opět hlavu do dlaní a zabědoval: „On se zbláznil! Jasná demence! A v jeho věku! Ubohý chlapec!“

A pokračoval ve čtení:

„Vyhledej mi nějakého bytového architekta. Ale ne nějakého potřeštěného zženštilce, ale člověka, který ví, co potřebuje muž. Řekni mu, že si přeji, aby můj byt byl zařízen bez ohledu na výlohy. Ať je tam několik hlubokých křesel. Pak několik obrazů na stěny, ale nic z osmnáctého století. Žádné impresionistické krajiny, žádné dívky v nadýchaných šatech. Přeji si obrazy, ze kterých bych se mohl těšit, i kdyby se z nich třeba netěšila moje staropanenská teta. Řekni mu, aby se tím řídil.

Jedním slovem, Swinnertone, starý brachu, chci žít. Asi třicet let jsem jen přemýšlel a teď vím, že je to všechno na nic. Veškerým myšlením na světě nevyroste ani jedno stéblo trávy a dlouhorohý býk nepříbyde na váze. Zkrátka myšlení je holý nesmysl!“

Když Loughburne dočetl až sem, odpotácel se k oknu, otevřel ho a vyklonil se do chladné noci. Po chvíli se cítil osvěžen a silný do té míry, že se mohl vrátit na židli a bez dalšího vyrušování dopis dočíst.

„Asi se divíš, jak jsem došel k tomuto novému závěru? Prostě vím, že jsem na Cumberlandově ranči viděl skutečný život. Mé teorie jsou vyvráceny a poražené na hlavu. Bohudík! A z mého mozku je smeteno milión pavučin. Chemie? Nesmysl! Existuje jiná chemie,

kteřá pracuje v lidském mozku. Tu chci studovat. K tomuto studiu potřebuji předběžně tři důležité znalosti:

1. Jak boxovat s mužem.
2. Jak hovořit s dívkou.
3. Jak pít staré víno.

Tyhle tři věci, Swinnertone, zkus. Nejsou špatné. Zpočátku tě bude možná bolet brada, bude tě bolet srdce a postihne tě závrať v hlavě, ale nakonec tě naučí, jak se máš udržet na nohou a bojovat!

Tímhle způsobem se mi otevřely oči.

Když jsem přijel na tenhle ranč, neuměl jsem jezdit na koni. Studoval jsem tedy jízdu na koni. Mimo jiné je nutno obracet špičky nohou dovnitř. A je třeba naučit se mnoha jiným věcem.

Když jsem si tyto věci postupně osvojil, vyšel jsem si jednoho dne a požádal, aby mi osedlali koně. Stalo se. Kovboj s dlouhou bradou mi přivedl skvrnitého valacha s dlouhýma ušima a ospalýma očima. Nebyl to pěkný kůň, ale byl mírný. Vyhoupł jsem se tedy do sedla, vsunul nohy do třmenů a poručil jsem chlapíkovi s dlouhou bradou, aby koně pustil.

Stalo se. Potřásl jsem otěžemi. Kůň se nehnul. Zavolal jsem ho jménem, zakýval jedním uchem.

Kopl jsem ho do žeber. Na neštěstí jsem zapomněł, že mám na patách dlouhé ostruhy. Ale kůň si jich všimł hned. Tryskem se rozběhl. Příšerně jsem se házel v sedle. Pak se kůň zastavil, ale já jel dál. Měl jsem v cestě plot, který mě zadržel. Později mě zvedł muž s dlouhou bradou a nabídl mi, že mě odnese domů, nebo, že si opatří trakař a odveze mě. Důstojně jsem odmítl jeho nabídku. Podotkl jsem, že půjdu raději pěšky a vydal jsem se na cestu přes pahorky, přičemž jsem se vzdaloval od domu. Měl jsem bolesti v hlavě i v ramenou na místech, kde jsem narazil o plot. Začal jsem přemýšlet o tom, že uvítám, až se s tím koněm zase selkám a budu ozbrojen kyjem.

Był večer, měsíc svítl jasněji než slunce, už bylo po večeri. A když jsem přešel první pásmo pahorků, setmělo se úplně. Cestou jsem přemýšleł o mnoha věcech, které mě znepokojovaly.

Přemýšleł jsem o starém Cumberlandovi, jenž byl na prahu smrti a jemuž jsem nemohl pomoci. A také o tom, že před smrtí ho

zachránil ten divoký muž Dan Barry. Přemýšlel jsem o dívce s plavými vlasy, o Kate Cumberlandové. Neměla vzdělání, důvtip ani zkušenosti a přece mě přitahovala. Ale já jsem jí byl naprosto lhostejný. Přitahoval ji ten divoký muž, jemuž klesla do náruče a o něhož skutečně bojovala! Proč? Na to jsem nemohl přijít. Mé jméno, má vědecká činnost, ani mé peníze pro ni neměly význam. A když přišel on, stačil jen pohled, slovo, úsměv a už byla v jeho náruči. Byl jsem v Caligulově náladě. Přál jsem si, aby svět měl jen jednu šíji a já sekyru v ruce. Ale proč bych se měl trápit kvůli tomu, že jsem měl v očích těch pošetilých, venkovských neotesanců tolik nedostatků? Vždyť žádný z nich neumí přechíst ani nejjednodušší chemickou formuli!

Umíš si tedy představit, v jaké jsem byl náladě, když jsem se ploužil přes ty temné pahorky. Měl jsem dojem, že jsem součástí tmy. Vzhlédl jsem vzhůru ke hvězdám. Byly pro mě pouhými stránkami otevřené knihy. Vyjmenoval jsem je všechny zpaměti, probral jsem jejich charakteristické zvláštnosti, jejich vzdálenosti, složení a uvažoval jsem o pozoruhodnostech, které nám odhalilo spektrum. Ale brzy jsem se v myšlenkách vrátil k té dívce, Kate a cítil jsem jakousi bolest u srdce, podobnou stesku po domově. Zvláštní!

Ona a Dan Barry jsou stále spolu. Když jsem byl onehdy v pokoji s Joe

Cumberlandem, slyšeli jsme zvenku hvízdání. Stařec s rozjasněnou tváří řekl:

„Jsou zase pohromadě.“

„Jak to můžete vědět?“ zeptal jsem se.

„Podle tónu jeho hvízdání,“ odpověděl mi. „Poněvadž Dan hvízdá tak, jako kdyby očekával odpověď, jako kdyby s někým mluvil.“

A Bůh je mi svědkem, že ten stařec měl pravdu. Mě by tohle nikdy nenapadlo!

Když jsem sestupoval z úbočí pahorku, vítr ke mně donesl hvízdání. Ohlédl jsem se a spatřil jezdce, uhánějícího velikou rychlostí po táhlé výšině. Velmi zřetelně se rýsoval proti obloze. Podle hladkého běhu koně jsem uhadl, že je to Dan Barry a jeho černý hřebec. Ale to hvízdání, to byla hudba!

Četl jsi někdy o Panových písťalách? Té noci jsem je slyšel a způsobil v mém srdci zmatek.

Náhle zmizel a zároveň zmlklo i hvízdání. Ale se mnou se cosi přihodilo, byl to začátek mé vnitřní změny. Půda se mi už nezdála tak tmavá, cítil jsem příjemný zápach prsti a zaposlouchal jsem se do zvuků přírody, kde to broukalo a cvrkalo. Podíval jsem se opět na hvězdy a nemohl jsem pojmenovat žádnou z nich, všechny jsem je zapoměla poprvé v životě jsem se spokojil s tím, že jsem na ně hleděl a obdivoval se jejich kráse, místo abych se je pokoušel třídit.

Pochopíš mě, když ti řeknu, že jsem se na ranč vrátil s nohama na zemi a srdcem ve hvězdách?

Dívku jsem. našel u krbu v obývacím pokoji, kde zrovna šila S úsměvem na mě pohlédla. Zjistil jsem, že má nějak zakalené oči a se zatajeným dechem jsem jí sdělil:

„Kate, zítra ráno odjedu!“

„Vy opustíte otce?“ zeptala se.

„Abych vám řekl pravdu, nemohu mu pomoci. Vlastně jsem mu nikdy nemohl pomoci,“ odpověděl jsem.

„To je mi líto!“ řekla a zvedla ke mně oči.

Mluvil jsem s ní věčně, ale to hvízdání Panovy flétny mi dosud znělo v uších. Posadil jsem se vedle ní. Srdce mi přetévalo. Poprvé po dlouhé době jsem se mohl dívat na její krásu bez bolesti. A pak jsem se jí zeptal:

„Víte, proč odjíždím?“

Čekala. Usmál jsem se jí přímo do tváře a pokračoval jsem:

„Protože vás miluji, Kate, a protože vím, že by mi z toho nevzešlo nikdy nic dobrého.“ Upřeně se na mě podívala:

„Nežertujete? Myslím, že ne. Jste úplně vážný. Je mi to velice líto, doktore Byrne.“

„A já jsem rád,“ odpověděl jsem. „Nechtěl bych s nikým měnit. Dnes večer jsem poprvé v životě zapomněl sám na sebe. Neodejdu odtud s puklým srdcem, budu na vás myslet jako na něco jasného a vznešeného. Kate, vy budete hrát mé srdce až do vysokého stáří. Vy totiž budete mít zásluhu na tom, že se zamiluji do jiné dívky, do nějaké rozkošné dívky.“

Byl to výbuch citů, že ano? Ale to všechno způsobilo to hvízdání. Po celou tu dobu mi znělo v uších. Má slova byla jen jeho ozvěnou. Cítil jsem se být součástí vesmíru. Poprvé v životě jsem skutečně žil.

Dívka odhodila šití. Přistoupila ke mně a vzala mě za ruce tak, že by to rozechrálo i rampouchy v tvém srdci, Swinnertone.

„Doktore, vím, že budete jednou velmi šťastný.“

„Šťěstí je jen trik,“ odpověděl jsem, „právě tak jako jízda na koni. Myslím, že jsem se ten trik naučil. Pochytil jsem ho od vás a od Hvízdavého Dana.“

Po těch slovech pustila moje ruce a ustoupila. V ženách vězí sám d'ábel, Swinnertone. Nikdy se v nich nevyznáš. Pak se smutným výrazem v očích řekla:

„Já sama se snažím osvojit si ten trik.“

V následujícím okamžiku bych se málem zachoval pošetile, ale včas jsem se vzpamatoval a vyšel jsem z pokoje. Zítra se vrátím do starého světa a předem tě upozorňuji na to, že s sebou přinesu něco ze světa nového.

Co se to se mnou stalo? Jeden den jsem smutný a další den zase veselý. Ted' už aspoň vím, že přemýšlení není život, a já jsem připraven bojovat.“

Randall Byrne.

25/ STRAKATÝ KŮŇ

Odjezd doktora Byrneho se změnil v úplný ceremoniál, neboť starý Joe Cumberland trval na tom, aby ho dopravili z ložnice na jeho bývalé místo v obývacím pokoji. Když se však pokusil vstát z postele, zjistil, že se neudrží na nohou. Veliký Buck Daniels ho tedy zvedl jako dítě a snesl ho ze schodů. Když pak starý Cumberland seděl na pohovce v obývacím pokoji, kývl na svou dceru a pošeptal jí:

„Tak to dopadá, když člověk něco předstírá, Kate. Předstíral jsem, že jsem příliš nemocný, než abych mohl chodit a teď opravdu

chodit nemohu. Kdybych předstíral, že jsem zdrav, určitě bych teď rajtoval na Satanovi!“

Rozhlédl se kolem sebe:

„Kde je Dan?“

„Je nahoře ve svém pokoji a chystá se na cestu.“

„Na jakou cestu?“

„Pojede s doktorem Byrneem do města a pak přivede zpátky jeho koně.“

Stařec úzkostlivě odpověděl:

„Na tak dlouhé cestě se může všelicos přihodit, Kate.“ Vážně přikývla:

„Musíme ho vyzkoušet. Nemůžeme ho stále zdržovat na ranči. A jestli mě má opravdu rád, tak se vrátí.“

„A ty ho pouštíš dobrovolně?“ zeptal se s úžasem Joe Cumberland.

„Požádala jsem ho, aby jel,“ odpověděla klidně Kate, ale s poněkud pobledlou tváří. „Jistě to dobře dopadne,“ přikývl.

„Zeptala jsem se ho, kdy se vrátí a on mi řekl, že za soumraku.“

Stařec si s úlevou oddechl:

„On vždycky dodrží slovo. Ale budu rád, až se vrátí! Bucku, jak se snášíte s Danem?“

„Vůbec ne,“ odpověděl zasmušile Buck.

„Včera jsem se pokusil podat mu ruku a smířit se s ním. Ale on se mé ruky ani nedotkl. Zaklonil se dozadu, zasmál se a zlostně se na mě podíval. On se na mě dívá, jen když musí a často mívám pocit, jakoby se ke mně někdo zezadu plížil a chystal se mě probodnout. Od mého návratu se mnou nepromluvil ani deset slov.“

Buck se odmlčel a upřel na Kate chmurný pohled. „Zítra odjedu,“ dodal.

„To si ještě rozmyslíte!“ prohodil Joe Cumberland. „Vida, tady je doktor.“

Byrne přišel s Danem. Byl jako vyměněný. Zdálo se, že je o dva palce vyšší, poněvadž se držel zpřímá a měl pružnější krok. Se všemi se postupně rozloučil. Na okamžik si přisedl ke Cumberlandovi a přál mu štěstí. Starý rančer ho k sobě přitáhl a zašeptal:

„Mě už žádné štěstí nečeká, ale nikomu to neříkejte! Mám před sebou delší cestu, než na jakou se chystáte dnes vy. Nejdřív však musím vidět, jak se tady Dan s Kate šťastně usadí. Buďte zdrav, doktore! A děkuji vám za péči, kterou jste mi věnoval. Ale nemoc, kterou mám teď, nelze vyléčit. Stárí zlomí člověku hřbet. Přeji vám štěstí!“

„Když se postavíte ke dveřím, budete mít pěknou podívanou,“ řekl Byrne s úsměvem a obrátil se k ostatním. „Pojeďu na strakatém koni.“

„Na tom, který vás včera shodil?“ zeptal se Buck.

„Ano,“ odpověděl doktor. „Myslím, že se spolu domluvíme po džentlmensku. Podle koně je džentlmen ten, kdo se nikdy nechová úmyslně hrubě. Ten kůň buď změní své smýšlení, nebo mi zláme páteř. Jedno z toho se jistě stane.“

Před domem už seděl Dan na Satanovi. Poblíž stál Černý Bart a upřeně se díval na svého pána. A vedle nich držel dlouhobradý kovboj strakatého mustanga za uzdu. Zdálo se, že na celém světě nemůže být línějšího zvířete. Ochablý dolní pysk mu visel půl druhého palce pod horním pyskem, oči měl tak zkroucené, že bylo vidět jen bělmo. Spal ve stoje a zřejmě snil o nějaké nirváně koňských duší, nebo o věčně zelených indiánských pláních. Jediné známky života vykazovaly jeho uši, které se chvílemi kývaly.

Když se Byrne vyhoupl do sedla, strakatý kůň otevřel jedno oko. To byl celý zájem o jeho jezdce.

Byrne zamlaskal. Strakáč zakroutil ohonem. Mezitím se Satan, po jediném Danově slovu, rozběhl půvabným volným klusem a začal se vzdalovat od domu. Doktor popleskal svého koně po šíji. Zakývalo se jedno ucho. Byrne natáhl dlouhé nohy a zaryl obě ostruhy hluboko do mustangových boků.

Byl to naprosto úspěšný manévr.

Strakatý kůň ohnul hřbet do ostré paraboly a vyskočil do vzduchu. S napjatýma nohama dopadl opět na zem. Byrne se potácel v sedle jako opilý. Zpočátku se mu hlava sklonila daleko dozadu a potom tak prudce vpřed, až se mu brada zarazila O prsa. Přesto všechno se v sedle udržel a pro jistotu se ho zachytil oběma rukama.

Strakatý kůň otočil hlavu dozadu, aby se přesvědčil, že jezdec je opravdu ještě v sedle. Pak se začal povážlivě hrbít.

Bylo to rozkošné představení. Kůň se hrbil a přitom vyhazoval hlavu do výše, nebo ji vtahoval mezi kolena. Hrbil se v kruhu i v přímce a pak oba styly směšoval. Najednou se vyřítíl na krátkou vzdálenost vpřed, vyskočil do výše a dopadl s napjatýma nohama na zem, rychle se otočil a rozběhl se jiným směrem. Hrbil se, poskakoval ze strany na stranu a opět se hrbil všemi možnými i nemožnými způsoby. Bylo neuvěřitelné, že lékař vůbec zůstal v sedle. Po celou tu exhibici se beze studu a statečně držel sedla, což mu nebylo možno vyčítat, neboť krasojízda je doménou pouze cirkusových jezdců. V horské poušti lidé dbají na užitečnost, ale stylu jízdy si moc nevšímají.

Byrne se držel v sedle. Zatínal zuby a tvář mu zbledla až zezelenala, jako při mořské nemoci. Klobouk se mu svezl na ucho a za zády mu vlály šoky kabátu. Ale zápasil dál. Dokonce se přestal držet sedla. Chopil se dlouhého bičíku, který mu až dosud nečinně visel na zápěstí, zoufale se přidržel jednou rukou hřívy a švihl strakáče přes bok.

Účinek byl přímo zázračný. Mustang zafřkal, vyskočil do výšky, ale zapomněl dopadnout na zem s napnutýma nohama. Pak se dal konečně do drobného klusu a následoval černého hřebce.

Smích a potlesk, který se rozlehl před domem, byly tou nejsladší hudbou pro uši doktora Byrneho, který věděl, že v porovnání s ní se mu i ta nejzvučnější pochvala učených profesorů budou zdát bezvýznamná. Ohlédl se a rukou pokynul skupině, stojící před domem – Buckovi, Kate, dlouhobradému kovbojovi a Wung Lungovi, mávajícímu zástěrou. V následujícím okamžiku se octl po Danově boku. Dan právě hvízdal nějakou nenapodobitelnou melodii. Nebyla nikdy hlučná a zněla jako zpěv letícího ptáka, přinášený větrem. Byrne se ponořil do melodie a začal zapomínat na muže, který ji hvízdá a raději se rozhlížel po pahorcích, obloze a skalách, protože se mu zdálo, že to vše s tou hudbou souvisí.

Ten den kulminovalo nezvyklé počasí. Dlouhou dobu se obloha halila do husté mlhy, dnes však vítr zesílil a roztrhal mlhu na cáry. Modrou oblohu vůbec nebylo vidět, jen světlejší šed' svědčila o tom,

že nad ní svítí slunce. Spodní obloha byla zahalena divoce se ženoucími obrovskými mračky. Mraky visely tak nízko, že bylo možné pouhým okem sledovat jejich pohyb a odhadnout jejich rychlost. Zdálo se, že se v dálce otírají o vrcholy pahorků.

Když to Byrne viděl, vzpomněl si, co slyšel o deštích v tomto kraji. Lilo tady proudem a doslova vodopády se řítily na zem. Vyschlé úžlabiny se rychle měnily v prudké bystřiny, pohánějící svým proudem veliké balvany. Vyprávěly se příběhy o mužích, kteří se brodili řekami a byli náhle přepadeni obrovskými vodními zdmí, čtyři až osm stop vysokými. Když se s hromovým hukotem blížily z horských úbočí, vytrhávaly ze země vysoké stromy tak snadno jako větvičky zastrčené do bahna. Byl to opravdu jediný druh deště, který bylo možno očekávat v tomto holém vyprahlém kraji. I životodárný déšť byl sesílán v podobě metly; místo aby povzbuzoval trávu k růstu, rval ji i s kořínky.

Nadešel čas významných změn a proto se dnešní den zcela shodoval s náladou Randalla Byrneho. I on se změnil a očekával životodárný déšť, ačkoliv nevěděl, jestli ho zahubí nebo posílí.

Po poledni dorazili do elkheadských ulic a zastavili se u hotelu. Když zemdlený lékař sestoupil z koně, nad vzdálenými pahorky zarachotil hrom a spustil se déšť. Vlhký prach začal páchnout. Ulicí zavanul prudký vítr, zvedl střechu Barryho klobouku a rozevlál mu šátek na krku. Dan se zadíval do dálky a usmál se.

V té chvíli měl Randall chuť požádat ho, aby s ním šel do hotelu a popovídal si s ním. Ale vzpomněl si na starou báseň, v níž stálo, že lastura potřebuje mořské vlny a že pták v kleci nezpívá.

Raději se tedy s Danem rozloučil. Ten mu nedbale pokynul rukou, vzal strakatého koně za otěže a obrátil černého hřebce. Byrne si všiml Satanova kočičího půvabu. Pohyboval se tak, jakoby byl složený z ocelových pér, kdežto strakáč byl zpocený a vyčerpaný. Byrne zadumaně vystoupil na verandu hotelu a zrakem sledoval jezdce. Najednou se přihnul obrovský oblak prachu a zahalil Dana. Když se rozptýlil, byl už Dan ten tam.

26/ VÝZVA

Po celou tu dobu klusal Černý Bart spokojeně před Satanem, neohlížel se a přece běžel správným směrem. Teprve, když Dan zabočil na cestu, vedoucí z městečka, obrátil se vlčák náhle zcela opačným směrem.

Jezdec se otočil v sedle a ostře na něho hvízdal. Ale když mu Bart odpověděl krátkým zavytím, Dan zastavil Satana a obrátil ho. Černý Bart stál uprostřed silnice, která vedla opačným směrem a ohlížel se na svého pána.

Bylo jasné, že si oba dokonale rozumějí. Dan pohlédl nejdříve na oblohu a zjistil polohu slunce a čas, který mu zbývá k návratu domů. Pak vlčákovi vyhověl. Obrátil Satana a vracel se se strakatým koněm k Černému Bartovi.

Vlk klusal ulicí, zahrnul za nejbližší roh a zastavil u dveří jedné budovy, na níž visel špinavý popraskaný štít

„GILEAD SALOON“,

pod kterým byl menší nápis:

„TADY TO DOSTANETE!“

Bart se přiblížil k lítacím dveřím salónu a ohlédl se na svého pána. Patrně chtěl, aby vstoupili dovnitř. Ale Dan potřásl hlavou a nejspíš by jel dál, kdyby se v tom okamžiku nespustil silný liják. Dan usoudil, že liják brzy přejde a proto zajel pod dlouhý přístřešek před salónem, sestoupil z koně a šel za Bartem dovnitř.

V salónu bylo jen několik mužů, poněvadž ještě nastala hodina návštěv. Bledá Annie stál za nálevním pultem a pracoval s poloviční rychlostí. Skupiny hostů si Bart vůbec nevšiml a přikradl se ke stolům na konci místnosti, kde v koutě seděl mohutný zavalitý muž ve společnosti nejhubenějšího chlapíka, jakého kdy Dan spatřil. Bart se před těmi dvěma zastavil a ohlédl se na svého pána. Dan úžasem svažtil obočí, neboť neznal žádného z nich.

Z Bartova chování bylo zřejmé, že je zná. Postoupil o krok blíž, vycenil tesáky a strašlivě zavrčel. Hubeňour rychle vstal a uskočil stranou. Tvář měl zkřivenou strachem, ale oči se mu leskly vzrušením a zájmem. Sledoval svého společníka a vlka. Ramenatý muž promluvil drsným, téměř nesrozumitelným hlasem:

„Kamaráde, udělal byste lépe, kdybyste svého psa vyvedl, než mu někdo ublíží. On nemá rád mě a já nemám rád jeho.“

„Barte!“ zavolal Dan.

Ale Bart si ho nevšímal. Schoulil se, napjal svaly a skočil přímo do obrovské tváře. Uprostřed skoku ho však zadržely dvě velké ruce, které mu sevřely hrdlo. Bart spadl na podlahu a s ním i Mac Strann. Ten už jeho hrdlo nepustil.

Ozval se dupot přebíhajících mužů a změt' hlasů, která se smísila ve všeobecný pokřik. Ale Dan neviděl nic jiného než Bartovy tesáky, bezmocně chňapající po Macových zápěstích, veliký rudý jazyk, vyčnívající z tlamy a oči vylézající z důlků. A neslyšel nic jiného, než vlčákově vrčení a zvláštní zuřivé kňučení, které vycházelo z hrdla muže, zápasícího se zvířetem. Zajel rukama mezi Mac Strannova mohutná předloktí, uvolnil jejich stisk a vyprostil Černého Barta.

Vlčák ihned vstal, připraven k novému útoku, Danův rozkaz ho zadržel: „Lehni!“

Pak se zastavil za svým pánem a Dan sám se přiblížil k obrovi: „Měl jsem vás poznat dřív, kamaráde. Vy jste bratr Jerryho Stranna. Proto vás Bart tak nenávidí!“ Mac zvedl tlustý horní ret:

„On nebo vy, nebo vy oba dohromady, v tom nevidím rozdíl. Přišel jsem si pro vás, Barry!“

Dan se trochu vzpřímil, zrakem pomalu přešel Strannovu postavu a pravil:

„Toužil jsem po tom, abych se mohl setkat s takovým mužem, jako vy, kamaráde. Na sever od města stojí srub starého McDuffyho. Je napůl zbořený a okolí je úplně pusté. Budu tam za hodinu, příteli.“

„Počkám na vás,“ přikývl Mac Strann a obrátil se zpátky ke stolu, jako kdyby ho nevyrušilo nic jiného než jen pouhý pozdrav.

Dan ještě chvíli stál a prohlížel si Mac Strannovu tvář. Pak se otočil a lehkým, neslyšným krokem odcházel ztichlým lokálem, v doprovodu vlka. Ten se ještě několikrát ohlédl na obra, sedícího u zadního stolu.

Když za nimi zapadly dveře, salónem zněl rázem hukot hlasů a pak rozčilený pokřik. Bledá Annie vystoupil zpoza nálevního pultu a opřel se o stůl vedle Mac Stranna. I když se opíral, byl vyšší než průměrný muž. Utišil ostatní hosty rozmachem své úžasné dlouhé paže, sevřel Mac Strannovu ruku svými zvlhlými prsty a rozvážně pravil:

„Příteli, viděl jsem už hodně siláckých kousků, ale pro to, co jste provedl s Černým Bartem, nemám srovnání. Víte něco o tom psovi?“

Mac potřásl mohutnou hlavou a zvědavě pohlédl na Bledou Annii.

„Černý Bart drží rekord, který by mu mohl závidět mnohý starý střelec. Zabil už několik mužů, pane!“

Až dosud mluvil Bledá Annie dosti nahlas, ale teď, když viděl, že se ostatní muži blíží k nálevnímu pultu, rychle pošeptal obrovi do ucha:

„Pozoroval jsem vás při hovoru s Danem Barrym a všiml jsem si jeho tváře, když vycházel ven. Vy dva se máte ještě dnes někde setkat. Příteli, varuji vás, nevydávejte se v nebezpečí.“

Když vyjeli z města, čvachtal pod kopyty jejich koní mokrý písek...

Mac se podíval na svou svalnatou ruku, což byla významná odpověď, ale Bledá Annie rychle pokračoval:

„Ano, vy jste silný, ale před Danem Barrym vás síla nezachrání. Tady v Elkheadu ho dobře známe. Víte, že kdyby vás zastřelil tady na místě, kde sedíte, mohl by odsud vyjít, aniž by se ho kdo pokusil zadržet? Ano, pane! A proč? Protože ho známe. Raději bych se vrhl na vlka holýma rukama, jako jste to udělal vy, než abych se postavil Danovi s revolvery v ruku. Mohl bych vám vyprávět, jak bojoval s tlupou Jima Silenta, jeden proti šesti! Mohl bych vám vyprávět i další věci. Já vám to povím, příteli, vyslechnete-li mě.“

Ale Mac Strann se na Bledou Annie podíval mdlým zrakem a s klidem odpověděl:

„O žvanění jsem nikdy příliš nestál.“

Bledá Annie chtěl ještě něco říct, ale zmlknul. S vážnou tváří pohlédl na Mac Stranna a kvapně se vrátil za nálevní pult. Tvářil se vážněji než obvykle, ale obchod byl pro něho nejdůležitější věcí. V duchu si pomyslel, že konec konců všichni lidé musí jednou umřít. Haw-Haw Langley zaujal místo proti Mac Strannovi, které Bledá Annie před chvílkou uprázdnil.

Haw-Haw vrhl ustrašený pohled ke střeše budovy, na kterou stále dopadal prudký déšť a pak se podíval na tvář svého společníka. Než mohl promluvit, musel si olíznout rty. Pak se s křečovitým úsilím zeptal:

„Tak co? Dohodnuto?“

„Dohodnuto!“ odpověděl Mac Strann. „Můžete přivést koně, Haw-Hawe. Pojedete se mnou?“ Po Langleyově tváři přelétl temný stín a posměšně se zeptal: „Nechcete utéct, Macu? Přijel jste přece za Barrym až sem a teď chcete utéct? Myslím, že není ani z poloviny tak silný jako vy.“

„Chci si to s ním rozdat,“ uzavřel stručně Mac Strann.

Haw-Haw vstal, jakoby se obával, že by se Mac při dalším odkladu rozhodl jinak, sepal dlouhé prsty a řekl:

„Přivedu koně přímo před dům. Mezitím si oblečte nepromokavý kabát, Macu!“

A rychle vyšel ze salónu.

Na západě se nakrátko vyjasnilo, objevil se rudý kotouč slunce, ale zakrátko zmizel zase v mlze a znovu začalo pršet.

Když vyjeli z města, čvachtal pod kopyty jejich koní mokrá písek a stříkal jim na jezdecké boty a nepromokavé kabáty.

Místy jim skrápěl i tváře a rozstříkoval se jako světlehnědá tříšť vpravo i vlevo od dopadajících kopyt. Všecky elkheadské ulice se změnilly v rychlé, mělké řeky a kraj za městem mizel pod závojem padajících bystrin. Výhled byl neobvyčejný a proměnlivý, neboť hustota deště se občas měnila, takže pahorky se chvílemi objevovaly a chvílemi zase mizely v mlze.

Ten tropický liják byl tak prudký, že i koně samotné obtěžovaly dopadající veliké krupěje, neboť potřásali hlavami a rozmrzele dupali. Když někdo natáhl ruku, dešťové kapky ho štípaly jako rány drobnými bičíky. Nebyl vítr, ani se neblýskalo, ani nehmělo, z oblohy se jen řítíl liják, který všechno halil do mlhavého závoje.

Vzduch byl naplněn kolmými rovnoběžnými čarami, které vypadaly tak, jakoby byly nakreslené tužkou. Zdálo se, že obloha se změnila v obrovskou kropicí konev, která tisícerými dírkami vysílá nekonečnou záplavu. Bylo obtížné, dívat se skrz ten strašlivý liják, poněvadž oslepoval a zbavoval dechu. Občas však závan větru zdvihl střechu promoklého sombrera a pak bylo vidět nízko visící mraky a temnou oblohu nad vrcholky pahorků. Déšť nutil svou prudkostí oba jezdce, aby klonili hlavy a hleděli k zemi, po níž se valily proudy zpěněné hnědé vody. Když spolu chtěli v hukotu deště mluvit, museli přiložit dlaně k ústům a křičet. Pak se liják kolem nich zmínil v jemný deštík a hukot mizel v dálce. Posléze dojeli k McDuffyho srubu.

Byla to úplná a dávno opuštěná zřícenina bez střechy. Stáj se sesula, ale stěny srubu dosud stály, ale srub již přístřeší neposkytoval. Do zříceniny bil déšť s dvojnásobnou zuřivostí. Oba jezdci slyšeli duté bubnování dešťových kapek na její stěny, ještě předtím, než ji spatřili.

Ted' se zvedl vítr a hnál jim déšť pod svislé střechy klobouků. Uchýlili se pod ochranu nejvyšší stěny srubu. Tady na ně mohl déšť jen částečně, ale jeho větší část se jim hnala přes hlavy. Kromě toho tato stěna zachycovala každý neobyčejný zvuk, přicházející z pláně bičované deštěm. Ted' spolu mohli mluvit bez námahy.

„Myslíte, že přijede v takovém dešti?“ zeptal se Haw-Haw a přitočil svého promoklého koně blíže Mac Strannovu koni.

Strann zvedl hlavu, pohlédl do hustého závoje deště a odpověděl rovněž otázkou:

„Myslíte, že by Jerry mohl zrakem prohlédnout ten déšť. a přesvědčit se, co dělám?“

Haw-Haw Langley se ušklíbl, ale když zjistil, že to obr myslí vážně, setřel si úšklebek mokrou rukou ze rtů a s pohledem upřeným do tváře svého společníka odpověděl:

„O tom nepochybuji. On ví, co děláte, Macu. Co vám řekl Bledá Annie?“

„Žádal mě, abych si s Barrym nic nezačínal. Řekl mi, že Barry kdysi přemohl tlupu šesti mužů.“

„A my jsme jen dva!“

„Vy se do toho nebudete plést!“ řekl důrazně Strann.

„Bude to souboj muže proti muži, Haw-Hawe.“

„Ale je možné, že na to Barry nebude brát ohled!“ zvolal Haw-Haw a pohladil si hubené hrdlo, jako kdyby cítil prsty, svírající jeho průdušnici. „On je zvyklý se rvát i s celou partou mužů, Macu. Uvědomujete si to?“

„Vůbec jsem vás neprosil, abyste jel se mnou,“ odpověděl Mac.

„Macu, a co když nezvítězíte?“ staral se znepokojený Haw-Haw.

„Co když mu nezabráníte v útoku na mě?“

Mac Strann se usmál, ale neodpověděl.

„Vy si myslíte, že zvítězíte,“ pokračoval Haw-Haw, „ale těch šest, o kterých vám povídal Bledá Annie, si to myslelo taky. A jak dopadli! Co se stane se mnou, když prohrájete?“

„Není třeba, abyste tady zůstal,“ odpověděl lhostejně Mac.

„Já nechci odjet, já bych to nechtěl za nic na světě propást!“ ubezpečil ho rychle Haw-Haw. „Copak jsem nepřijel z takové dálky, abych to uviděl, chci říct, abych vám pomohl? A teď bych vás měl opustit, Macu? Ne! Nikdy!“

Sepjal kostnaté prsty a propukl v nelidský smích, který tak dobře znali obyvatelé Tří B a jehož se obávali tak, jako se umírající člověk obává luňáka, který krouží na obloze.

„Přestaňte se smát!“ zvolal Mac Strann v náhlém návalu hněvu.

„Zatracenej chlape, přestaňte s tím smíchem!“

Langley užasle pohlédl na Stranna a se širokým úšklebkem se zeptal:

„Snad nejste nervózní, Macu? Snad nepochybujete o výsledku tohoto zápasu?“

Nedostal však žádnou odpověď a proto si odpověděl sám:

„Já znám příčinu. Sám jsem to viděl. Bylo to žluté světlo v Danových očích, Macu. Objevilo se v nich tak náhle. Bylo to nadpřirozené světlo. Když jsem je viděl, bylo mi tak, jako bych se v

noci probudil s tíhou na prsou a spatřil lesklé hadí oči, které mi hledí do tváře. Ještě teď se zachvěju, když si na to vzpomenu. Všiml jste si toho, Macu?“

„Už jsem se nabažil hovoru s vámi. Už mi ty vaše žvásty lezou zatraceně krkem!“

Po těch slovech obrátil pomalu svou velikou hlavu na Haw-Hawa a upřeně se na něj zadíval tak, že hubeňour ucouvl v sedle. Když Strann otočil hlavu, začal si Langley říkat pro sebe:

„Už ho to chytá jako mě! On se bojí, bojí se, Mac Strann se bojí!“

Odmlčel se, protože Mac vztyčil hlavu a podivně tlumeným hlasem se zeptal: „Co to bylo?“

Langley sklonil hlavu na stranu a zakoulel jiskrnýma očima: „To nic není, já nic neslyším!“

„Poslouchejte!“ zašeptal Mac tímž opatrným hlasem, jako člověk, plížící se v noci domem svého nepřítele.

„Mně se zdá, že se ve větru ozývá hlas. Přináší ho vítr. Slyšíte ho teď!“

A opravdu. Haw-Haw zaslechl velmi slabý zvuk. Byl v hukotu deště právě tak nezřetelný, jako vzdálené světlo na obzoru, které může pocházet od vycházející hvězdy, nebo od osvětleného okna. Byl to vzdálený zvuk a přece ho bylo slyšet v hukotu deště stále jasněji. Kdosi jel lijákem a hvízdal.

„To je on!“ vypravil ze sebe Langley se zatajeným dechem.

„Bože, Macu, on si hvízdá! To není možné!“

Přiblížil se s koněm ke stěně srubu, naslouchal s otevřenými ústy a pak náhle zvolal:

„Co když se vrhne na nás na oba, když nás uvidí pohromadě? Člověk, který si v bouři takhle hvízdá, nezná slitování!“

Mac Strann sklonil hlavu a neodpověděl.

„Bože, dej mi odvalu, abych to vydržel!“ modlil se v úzkostech Langley. „Bože, dopřej mi, abych je viděl zápasit! Jeden z nich zemře, možná že oba a to se jen tak nevidí!“

Děšť polevil. Bouře se hnala dál, takže se na okamžik mohli rozhlédnout daleko po šedých pahorcích. Z pustého kraje k nim vítr donesl hvízdání. Bylo zřetelné a blízké tak, že oba posluchači na sebe

pohlédli a hned odvrátili hlavy, jakoby byli vyděšeni z toho, co viděli ve svých tvářích. Nebylo slyšet jen nějaký ledabylý nápěv. Byla to vzletná hymna, vyjadřující radost a rozkoš. Nesla se po větru a narážela na jejich tváře jako dešťové kapky.

A pak Haw-Haw spatřil na vrcholu nejvyššího pahorku nejasnou postavu. Byl to jezdec, před nímž něco běželo. Muž na koni a pes. Rychle se blížili.

„Ten vlk nás vypátral!“ vykřikl Haw-Haw. „Bože všemohoucí, i kdybychom se dali do běhu, dohonil by nás a strhl by nás na zem. Macu, zachráníte mě? Zadržíte toho vlka?“

Sevřel rámě svého společníka, ale ten ho prudce odstrčil a zavrčel:

„Nedotýkejte se mě! Mám pocit, jakoby na mě sahala mrtvola! Nedotýkejte se mě!“

Haw-Haw se s námahou usadil v sedle, které bylo kluzké deštěm. Pak se zamračenou tvář pravil:

„Však už dlouho nebudete rozkazovat a těšit se ze svobody. On přijde a brzy! Macu, rád bych tady zůstal, rád bych viděl konec toho všeho.“ Odmlčel se a lesklýma jestřábíma očima pohlédl do obrovy tváře.

Dešť vyhladil postavu blížícího se jezdce a hvízdání se ozvalo už zcela na blízku. Mac Strann ustoupil ke stěně, vzpřímil ramena a chopil se rukojetí revolverů. Ale Langley se ustrašeně rozhlédl, se zoufalým nářkem se sklonil nad hruškou sedla a rozjel se do deště.

27/ ÚŽLABINA

Zmizel ihned za chvějící se oponou deště a Mac Strann zůstal sedět u zříceniny srubu sám.

Ve chvílích nebezpečí může silnému muži dodat odvahy i pouhé dítě. V kritické chvíli má styk dvou lidí podivuhodné účinky. Když totiž Haw-Haw zmizel, bylo Mac Strannovi tak, jako Patroklovi, když ho Apollon zasáhl do šíje a když z něho spadlo neproniknutelné brnění. Měl nejen zvláštní pocit bezbrannosti, ale zároveň se mu zdálo, že hukot deště se proměnil v nepřátelský hrozivý hlas.

Nikdy v životě se nebál žádné živé bytosti. Teď však v okolí žaludku cítil prázdnotu a srdce se mu třepetalo jako pták ve vzduchu.

Kdyby měl nad sebou jasnou oblohu, pak by snad tu zlou náladu potlačil, ale Bůh rozhodl, že tento den bude na zemi jevištěm k umírání. A proto déšť tak prudce bičoval půdu. Mac sklopil oči a pomyslel si, že po jeho smrti bude vítr stále čerit tu bahnitou vodu kolem. Ano, bude tady všechno právě takové, jako teď, v tomto okamžiku. On zmizí, ale obloha a bezcitná země zůstanou nezměněny. Náhle zatoužil po srubu v horách s kávovou konvicí,

zpívající nad ohněm, dobrým teplým žlutým ohněm, dýmajícím mezi kameny. A všude kolem kožešiny sušící se na stěnách srubu.

Proč je vlastně tady, když měl být daleko odtud pod svou útulnou střechou, která ho chránila proti dešti a nepohodě? V těch vlídných horách jistě neprší, poněvadž jejich vysoké vrcholy odvracejí bouřlivé mraky. Jen na téhle pláni mezi těmi nízkými pahorky se rozpoutalo takové peklo!

Mac obrátil hlavu koně na stranu, zaryl mu ostruhy do boků, sklonil hlavu před přívalem deště a rozjel se přímo ke svému srubu v horách.

Přední kopyta jeho velikého koně dopadla občas do kalužiny, ze které se rozstříkla bahnitá voda. Ta mu dopadala na nepromokavý plášť i na tvář. Všecko se proti němu spiklo. Vítr i déšť se snažily ho zadržet. Ale útek v něm vzbudil blahý pocit úlevy a bezpečí. Nehnal se už slepě vpřed, ale přešel do klusu, takže i v dešti mohl rozeznávat kalužiny na stezce a vyhýbat se jim.

Déšť se opět zmírnil a Mac viděl na všech stranách vlídné ochranné pahorky. Když k nim však zamířil, ozvalo se za ním pronikavé hvízdání. Přitáhl otěže a s rozechvělým srdcem naslouchal.

Bylo naprosto nemožné, že by ho Barry stopoval v dešti. A jestliže ho ten ďábelský vlk mohl sledovat po zavodněné stráni, proč by nemohl jít právě tak dobře po Langleyově stopě?

A co to hvízdání? Barry byl kdesi daleko v bouři a hvízdání přinášel vítr. Ale Mac přece jen zůstal stát a napínal sluch.

Náhle se opět ozvalo ostré a pronikavé hvízdání. Mac povzdechl, naklonil se v sedle dopředu a pobídl koně. V tom okamžiku zmizely zase pahorky v dešti, vítr zesílil a hnal mu déšť do tváře. V tom hukotu nemohl slyšet žádný zvuk, blížící se odzadu.

Cítil se v o to horší situaci, že pokud slyšel hvízdání, nemohl uhodnout, v jaké vzdálenosti je pronásledovatel. Ano, Barry ho za těchto okolností mohl přepadnout zezadu. Potom, co Mac viděl toho černého hřebce, na něhož nemohl zapomenout, věděl, že ten hřebec mohl hravě dohonit jeho vlastního koně, jemuž v té rozmoklé půdě byla na obtíž jezdcova velká váha. Mac opět použil ostruh, stále se ohlížel a snažil se zrakem proniknout skrz mlhu deště. Byl dosud v

bezpečí. Pronásledovatele zatím nebylo vidět. Ale bylo také možné, že mu jel těsně v patách, krytý clonou deště.

Macův kůň náhle zůstal stát a klouzal se chvíli po kopytech. Zastavil se právě včas, poněvadž měl přední nohy ponořené až po kolena ve vodě. Před Mac Strannem se rozkládala široká úžlabina. Za normálních poměrů byla suchá jako celá okolní poušť, ale teď byla plná vody, která sem natekla z celého okolí a změnila se v hučící bystřinu. Děšť neustále bičoval její povrch s třeskotem, jaký je slyšet při dopadání seker do křehkého skla. Liják byl v té chvíli tak prudký, že Mac nemohl zrakem proniknout na druhou stranu úžlabiny.

Uvažoval o tom, jestli by svého koně nemohl přeplavit přes úžlabinu. Ale v téže chvíli přinesl dravý proud kmen topolu, který narazil na skálu na dně úžlabiny, úplně vylétl z vody, opět do ní zapadl a vzápětí zmizel za clonou deště.

Žádný kůň na světě by se přes ten proud nemohl přeplavit. Maca napadlo, že úžlabina možná zahne jiným směrem. Vyhoupl se tedy na koně a rozjel se po břehu. Ne, proud zahýbal ostrou křivkou zpět a zatlačoval ho stále více ke stihateli. Zastavil koně a rozjel se opačným směrem v naději, že unikne. Jel tak v zoufalosti, protože tahle oklika ho stála hodně drahocenného času. Ano, proud se ostře zatácel směrem, kterým chtěl jet. Nemohl se zdržovat odhadováním vzdáleností, poněvadž teď se mu vteřiny zdály delší než minuty.

A pak, pak se proud stácel zase dozadu. Mac si myslel, že je to možná jen krátká zatáčka, ale když ji sledoval, zjistil, že úžlabina opisovala širokou ostrou křivku. Takže, kdyby jel po jejím břehu jakýmkoli směrem, vjel by zrovna do náruče Hvízdavého Dana.

Mac se pěstí udeřil do masitého čela a zaskřípal zuby. Pak klusal zpátky k místu, na které přijel na začátku. Mozkem mu proběhla myšlenka, že voda tou dobou možná opadla a že by mohl úžlabinu přebrodit. U zatáčky se tedy zastavil a úzkostlivě zkoumal sílu proudu. Zpočátku se ten proud zdál tak klidný, že Mac se chystal pobídnout koně a vjet do úžlabiny, ale když už chtěl povolit otěže, utvořila se uprostřed proudu prohlubeň, rozšířila se a změnila se v divoký vír s černým hlubokým dnem. Mac přitáhl otěže a čekal.

Postavte největšího zbabělce zády ke zdi a rázem se z něho stane hrdina. Ale Mac nebyl zbabělec. Až doposud se nebál ničeho a nikoho, ani člověka, zvířete, ani síly bouře. Ani teď se neděsil žádné skutečnosti. Jen vzpomínal na pohled, který na něho upřel Hvízdavý Dan v salónu Gilead, na žlutý žár, který mu planul v očích, na ten podivný fosforeskující svít, viditelný i v noční tmě. Když teď odvrátil hlavu svého koně od úžlabiny, čekal na Dana jako na příchod ducha. Tělem mu probíhaly mrazivé záchvěvy.

Dešť se zmírnil a poměrně se vyjasnilo, takže se Mac mohl poprvé rozhlédnout po dalekých pláních. Neviděl nic jiného, než šedou, deštěm omývanou poušť. A pak zaslechl opět hvízdání. Podíval se pozorněji a spatřil v mlze jezdce, neurčitou mlhavou postavu na koni, jako přízrak, jedoucí rychle proti větru. Hvízdání zmlklo a místo něho se ozvalo táhlé vytí vlka. V jakémsi vzdoru mu Mac pohrozil pěstí. Chtěl se utkat jen s člověkem, nebo se zvířetem, ale ne s vlčím mužem! Opět obrátil koně a nerozvážně ho vehnal do vody.

Vír se už před ním neotvíral. Odplul s proudem a zanechal po sobě tišinu. Strannův kůň zpočátku pěkně postupoval a Mac už zřetelně viděl protější břeh. Ve své radosti vykřikl na koně a seskočil z něho, aby mu ulehčil. Ale v tom okamžiku je seshora zasáhl mocnější proud a voda se zavřela nad jejich hlavami.

Avšak trvalo to jen okamžik a pak se oba vynořili. Kůň stříhal ušima a odfrkoval a chřípí měl tak právě nad vodou. Mac se jednou rukou chopil hrušky sedla a druhou se kvapně zbavoval zbytečné zátěže. Nejdřív si rozepnul nepromokavý kabát, který mu proud vzápětí strhnul z těla. Pak odhodil opasek s revolvery a rozmáchl se nohama a volnou paží, aby pomohl koni, který postupoval opravdu rychle.

Proud je unášel dolů, ale teď byli skoro uprostřed úžlabiny a stále se přibližovali k bezpečnému břehu.

Příčinou dalšího Macova nezdaru byla pouhá náhoda.

Rychlostí blesku se k nim totiž blížil kmen, hnaný proudem a Mac ho spatřil příliš pozdě.

Dan vytáhl z pouzder dva revolyvery. Jeden si ponechal, druhý hodil Mac Strannovi.

Kmen k nim zamířil jako šíp. Mac se zhoupl stranou, vykřikl na koně, jakoby té výstraže mohlo ubohé zvíře porozumět a pak kmen zasáhl koně do hlavy. Kůň klesl pod hladinu a stáhl Maca s sebou. Když se vynořil, začal se zoufale a beznadějně rvát o svůj život. Byl totiž uprostřed úžlabiny a proud ho unášel nelítostně dál. Jakoby uprostřed úžlabiny byly ruce, které plavce strhávají. Když se Mac snažil prorazit si cestu ke břehu, chopil se proud jeho nohou a táhl ho zpět.

Ale ani pak se Mac nebál. Věděl, že ho čeká smrt a byl to zápas alespoň proti přírodnímu živlu, nikoli proti nelidské příšeře. Začaly mu ochabovat paže. Zvedl hlavu, aby si vybral nejbližší místo na břehu a vybojoval svůj poslední zápas o život.

Pak uviděl tmavou hlavu, prodírající se vodou právě nad ním. Vedle koně, s rukou na jeho hřívě, plaval nějaký muž. V tom okamžiku Maca někdo uchopil za límec a pomalu ho táhl proti proudu.

V první chvíli byl tak překvapen, že se úplně přestal pohybovat, ale pronikavý, výstražný výkřik jeho zachránce ho přiměl k dalšímu usilovnému zápasu o život. Potom se už začal vytrvale prodírat proudem ke břehu. Černý kůň plaval s úžasnou silou a oběma

mužům razil cestu vodou. Brzy se vyprostili z dravých vln a octli se v klidnějších mělčinách u břehu.

A za okamžik stanul Mac na pevné půdě a s úžasem pohlédl na Dana Barryho, který stál vedle udýchaného vraníka. Dan, když se vrhl do proudu, nesvlékl ani nepromokavý kabát. Nesměl promeškat ani vteřinu, aby mohl zachránit Mac Stranna. Ale teď se rozhalil, aby měl volné paže. Únavou těžce oddychoval, ale hlavu měl vzpřímenou a podivně se usmíval. Mac zahlédl v jeho očích žlutý žár a věděl, že je to známka nebezpečí.

Dan vytáhl z pouzder dva revolvéry. Jeden si nechal, druhý hodil Mac Strannovi. Ten ho mechanicky zachytil. Potom Dan jemným hlasem řekl:

„Teď jsme na tom oba stejně. Lehni, Barte!“ vykřikl na svého psa, který se plížil ke Strannovi. „Tady je pes, kterého jste postřelil. Jestliže mě zastřelíte, můžete zastřelit i Barta. Jestli střelím já vás, zakousne se vám Bart do hrdla. Podmínky si určete sám. Bojujte, jak je vám libo. Můžete zvolit nože, máte-li je raději než revolvéry, nebo,“ v Danových očích zaplanul strašlivý žlutý žár, „holé ruce!“

Mac Strannův otupělý mozek pomalu chápal krutou pravdu. Ten muž ho zachránil před utonutím jen proto, aby ho mohl zabít na souši. Pak zvolna pravil:

„Barry, vy jste zastřelil Jerryho, ale tady jste mi zachránil život. Tím jste se se mnou vyrovnal. Nevidím tedy důvod, proč bychom se ještě měli rvát. Tady je váš revolver.“

Odhodil revolver do bláta k Danovým nohám. Obrátil se a odcházel do deště. Za ním se neozvala žádná odpověď, jen Bart zuřivě zakňučel a opět byl okřiknut důrazným: „Lehni!“

Když se za ním uzavřela clona deště, Mac se ohlédl. Vzadu stál ten podivný muž s vlčákem schouleným u nohou. Bart ještě stále vrčel a cenil zuby. Mac se zase obrátil a šel dál.

A Dan? Už dvakrát se mu stalo, že před ním stál ozbrojený muž, a přece zůstal na živu. V duchu se divil a zároveň pocítil strach. Nepatřil už snad do pouště? Začaly ho snad svírat řetězy lidskosti a stahovat ho dolů k bídnému ochočenému životu? Dan pocítil náhlou zášť ke všem lidem. K Strannovi, k Danielsovi, ke Kate, dokonce i k ubohému Joe Cumberlandovi. Lidská síla ho nezdolala. Jak je tedy možné, že ho odzbrojila lidská slabost? Vyhoupł se na Satana a rozjel se zpět do bouře.

28/ ÚNOS

Ten den bylo těžké odhadnout, kdy nastal soumrak. Ani bdělí pozorovatelé na Cumberlandově ranči, nemohli říct, kdy se šedivá obloha začala zatahovat příchodem večera. Po celý den se střídalo světlo a stín podle toho, jak mraky řídly nebo houstly. Pak už se bezpochyby přiblížila doba, kdy nastává noc. Ale ještě než se úplně setmělo, vítr se obrátil a pozorovatelé u okna viděli, že mraky se roztrhaly na cáry a zmizely z oblohy, na které zářily klidné a jasné hvězdy. Dan však nepřicházel.

Po tom dlouhém bouřlivém dnu, se večerní světlo zdálo ještě zlověstnější než hromy a blesky. Jakoby v tichu něco číhalo a vyčkávalo. Tři lidé v obývacím pokoji Cumberlandova ranče nemluvili.

Když přešla bouře, nechali oheň dohasínat. V krbu zbylo jen žhavé uhlí, jehož žár se každou chvílí stále více a více kalil. Wung

Lu přinesl velikou lampu s okrouhlým knotem, který vrhal jasné bílé světlo, ale Kate jej přitáhla, takže kolem sebe šířil jen žlutý světelný kroužek v koutě pokoje. Hlavní světlo vycházelo z krbu a dopadalo na dívčinu a Buckovu tvář, kdežto Joe Cumberland v posteli na konci místností, byl vidět jen tehdy, když hasnoucí plameny vyšlehly do výše. Ale jinak jeho tvář a dlouhé ruce složené na prsou, byly vidět jen nezřetelně.

Když vyšlehly plameny a zapraskalo uhlí, Kate a Buck sebou trhli a pokaždé pohlédli na postavu ležící na lůžku.

Mlčení trvalo tak dlouho, až je posléze přerušil starý Joe dutým prorockým hlasem:

„On nepřišel? Dan tady není?“

Buck a Kate se na sebe podívali. Dívka pak sklopila smutné oči a dívala se zase do krbu. Buck si jako řečník odkašlal: „Jen blázen by vyjel v takovém počasí z Elkheadu.“

„Danovi na počasí nezáleží,“ opáčil Cumberland. „Asi myslel na svého koně...“

„Ani Satanovi na počasí nezáleží,“ prohlásil umíněně Cumberland. „Kate!“

„Ano?“

„Myslíš, že přijde?“

Neodpověděla. Místo toho opustila své místo u krbu a posadila se do křesla, sotva viditelného na konci místnosti. Zemdeně opřela hlavu o jeho lenoch.

„Slíbil to a on vždycky slib dodrží,“ řekl Buck a snažil se dodat svému hlasu veselého přízvuku.

„Ano, slíbil, že se vrátí, ale není tady,“ stál na svém stařec.

„Jestliže se vydal na cestu až po bouři...“ řekl Buck.

„Nevyjel až po bouři, vyjel v bouři,“ prohlásil Cumberland.

„Co to bylo?“ zvolal pronikavě Buck.

„Vítr!“ ubezpečila ho Kate. „Teď se zdvihá. Dnes bude studená noc.“

„A on tady není,“ pravil stařec jednotvárným hlasem. „Copak ho nemohlo něco zdržet?“ zeptal se podrážděně Buck.

„Ano, jsou určité věci, které by ho mohly zdržet,“ odpověděl rančer. „Například chuť krve!“ Opět nastalo ticho.

U stěny stály staré hodiny. Za jejich vysokým zaskleným rámem se s únavnou přesností pohyboval těžký leštěný kotouč kyvadla. A každou vteřinu bylo v hodinách slyšet slabé kovové klapnutí-zaškobrtnutí, jaké slyšíme v hlase velmi starých lidí. A kdykoli nastalo ticho, bylo slyšet hlas těchto hodin, jakoby to byl soudce, odpočítávající vteřiny.

Každý z přítomných pomalu počítal vteřiny – padesát, padesát jedna, padesát dva, padesát tři a tak dále. Každý čekal, až někdo promluví, nebo až zapraská kus dřeva v krbu, nebo zakvílí vítr. A zatímco počítali vteřiny, každý z nich hleděl před sebe, stále více se rozevírajícíma očima.

V jedné z těchto pomlček promluvil Buck. Jeho hlas zněl v tom velkém pokoji a matném osvětlení nevesele a osaměle.

„Kate, vzpomínáte si na Shortyho Martina?“

„Ano.“

Buck si k ní přisunul svou židli, takže mohl nejasně rozeznat její tvář. Plameny v krbu poskočily a on spatřil obraz, který ho rozechvěl.

„Myslím toho malého křivonohého chlapíka.“

„Ano, pamatuji se na něho velmi dobře.“

Býk se skácel tak prudce, že si jistě pošramotil játra.

Opět vyšlehly plameny do výše a Buck si všiml, jak Kate hledí zadumaně před sebe. Dosud nikdy se mu nezdála tak krásná. Byla bledá, ale tvář neměla ošklivě přepadlou a stíny pod jejíma očima jim dodávaly úžasné velikosti a jasu. Byla bledá, ale záře z krbu tvořila na její pleti zlatavý, tropický nádech a plavé vlasy jí dělaly gloriolu kolem tváře. Podobala se athénské soše ze zlata a slonoviny, bohyni, která zaslechla zprávu o blížícím se pádu, o změně starého řádu a teď sedí netečně na trůnu a očekává osud, jemuž se nemůže vyhnout. Její předtuchy pronikly i do smutného srdce Bucka Danielse. Ani on už

nedoufal, ale aspoň mohl dívku litovat a těšit se z pohledu na ni v této chmurné místnosti. Buck by byl ochoten dát deset let svého života za to, aby ji viděl usmívat se tak, jak se usmívala v dřívějších blahých dobách. Pokračoval ve svém vyprávění:

„Praskla byste smíchy, kdybyste ho viděla při cejchování dobytka na ranči Circle Y Bar. Shorty dost dobře zachází s lasem. Vždycky vypráví o tom, co dokáže a tvrdí, že lasem polapí všechno, co má rohy. On není špatný, ale také není dobrý. A není to zvlášť dobrý jezdec. Vždyť znáte jeho křivé nohy, Kate?“

„Ano, pamatuji se na ně, Bucku.“

Konečně se na něho dívala a on začal dychtivě mluvit, aby na její tváři vyloudil úsměv.

„Tak tedy, tři z nás se pustili za dvouročním zlým býčkem. Shorty byl na jedné straně a já a Cuttle na druhé. Shorty švihl lasem a býka polapil, ale když jeho kůň ucouvl zpět, laso se přetrhlo a Shorty spadl na zem.“

Mezitím co ležel na zemi, býk, který se skácel, když se laso přetrhlo, vstal a byl nanejvýš rozzuřený. Uviděl Shortyho, který ležel na zemi a rozběhl se k němu. Já a Cuttle jsme se tak smáli, že jsme mohli stěží rozhoupat lasa, ale já jsem přece jen hodil smyčku, která se ovinula býkovi kolem obou rohů. Má klisna Betty se nohama zapřela o zem a začala táhnout.

Mezitím se malý Shorty posadil, položil si ruku na hlavu a vtom spatřil býka, řítícího se k němu. Vyskočil. A v tom okamžiku býk šlápl na konec lasa, které za sebou vlekl a skácel se tak prudce, že si jistě pošramotil játra. Když Shorty viděl, jak býk vylétl do vzduchu, vykřikl, jako kdyby se blížil konec světa. Dal se do běhu. Kdyby se rozběhl opačným směrem, nemohl by se býk vůbec pohnout, poněvadž jsem ho držel na napnutém lase, ale Shorty mě viděl a chtěl se schovat za mým koněm.

A tu najednou býk vstal jako kočka a jakmile zahlédl Shortyho, rozběhl se za ním. Odfukoval, rozháněl se rohy a míjel ho jen o palce. Shorty řval a při tom otvíral ústa tak do široka, že bych mu mohl spočítat všechny zuby. A jak vyvaloval oči! Křivýma nohama se mohutně odrážel, co skok, to deset yardů a hoši říkali, že ho slyšeli řvát na míli daleko. Ať se ten býk namáhal, jak mohl,

nepodařilo se mu přiblížit se k Shortymu ani o píd'. Ovšem ani Shorty mu nemohl utéct ani o palec. Konečně býk doběhl na druhý konec čtyřicetistopového lasa, skácel se na hlavu a zadníma nohama zasáhl Shortyho přímo do hlavy.

Kdyby to byl obyčejný člověk, určitě by to nepřežil, ale protože to byl Shorty, vylétl do vzduchu a dopadl do vzdálenosti deseti yardů přímo na nohy. Hned se dal do běhu, nezastavil se a nepřestal křičet, dokud nedoběhl k domu!“

Buck se opřel o lenoch židle a při té vzpomínce se rozesmál. Při svém vyprávění zapomněl úplně na Kate, ale když si na ni vzpomněl a podíval se na ni, zjistil, že Kate sedí s hlavou skloněnou poněkud na stranu, zvedá ruku, jako kdyby žádala o ticho a usmívá se, aniž mu věnuje pozornost. Ihned uhodl, co se stalo a zašeptal:

„Je to on? Slyšíte ho?“

„Tiše!“ poručily náhle dva hlasy a pak Buck upozoroval, že naslouchá i starý Joe Cumberland.

„Ne, to byl jen vítr!“ řekla dívka. V odpověď se k nim doneslo vzdálené slabé hvízdání. Kate přitiskla ruce na prsa a zvolala:

„Přichází! Slyšíš, tatínku! Ty to neslyšíš?“

„Slyším, ale nerozehřívá mi to krev,“ odpověděl rančer. „Kate, když budeš moudrá, odejdeš do svého pokoje a nebudeš si všímat ničeho, co možná dnešní noc uslyšíš.“ Nebylo pochyb o tom, co tím chtěl Joe Cumberland říct. Pochopili to velmi rychle, když se černý hřebec blížil tryskem k domu, a když se hvízdání stále zesilovalo a nabývalo na divokosti. Kdyby měl orel hrdlo skřivana, byl by asi zpíval píseň, když zasáhl svou oběť a upustil na zem její zabité tělo s rozervaným peřím? A taková byla i melodie, která předcházela Danův příchod. Nezmlkla jako obyčejně v určité vzdálenosti, ale blížila se a stále se zesilovala. Buck vstal a odkradl se do kouta pokoje, kde ho nemohl zasáhnout ani paprsek světla a Kate se schoulila hlouběji do velkého křesla.

A pak přesto, že se hvízdání stále víc blížilo, slyšeli tři lidé v místnosti stále to temné tikání vysokých hodin. To tikání se shodovalo s hvízdáním a zvyšovalo ponurou náladu.

Ve veliké blízkosti hvízdání náhle zmlklo. V předsíni se ozvaly kroky, dveře se otevřely a do pokoje vklouzl Černý Bart. Nepodíval se ani vpravo ani vlevo, běžel přímo ke Kate a zastavil se před ní.

Naklonila se vpřed, vztáhla k němu ruce a tiše řekla: „Barte!“

Černý Bart zavrčel a vycenil tesáky. Kate klesla do křesla. Starý Joe se s velikou námahou posadil na lůžku. V této poloze dopadalo světlo přímo na jeho bílé vlasy a bílé vousy.

Pak někdo přirazil vnější dveře a v předsíni se ozvaly lehké kroky, podobající se skoro běhu, dveře se otevřely a na prahu stál Dan. Jakoby s sebou přinesl ostrý svěží vzduch. Když se dveře otevřely, plamen lampy poskočil, zachvěl se, pak klesl a zkalil se. V tom krátkém osvětlení bylo vidět, že sombrero na Danově hlavě je beztvaré, šátek má servaný z krku a nepromokavý kabát je potrhaný a zmačkaný. Na jeho botách i sombreru lpělo bláto a na líci měl temnou skvrnu. Přestal hvízdát, rozhlížel se po pokoji a tlumeně si něco prozpěvoval. Zamířil přímo ke Kate, uchopil ji za ruce, zvedl ji z křesla a hlasem, při kterém se tajil dech pravil:

„Dnešní noc je venku něco, co mě fascinuje. Nevím, co to je. Je to chuť větru, dotek vzduchu a vůně země. Musím odjet. Na nějaký čas se s tebou rozloučím, Kate.“

„Dane, co se stalo? Co to máš na tváři?“ zvolala.

„To je znamení noci,“ odpověděl. „Nevím, co by to bylo jiného. Pojedeš se mnou, Kate?“

„Na jak dlouho a kam jedeš, Dane?“

„Nevím kam a na jak dlouho. Víím jen, že musím odjet. Pojd' k oknu a nech se ovanout vzduchem. Pak mi porozumíš!“

Přítáhl ji k oknu, otevřel ho a zvolal:

„Cítíš to ve větru? Slyšíš to?“

Kate nemohla promluvit. Jen stála a chvěla se.

„Podívej se na mě!“ poručil jí Dan a prudce ji k sobě obrátil. Naklonil se k ní a přitom se mu žluté světlo mihotalo v očích.

Držel ji za ruce a hleděl na ni. Pak je pustil a hněvivě vykřikl:

„Máš prázdné oči! Nic jsi neviděla a nic jsi neslyšela!“

Obrátil se a zvolal:

„Barte!“

Vyšel z pokoje. Bylo slyšet jeho tiché kroky v předsíni, pak následovalo ticho.

Černý Bart vyšel z předsíně, hned se však vrátil a zlýma očima se podíval do ztichlého šerého pokoje.

Venku se ozval ostrý hvízd. Černý Bart sebou trhl. Plížil se však dál, až se konečně zastavil před Kate. Pak se otočil, kradl se ke dveřím a stále se ohlížel. Nehnula se. Vlk zavrčel, opět se obrátil a přiklusal k ní. Tentokrát vzal lem její sukně do zubů a začal ji k sobě táhnout. Pod tímto nátlakem udělala krok vpřed.

„Kate!“ zvolal její otec. „Ty chceš jít teď ven, do takové noci? Zbláznila ses?“

„Neodejdu!“ odpověděla kvapně. „Bojím se a neopustím tě!“

Zastavila se, ale Černý Bart hrozně zavrčel. Zapřel se nohama o zem a odvrhl ji opět o jeden krok vpřed.

„Bucku!“ zvolal starý Cumberland a pracně vstal. „Zastřelte toho prokletého vlka, proboha. Už jen kvůli mně!“

Ale vlčák stále vrčel a vlekl dívku ke dveřím.

„Kate!“ zvolal stařec v úzkosti. „Chceš se potulovat mezi nebem a peklem za takové noci?“

„Já neodejdu!“ odpověděla Kate. „Neopustím tě, tatínku!“

Otevřel ústa, aby ji znovu poprosil, ale vítr donesl do pokoje kejhání divokých husí, hlučné a nelibozvučné, jako vzdálené, rozladěné zvony. A Kate si náhle zakryla tvář rukama a slepě klopýtala z pokoje do předsíně. Pak uslyšeli zvenku divoké zařičení koně.

„Bucku!“ zvolal Cumberland. „On unáší mou holčičku, mou Kate, jděte ven! Svolejte hochy, řekněte jim, aby zadrželi Dana...“

„Počkejte a poslouchajte!“ přerušil ho Buck. „Slyšíte to?“

Uslyšeli rychlý dusot kopyt na rozmoklé půdě venku a pak divoké ostré hvízdání, které se rychle ztrácelo v dálce.

„Unáší ji na Satanovi!“ zabědoval Cumberland a zapotácel se, když chtěl vykročit vpřed.

„Bucku, svolajte chlapce! Ani Satan nemůže překonat moje koně, když nese dvojitou zátěž. Svolejte je a jestliže ji přivedete zpět...“

Starý muž se dusil. Klopýtl a byl by se skácel na kolena, kdyby ho nebyl Buck Daniels zachytil a odnesl na lůžko.

„To co se stalo, tomu nemohl nikdo zabránit,“ řekl chraptivě Buck. „Bud’ je to boží, nebo d’áblovo dílo, nevím, ale jisté je, že mezi Dana a Kate se nesmí nikdo vetřít.“

„Vytáhněte knot!“ poručil důrazně Joe Cumberland. „Musím vidět a slyšet. Slyšíte?“

Buck přiskočil k veliké lampě a vytáhl knot do výše. Jasně světlo hned zaplavilo všechny kouty rozsáhlého pokoje a odhalilo jeho prázdnotu.

„Copak se nemůžete postarat o to, aby ta lampa pořádně svítila?“ zeptal se hněvivě stařec. „Copak v ní není petrolej? Vždyť stěží vidím váš obličej! Ale obejdu se bez světla. Bucku. Jak daleko pojedou? Kate je hodné děvče, ona mě neopustí!“

„Neopustí!“ přisvědčil Buck. „Jen odjela s Danem na krátkou vyjížďku.“

„Hoho! Do jeho očí se vrátil opět ten d’ábelský výraz,“ zamumlal stařec. „Bůh ví, kam jede! Bucku, přivedl jsem ho z pastvin. Stal se členem mé rodiny. Oblíbil jsem si ho a teď odjel a vzal s sebou všechno, co miluji. Proč odjel, Bucku?“

„On se vrátí!“ odpověděl veliký kovboj jemným hlasem.

„Stále víc se stmívá a já mám jakési hučení v uších,“ pravil Joe Cumberland. „Mluvte hlasitěji! Spatně vás slyším!“

„Řekl jsem, že se vrátí!“ opakoval Buck.

Cumberlandova tvář se poněkud rozjasnila. Dychtivě přisvědčil:

„Ano, chlapče! Slyším Danovo hvízdání, vrací se, blíží se. Nejspíš si ze mě udělal legraci, vid Bucku?“

„Nejspíš!“ odpověděl Buck přerývaným hlasem.

„Ano, teď slyším hvízdání u domovních dveří! Slyšel jste kroky v předsíni?“

„Ano!“ odpověděl Buck. „Vždyť jsou už v předsíni!“

Ale zatím slyšel ve veliké dálce Danovo hvízdání, doznívající mezi pahorky.

„Nechal jste vyhasnout lampu,“ pravil Cumberland. „Teď nic nevidím! Už jsou v pokoji?“

„Jsou tady,“ odpověděl Buck. „Už přicházejí!“

„Dane!“ zvolal stařec, zastínil si oči a úzkostlivě se rozhlédl.
„Ne, já nic nevidím! Vidíš mě, chlapče?“

Buck zmírnil pokud možno hlas a odpověděl:

„Vidím tě.“

„Tak mi podej ruku.“

Buck vsunul svou velkou ruku do chladných prstů umírajícího Cumberlanda, na jehož tváři se rozhostil výraz nevýslovné radosti. Pak sotva slyšitelným hlasem pravil:

„Dane, můj Dane, jsem trochu ospalý, ale než usnu, musím ti říct, že ti odpouštím tvůj žert, že jsi jen tak na oko unesl Kate. Pro mě má cenu už jen spánek a já budu spát a držet tě za ruku, chlapče...“

Buck klesl na kolena a pohlédl do široce rozevřených mrtvých očí starého muže. Otevřeným oknem k němu doléhalo hvízdání. Bylo sladké a slabé. Zdálo se, že je to sbor hlasů, zpívající horám a ty hlasy byly čisté a ostré jako světlo hvězd.

Buck naslouchal, ale hvízdání už doznělo v šepotu nočního větru.

29/ ZLATOKOP GREGG

Muž, kterému ještě není třicet let, potřebuje společnost. Nastane-li v jeho životě dlouhá pomlka, je to asi tak, jako když někdo zastaví řeku. Voda buď odploví hráz, nebo přes ni přeteče. A čím mohutnější je ta hráz, tím zhoubnější je pak příval, směřující k dosažení svobody.

Vic Gregg byl na té nebezpečné straně třicítky a po celou zimu žil osaměle v horách. Chtěl se oženit s Betty Nealovou, ale k manželství je třeba mít peníze. Proto si s Duncanovými vyjednal, že jim zaplatí patnáct set dolarů za kutací právo a odešel dolovat zlato. Zřídka kdy se najde muž, který sám vykoná tolik práce za jediné období, ale Gregg byl takovou výjimkou. Zpracoval skoro patnáct kutacích podílů a za nájem zaplatil do posledního centu. Po celé týdny mu byly jedinými společníky důlní vrtáky. Místo hovoru kamarádů slyšel jen řinkot čtyřliberního kladiva, přerušovaný výbuchy dynamitových nábojů. Vytrvale pracoval, až byl posléze se svou prací hotov.

Samota se v té době do něho zažírala jako kyselina. Znal samozřejmě ze svého dětství klid hor a výšin i jejich ozvěny, ale ke

konci dlouhého osamocení byl každý večer stísněnější. Tušil, že brzy by se z té samoty asi zbláznil, že by za chvíli trpěl samomluvou. Už od začátku ho nejvíce trápila ta chvíle klidu po večeři, poněvadž muž potřebuje hovor právě tak jako tabák. Po nějakém čase se obával tichých večerů tak, že se každý den úmyslně unavil, aby po večeři hned usnul. Bylo zapotřebí denně dlouho pracovat, aby se úplně vyčerpal. Nařizoval si zrezavělý budíček, který ho každé ráno časné budil. Z povzdechem pak vylézal z přikrývek, kvapně snídal a šel pomalu k průkopu. Gregg se zkrátka zažral do své práce, a přitom ani netušil, jaké nebezpečí mu hrozí.

To nebezpečí by mu možná ukázalo zrcadlo, když stál jednoho jitra u dveří svého srubu. Vítr si pohrával s košilí, která halila jeho vyschlé tělo a vraštil čelo. Gregg měl úzkou tvář s očima, ležícíma těsně u sebe, s čelem ubíhajícím dozadu, což svědčilo o jednostranném myšlení, podporovaném svalnatým tělem, vážícím stoosmdesát liber. Takový byl Gregg, když stál u dveří a čekal až se uvaří káva, kterou chtěl zaplašit pavučiny spánku.

Vtom zaslechl skřek orla.

Je mnoho lidí, kteří ještě nikdy neslyšeli skřek orla. Obvykle je slyšet jen jeho směšně slabé vrískání, nejasně se ozývající z dálky. Ale ve svých velkých okamžicích se umí projevit i válečným výkřikem, jako luňák, ale je drsnější a chraptivější a desateronásobně silnější. Ten zvuk pronikl až do temné rokle.

Gregg sebou trhl a rozhlédl se. Skoro se mu zdálo, že se skřek ozval po jeho boku. Pak se podíval do výše a spatřil dva orly, zápasící v jitrním světle. Věděl, co to znamená. Ti dva orlové zápasili o samici. Doráželi na sebe spáry a zobáky, snesli se níž, mávajíce prudce křídly, pak se zase vznesli a znova se srazili a náhle jeden z nich složil perutě a klesl jako kámen z jitra do noci. Těsně nad Greggovou hlavou je opět rozepjal. Rozpětí jeho křídel bylo tři metry. Přeletěl vodorovně údolí.

Vítěz pak vyrazil dlouhý pohrdavý skřek. Po nějakou dobu se vznášel nad údolím, klonil lysou hlavu, jako kdyby očekával potlesk a pak bez pohybu křídel odlétl přes horské vrcholy. Ke Greggovým nohám se pomalu sneslo orlí pírkó.

Pohlédl na ně a chvíli si mnul šíji, která ho bolela od námahy. Kolem něho se probouzelo svěží jaro. Před ním svítila zeleně mramorovaná žulová stěna, jinde zářila rudá díra po výbuchu, protkaná lesklými žilkami křemene a poblíž srubu se v ranním šeru mihotal levandulový a růžový ryolit². Gregg odhodil kladivo a vrásky na jeho čele povolily.

Když natáhl upracované paže, rozvířila se v nich krev. Zavřel oči a oddechl si. Vykročil ze dveří se vztyčenou hlavou a lehčím srdcem. Když jeho okovaný střevíc zazvonil na pohozeném kladivu, odkopl ho stranou. Pak přistoupil k okraji malé planiny a podíval se do široké propasti údolí Asperu.

Bylo v něm ještě modravé šero, ačkoliv Gregg už stál na osvětlené výšině. Pohlédl do hloubky šesti set metrů na jediné žluté oko mrkající v temnotě. Bylo to světélko v traperově srubu. Ale už se rychle rozednívalo. Modravé světlo řídlo a v něm se začaly objevovat štíhlé hroty smrků. Posléze už byla vidět i zeleň trávy na úbočích.

Tady na výšině vládlo naprosté ticho, ticho noci, přecházející v den, a přece se Gregg otočil, jako kdyby zaslechl hlas. Opravdu cítil, že se k němu někdo nebo něco přiblížilo, kdosi, na koho dlouho čekal. Bylo to jaro.

„Hrome, vždyť je jaro!“ vykřikl Gregg.

V odpověď mu zaduněla hluboká ozvěna a opakovala v rokli třikrát jeho slova.

„Ať. mě kopne kůň, jestliže není jaro!“ řekl Gregg potichu, jakoby se obával, že zase probudí ozvěnu.

Pokrčil rameny, vracel se ke srubu a cestou zdvihnul upuštěné kladivo. Instinktivně je uchopil přesně na vyváženém místě. Topůrko, uhlazené jeho rukou, vjelo okamžitě do jeho mozolnaté dlaně. Od vrtání, které trvá mnoho hodin denně, měl zkřivené prsty, jež mohl jen s námahou narovnat. Pomyslel si, že se jeho ruce nehodí ke kartám a zamračeně došel ke dveřím své chaty. Bylo zvláštní, jak se mu teď jeho srub zdál cizí.

Vzpomněl si na svou kobyly, šedou Molly, která se teď asi pásla v trávě na břehu Asperu a musel se s velkým sebezapřením vpravit do nálady trpělivého zlatokopa. Mrzutě pohlédl na své špinavé

² ryolit. – výlevná hornina s vyrostlicemi křemene a živců (pozn. A. S.)

přikrývky. Než usnul, odhodil do kouta svou jedinou četbu, starou obrázkovou revui a vítr si teď pohrával s jejími potrhanými zažloutlými listy. Šelest listů z časopisu vyprávěl Greggovi o nejrůznějších dobrodružstvích, o příbězích, které četl už desetkrát, o oblacích tabákového dýmu v hernách, o výrocích croupiera, stojícího za ruletovým kolem, o hlubokých hlasech mužů, o smíchu hezkých dívek, o dusotu běžících koní a o výkřicích, k nimž muže ponouká sklenka whisky. Vtáhl do sebe vzduch. Srub byl dosud naplněn vůní pečené slaniny a vařené kávy. Obrátil se napravo a viděl odložené pracovní kalhoty s děravými koleny. Obrátil se nalevo a spatřil zrezavělý budíček. Jeho rychlé tlumené tikání v něm probudilo pocit nevýslovné rozmrzelosti.

„Co se to se mnou děje?“ zabručel Gregg. Vlastní hlas se mu teď zdál příšerně hlučný. Opět se zachvěl. „Začínám asi bláznit.“

Jako kdyby chtěl uniknout myšlenkám, vstoupil opět do sluneční záře. Byla mu tak příjemná po příšeří srubu, že se usmál a pohlédl na oblohu. Západní vítr hnal přes vrcholy hor roztroušená stáda bílých oblaků, které byly na okrajích průsvitně stříbrné a vzadu značila dlouhá pásma par stezku, po které putovaly. V těch oblacích musel starý kovboj Gregg vidět podoby krav, býků se silnými šíji a běžících telat. V tuto dobu jistě hoši pozorovali dobytek, jestli není zachvácen zhoubnými červy a neustále vytahovali dobytčata z bahna, kam prchla před mouchami. S pocitem osamělosti obrátil Gregg oči k horám.

V jeho hlavě vznikaly jen zřídka kdy fantastické myšlenky. Ale dnes se mu zdálo, že každá hora má společníci v druhé hoře. Z modrého obzoru, na němž se třpytily sněžné vrcholy, svažovaly se hory do údolí Asperu, kde se některé z nich zastavily a jiné zabloudily až mezi pahorky. Hlavní horské pásmo se však táhlo na východ za údolí, kde se ztrácelo v nedohlednu. Gregg věděl, že horstvo pokračuje k městu Alder.

Alder byl Greggovi Athénami i Římem a salón kapitána Lorrimera jeho Forem Romanem. Někteří lidé mluvili o větších městech, ale Alder Greggovu obrazotvornost zcela uspokojoval. Ostatně šedá Molly byla právě teď na kovářově pastvině a Betty Nealová teď učila ve škole. Gregg pozoroval horské pásmo a směr,

kterým se hnala oblaka a začal přemýšlet o Alderu. Nadržené vody konečně otřáslly hrází, přetekly přes ni a svobodně se řítily do prostoru. Gregg si řekl, že musí zajít do Alderu, napít se tam, potrást rukou svým přátelům, podívat se na Betty Nealovou a opět se vrátit. Stačí dva dny na cestu tam, dva dny na cestu zpět a tři dny na zábavu. Týden to tedy spraví.

V poledne se ocitl pod sněhovým pásmem v pahorcích.

O dvě hodiny později ukryl Vic Gregg své těžší nářadí naložil nutné věci na mezka a vydal se na cestu.

V poledne se octl pod sněhovým pásmem v pahorcích. Každým krokem měl svobodnější pocit. Za ním se ztrácely chladné bílé zimní hory, ale tady dole už bylo nepochybně jaro. Nebylo tady ještě dost svěží trávy, která by změnila zimní hněd' v lesklý bronz, ale mezi kořínky se už probouzel hmyz. Avšak neklamnou známkou jara byly květy. Svahy se pokryly blatouchy, a když zavanul vítr, zavlínily se a zaleskly, a jitřní slunce ozářilo plochu pokrytou bledě fialovými levandulemi. Květy dosud nevyrostly tak hustě, aby upoutaly zrak sytými barvami, ale přece jen zpestřovaly úbočí pahorků.

Gregg přecházel bublající potůčky, které byly jinak po celý rok vyschlé, teď však do nich proudila voda z tajícího sněhu. Ve vírech i v klidných tůních plavala řeiřcha a na vlhkých místech, chráněných svahy, rozkvétaly fialky.

Díval se s radostí na to probouzející se nejkrásnější roční období a přitom naslouchal volání, které může lidské ucho zachytit jen v pustině. Kolem něho se ozývaly hlasy ptáků, skřek jestřába, snášejićiho se v obrovských kruzích k zemi, rychlé, vzdálené volání tetřívka a bzukot hmyzu. Ty zvuky k němu přinášel vítr, který se chvílemi obracel jiným směrem a ponechával Gregga v naprostém tichu, přerušovaném jen skřipěním postroje a pravidelným klapotem kopyt jeho mezka mezi skalami.

Gregg věnoval pozornost stezce, z níž četl tak, jako jiný člověk z knih. Uhodl, jak rychle po ní přeběhl králík, poněvadž otisky jeho zadních tlapek byly daleko před otisky předních. Králík měl důvod k útěku, neboť do měkké půdy za ním byly hluboko vryty tlapy běžícího kojota. Stopy králíka i kojota náhle odbočily stranou a stezka opět Greggovi napověděla, co se tady asi dělo. Opodál objevil hluboké otisky vlčích tlap. Vlk je tady považován za šedého ducha s nejmoudřejším mozkiem a nejrychlejšíma nohama na západě. Gregg se ze samého rozčilení usmál. Kdyby ukořistil jeho kožešinu, dostal by padesát dolarů odměny! Pak jeho pozornost upoutala stopa jakéhosi malého zvířete, které putovalo asi velmi pomalu, poněvadž jeho tlapy byly drobné a otisknuté velmi zřetelně. Gregg do sebe s odporem a nedůvěrou vtáhl vzduch, poněvadž to byla stopa skunka. A jestliže se probudil i skunk, poslední ze všech spáčů, bylo jasné, že jaro je tady! Gregg zdvihl obušek, udeřil vesele mezka a zvolal:

„Kupředu, Mame! Přijedeme do Alderu příliš pozdě!“

Mame netrpělivě zakroutil ocasem a naklonil dlouhé ucho, ale krok nezrychlil. Měl totiž jen jednu rychlost a jestliže ho Gregg příležitostně udeřil, neudělal to v naději, že urychlí cestu, ale jen proto, aby s mezkem promluvil pár slov.

30/ ŠEDÁ MOLLY

Kdyby byl mezek Mame schopen nadšení pro svou práci, byl by snad vykonal cestu v určeném čase. Ale on se nehodil k ničemu jinému, než aby nosil náklady, které vážily téměř polovinu jeho vlastní váhy, aby se živil potravou, při níž by hladem zemřela i koza a aby věřil vodu, vzdálenou i patnáct mil. Slovo „rychlost“ zkrátka nebylo v mezkově slovníku. Bylo už pozdní odpoledne, když Gregg projel Murphyho průsmykem a octl se na výšině nad Alderem.

Tady se ve vzájemném porozumění oba zastavili. Mezek sklonil jedno dlouhé ucho vpřed a naslouchal hukotu řeky Doane. Právě pod nimi, v místech, kde se hnědý, bíle zpěněný proud otáčel stranou, leželo městečko Alder, postavené bez plánů. Zdálo se, že budovy městečka jsou úžasně chatrné, člověk by se divil, že je nerozdrtila tíže zimního sněhu, nebo že se řeka Doane nerozběhla po břehu a nesrazila celé město do rokle. Budovy si byly vzájemně velice podobné. Greggovo znalecké oko proniklo stejně do chatrného domku vdovy Sullivanové, jako do tichého pokoje Ezechiáše Whittlebyho, do kapitánova salónu, vynikajícího temnou vlhkou podlahou, i do store, bohatého zbožím všeho druhu. Gregg především upřel zrak na malou vlajku, která se třepotala nad školou a označovala „jeho vlast“.

Když mezek sestupoval z posledního svahu, začal klusat a klusal i v jediné klikaté ulici Alderu, přičemž Gregg vesele hvízdal. Ve městě bydlíval u svého přítele Duga Pyma, který měl pro něho podkrovní světničku. Zamířil k němu a hádal, kterou lidskou tvář spatří nejdříve.

Spatřili Jacka, hošíka paní Sweeneyové. Kluk běžel po ulici a křičel. Gregg ho uchopil pod pažemi a zdvihl ho do výše. Ubíral se dál a zabručel:

„Jack je hodný kluk!“ Úplně zapomněl na nůž, který si od něho minulého léta Jack vypůjčil a nevrátil ho. Pomyslel si, že by chtěl mít s Betty děti jako je Jack.

Pak Gregg zahlédl starý Garrigan a zasmál se na něho ze své zahrádky, ale Gregg ho pozdravil jen mávnutím ruky a ubíral se dále. Minul Gertii Vincentovou, která na něho zavolala. Gertie bývala jeho oblíbená dívka, než přišla do města Betty Nealová, ale Gregg se nezastavil. S rozhodností vojáka minul dokonce i verandu salónu kapitána Lorrimer, ačkoliv ho Lorrimer sám hlučně pozdravil a významně ukázal palcem přes rameno směrem k otevřeným dveřím. Jen se zastavil u dveří kovárny a podíval se na Duga, který se právě snažil přibít horkou podkovu na zadní kopyto Simpsonova ryzáka. „Hej, Dugu!“

Dug Pym zvedl špinavé zpoceně čelo, opřel si neklidnou zadní nohu ryzáka o stehno a podal Greggovi ruku.

„Jen pracuj dál, Dugu! Nemohu se zastavit, musím nejdřív popleskat Šedou Molly.“

„Dobře. Vezmi si tam to laso, Greggu, Molly polapíš snadno, je krotká. Stůj tiše, ty zatracený zvíře!“ zaklel na koně, kterého koval. „Nikdy jsem neviděl ryzáka, který by měl trochu rozumu! Už jdeš, Greggu?“

A když Gregg vyšel z kovárny se stočeným lasem na rameni, sledoval ho Dug Pym s úsměvem ve zpoceně tváři. V kovářově domě Gregga objala paní Pymová. Mohla si to jako tělnatá čtyřicátnice dovolit. Pak se posadila na schody a hlásila mu nejružnější novinky, zatímco se Gregg v šíleném kvapu holil a oblékal do svých nejlepších šatů. Odpovídal jí hrozně roztržitě a jednoslabičně.

„Už jste hotov, Greggu?“

„Ne docela.“

„Jste celý vyhublý od práce. Doufám, že to někdo ocení.“ Paní Pymová se zasmála a zeptala se: „Nebyl jste nemocný, že ne?“

„Ne.“

„Kdo myslíte, že je ve městě? Šerif Pete Glass!“ Gregg to vyslechl, zatímco se snažil obout příliš malou botu. Opakoval: „Pete Glass? Koho stíhá?“

„Nevím, Greggu, on se nezdá tak zlý. Je to takový maličký chlapík.“

„Ale zlý je dost,“ ujistil ji Gregg. „Uff!“

Obul botu, která mu mučivě sevřela prsty.

„Také bych řekla, že klidní muži jsou nejnebezpečnější,“ uvažovala paní Pymová. „Ale, když se podíváte na Glassa, neřekl byste do něho, že zastřelil tolik lidí. Víte, kde je dnes taneční zábava?“

„Ne.“

„Dole u Singera. Půjde s vámi Betty?“

Otevřel dveře a vykřikl:

„Kdo jiný by se mnou měl jít?“

„Neustupujte těm hejskům,“ pravila paní Pymová. „Opravdu nevím, s kým jiným by šla Betty k zábavě. Vypadáte skvěle v té černé košili, Greggu!“

Usmál se, až se za tu pochvalu styděl a vrátil se do pokoje. Ale za okamžik už sestupoval se svráštělým čelem se schodů a v duchu se ptal, jestli bude moci v těch botách tančit.

„V těch šatech je mi nějak nevolno,“ uvažoval. „Jak vypadám, Nelly?“ Obrátil se dole u schodů, aby si ho mohla paní Pymová prohlédnout.

„Jako švarný chlapík.“ Když Gregg vycházel ze dveří, paní Pymová za ním vykřikla. „A polibte ji za mě, Greggu!“

Gregg zastavil uprostřed malé pastviny a potřásl smyčkou lasa. Tři koně s Šedou Molly v čele pobíhali tryskem kolem plotu. Žádný kůň z celého okolí se nemohl vyrovnat Šedé Molly, když se pořádně rozběhla. Greggovi se leskly oči, když ji pozoroval. Nebyla to nijak půvabná klisna, poněvadž měla špinavě bílou barvu a kromě toho se o ní kdosi vyjádřil, že nemá pěkné břicho. Ale měla rychlé nohy a širokou hrud a malou kostnatou hlavu, která musela potěšit srdce každého jezdce. Gregg roztočil smyčku. Zatímco ostatní koně běželi přímo na dosah lasa, uhnula Šedá Molly jako kličkující kojot a odběhla stranou.

„Výborně!“ zvolal Gregg. Smyčka mu vylétla z ruky, rozšířila se a klesala. Klisna příliš pozdě zpozorovala letící nebezpečí, poněvadž právě, když se obrátila, dopadla jí smyčka kolem šíje. Zafrkala, rázem se zastavila a zapřela se nohama o travu. První věc, kterou se divoký kůň naučí je, že se nikdy nesmí vzpírat lasu.

O několik minut později Gregg vyháněl z jejího těla bujarost, která se projeví u každého koně, který se nějakou dobu volně pase a nepracuje. Klisna všechno prováděla s nadšením a inteligencí. „Lovení slunce“, jak tomu říkají kovbojové, je nejnebezpečnější způsob chování, které provádějí koně při krocení. Skládá se totiž z řady skoků, mířících zdánlivě ke slunci a končících tím, že kůň dopadne s nepříjemným otřesem na napnuté přední nohy. Vzdělaní koně dopadají jen na jednu nohu, takže otřes je provázen hrozným zakolísáním stranou, které odnímá odvalu i nejlepším jezdcům. Šedá Molly byla „vzdělaná“, což uměla ocenit i paní Pymová, stojící ve dveřích se širokým úsměvem v rudé tváři. Uprostřed nejzuřivějšího bláznění se klisna náhle uklidnila a počínala si zcela mírně. Gregg ji tiše proklel. Dokonale jí rozuměl. Chvilí se hrbila jako ďábel a za chvilku zase klusala jako anděl. Ve skutečnosti se velice podobala svému jezdcí.

Gregg teď uslyšel na ulici pronikavé dětské hlasy. Poznal, že je konec vyučování a že si musí pospíšet, jestli chce jet s Betty domů. Proto pokynul paní Pymové rukou a odjel. Víc než dva dny se chystal na toto setkání. Celou zimu po něm toužil, ale teď, když ten okamžik nadešel, pozbýval odvahy, což se mu stávalo, kdykoliv se k Betty přiblížil. Ne proto, že by ho vzrušovala její krása. Betty byla sice zdravá a hezká, ale on si ji vybral asi tak, jak si indián vybírá křesací kámen k oceli. Z Betty Nealové mohl člověk vykresat oheň. Když byl daleko, miloval ji beze vší pochybnosti, poněvadž věděl, že má srdce tak veliké a věrné jako Šedá Molly. Ale dívka byla poněkud vrtkavá a naplňovala ho neklidem a podezřením, kdykoli se k ní blížil.

31/ ROZTRŽKA S BETTY

Cestou minul slečnu Brewsterovou. Městečko Alder se totiž pyšnilo dvěma učitelkami! Pod vlivem jejího vlídného a poněkud vybledlého úsměvu pocítil touhu zastavit se s ní, svěřit se jí a zeptat se, co dělala Betty po dobu jeho nepřítomnosti. Místo toho pobodl Šedou Molly a ta se vyřítila vpřed jako rozvinuté hodinové péro. Vítr, který mu vanul do tváře, ho rozjařil a když před školou seskočil s koně, zvolal:

„Betty!“

Jedním skokem vyběhl po schůdcích a u dveří zase zavolal: „Betty!“

V učebně se jeho hlas rozlehl dutě a hluboce. Betty, která seděla za psacím stolem, zdvihla překvapeně oči. Vedle ní stál veliký hezký Blondy Hansen a ten sebou také trhl. Gregg se zarazil a zrakem zabloudil k malému Tommymu Aikenovi, který psal na tabuli početní úlohu, jako trest za nějaký přestupek při vyučování. K Tommymu dolehly pronikavé hlasy ostatních dětí, které odcházely domů a poklesly mu koutky úst.

Aby nabyl duševní rovnováhy, popotáhl se za opasek, přesunul pouzdro s revolverem na příhodnější místo, smekl sombrero a vešel do uličky mezi lavicemi. Najednou se zatvrdil, poněvadž se domníval, že mezi Betty a mladým Hansenem je nějaké tajemství. Betty mu však vyběhla vstříc, uchopila jeho ruku do obou dlaní a udýchaným hlasem se zeptala:

„Greggu, už jsi hotov s prací?“

Protože byl přítomen Tommy Aiken a Hansen, odpověděl Gregg upjatě a nedbale:

„Jsem skoro hotov. Myslel jsem si, že bych se na několik dní mohl podívat do Alderu a odpočinout si trochu. Ahoj, Blondy! Ahoj Tommy!“

Tommy Aiken se na něho usmál a nevěděl, jestli smí promluvit a proto raději mlčel. Blondy vzal klobouk a řekl:

„Už půjdu! Navštívím vás později, Betty.“

Zakašlal při tom, aby ukázal, že není na rozpacích, ale Vicovi se zdálo, že se mu Blondy nemůže podívat do očí, když mu podával ruku.

„Dobře!“ odpověděla Betty, letmo se usmála na Gregga a důstojně dodala: „Můžeš jít, Tommy!“

Už si dál nevšímal Tommyho, který se rozběhl k lavici, jedním hmatem se chopil klobouku a knihy a zamířil ke dveřím, jimiž před ním odešel Hansen. Hoch se na prahu zastavil a s významným úsměvem řekl:

„Dobrou noc, slečno Nealová! Přeji vám příjemnou zábavu, pane Greggu!“ A odběhl.

„Ten malý darebák!“ pravila Betty a rozkošně se zarděla. „To je za všechny drobné. Celý Alder si už myslí, že je ruka v rukávu.“

Ted', když byla učebna prázdná, měl Gregg obejmout Betty a políbit ji. Věděl to velmi dobře, ale měl ve zvyku dělat samozřejmé věci až naposled.

„Proč by neměla být ruka v rukávu? Ted' už to přece nebude dlouho trvat.“

Betty odpověděla:

„Jsi opravdu už skoro hotov? Byl jsi tak dlouho pryč a já...“ Odmělčela se.

„Možná, že jsem jednal pošetile, když jsem přerušil práci, ale byl jsem tam nahoře tak osamělý,“ připouštěl Gregg.

Betty ho přelétla spokojeným zrakem, od tvrdých snědých rukou až k vrásce, kterou vyryla práce do středu jeho čela. Připadal jí jako opravdový muž.

„Pojeď se mnou,“ řekl a chtěl ji znenadání políbit u dveří. „Pojeď se mnou. Venku je jaro. Můžeme si promluvit při tanci. Půjdeme hned, ano?“

„K tanci?“

„Ano, dolů k Singerovi.“

„Víš, bude těžké odmítnout Blondyho. On mě žádal, abych tam s ním šla.“

„A ty jsi řekla, že půjdeš?“

„Ano, ale proč se tak rozčiluješ?“

„Jak dlouho jsi chodila s Blondy Hansenem?“

Dívka zařala pěst známým způsobem, ale pro něho to nebyla výstraha. Líbilo se mu to stejně, jako když Šedá Molly sklonila uši dozadu.

„Co se ti nelíbí na Blondy Hansenovi?“

„Co by se mi na něm mělo líbit?“ odpověděl Gregg zlomyslně. „Musím ti říct, že Blondy je skutečný džentlmen,“ řekla Betty poněkud pronikavým hlasem. „Opravdu?“

„Neposmívej se mi! Já si to nepřeju!“

„Ty si to nepřeješ?“

Tušil, že ji nebezpečně dráždí, ale byla v tom hněvu tak krásná, že ji škádlil s potěšením umělce, který maluje obraz.

„Prostě si to nepřeju!“ opakovala Betty. Chtěla říct ještě něco jiného, ale potlačila to a Gregg to zpozoroval. Zneklidněně řekl:

„No, nerozčiluj se kvůli takové malichernosti! Jen mě rozzlobilo, když jsem viděl Blondyho, jak tady stojí s tím telecím výrazem v obličeji.“

„S jakým telecím výrazem? Abys věděl, on je mnohem hezčí než ty.“

Před Greggovýmýma očima zatančila rudá skvrna.

„Nestojím o cenu krásy. Můžeš Blondymu přivázat na vlasy růžovou stužku a odvést si ho na dětskou výstavu. Je tak mladý, že by se jí mohl zúčastnit.“

Kdyby Betty pohotově odpověděla, její hněv by se vybil slovně, ale nic ji nenapadlo. Proto zbledla hněvem. Ale teď se v ní Gregg zmýlil, neboť se domníval, že zbledla strachem, vzbuzeným možná jeho hranou žárlivostí. Měl zachovat diskrétní mlčení, ale místo toho ji podráždil slovy:

„Blondy je docela hezký chlapík, ale dnes na něho, doufám, zapomeneš. Půjdeš k tanci se mnou. Vysvětlení přenech mě. O Blondyho se postarám.“

„Ty se postaráš o Blondyho?“ zašeptala Betty, v které se hněvem zatajil dech. Když byla schopna řeči, pokračovala:

„Vždyť bys ho nezmohl, ani kdyby měl jednu ruku přivázanou dozadu.“ A hned zasadila Greggovi další ránu. „Půjdu k tanci, ale s panem Hansenem.“

Věděla, že Gregg umírá láskou k ní a že ona umírá láskou k němu a právě proto se oba na sebe tak našťvali.

„Jsi staromódní,“ pokračovala Betty. „Ted’ už muži nemohou vláčet ženy, kam se jim zlíbí. A se mnou také nebudeš orat!“ –

„Přijdu pro tebe v sedm hodin.“

Před Greggovýmá očima zatančila rudá skvrna...

„Nebudu tady.“

„Tak tedy navštívím Blondyho.“

„To se neodvážíš. Vychloumáním u mě nic nesvedeš, Greggu!“

„Betty, myslíš to vážně? Považuješ mě za zbabělce?“

„Nezáleží mi na tom, jaký jsi.“

„Žádám tě klidně a nestranně, abys o tom uvažovala, než řekneš poslední slovo.“

„Už jsem to uvážila.“

„Tedy Bůh je mi svědkem, že tě nechci už nikdy ani vidět,“ odpověděl Gregg v rozechvění.

Obrátil se ve slepé zuřivosti tak, že ramenem otevřel dveře a vyhoupl se na Molly, která stála jako skála, jako kdyby tušila, v jakém rozmaru se ocitl její pán. Pobídl ji ostruhami a otočil ji na zadních nohou. Když začala cválat, zmírnil její rychlost prudkým trhnutím otěží. Začala tedy kráčet bokem napřed a s bradou přitaženou téměř k hrudi. Tímto způsobem ještě jednou objel dveře a byl ve velikém pokušení podívat se do nich, poněvadž věděl, že tam stojí Betty Nealová a prosí ho očima. Ale zvítězila jeho umíněnost a zamířil s klisnou k brance.

Betty opravdu stála ve dveřích a opírala se o ně v náhlé slabosti. I ve svém bolu byla hrdá na Greggovo jezdecké umění. Oběma jim pukala srdce, ale s tím rozdílem, že Gregg přičítal veškerou vinu dívce, kdežto Betty činila výčitky jen sobě. Vzpomněla si, že Gregg přijel unavený a nervózní z práce, kterou podstupoval jen kvůli ní. Kdyby se jen jednou ohlédl a jistě věděl, že ona po tom touží, zavolala by na něho a rozběhla by se k němu. Ale on vyjížděl z branky.

V novém záchvatu hněvu řekla: „Půjdu s Blondym, i kdyby to měla být má smrt!“ Pak klesla na nejbližší židli a rozplakala se.

Když tedy Gregg vyjel na cestu a konečně se ohlédl, zjistil, že ve dveřích nikdo nestojí. Povzdechl, zaťal zuby a rozjel se k Alderu. Zastavil se v salónu kapitána Lorrimera, přikývl na pozdrav a poručil:

„Rudé oko!“

A chopil se lahve a sklenky, kterou k němu majitel salónu obratně přisunul.

Když si Gregg nalil, zdvihl kapitán Lorrimer láhev, truchlivě na ni pohlédl a zamumlal:

„Synu, vy máte jistě hroznou žízeň!“

32/ KRÁL ALKOHOL

Panuje všeobecně mylný názor, že alkohol přispívá k náladě člověka. Ve skutečnosti ji jen urychluje. Člověk, který se poprvé napije s úsměvem, končí hlučným smíchem, a ten kdo se mračí, skončí často rvačkou. Gregg se nemračil, když pil, ale koutky rtů se mu poněkud zkrivily jízlivým úsměškem, když zrakem přelétl tváře všech přítomných v baru. U každého z nich se na okamžik zastavil. Počínaje sebou samým, nenáviděl celé lidstvo a palčivost laciné whisky dodávala jeho zášti na síle. Nezdvihal sklenku do výše, ale svíral ji pevně v ruce. Kdyby mu teď někdo poskytl příležitost k rvačce, vybouřil by se a za pět minut by byl celý blažený ve společnosti Betty Nealové. Místo toho však všichni přítomní muži překypovali dobromyslností a ptali se na jeho práci v horách, takže Greggova špatná nálada stále vzrůstala. Měl řadu důvodů ke svému odporu.

Především nenáviděl sám sebe, protože byl vůči Betty tvrdohlavý. Bylo to asi tak, jako když někdo strčí koni pod sedlo bukvice a pak se diví, že se jeho kůň hrbí. Ostatní muže soudil se

stejnou neúprosností. Kapitán Lorrimer byl špinavý a neholený jako Mexikán. Chick Stewart byl pošetilý od narození i vlastní zásluhou a důkazem toho byl jeho věčný úsměv. Lew Perkins seděl v koutě na rozviklaném, starém sudu od jablek, odhrnoval si dlouhé kníry, plival do plivátka a stále se nemohl strefit. Kdyby majitelem tohoto salónu byl Gregg, naučil by toho starého pobudu větší přesnosti, nebo by mu zlomil vaz.

„Jak se máte, Greggu?“ zabručel kdosi za ním.

Obrátil se a spatřil šerifa Pete Glasse, který objednával nápoje pro dvě osoby a pravicí se opíral o nálevní pult. Byla to jedna z šerifových idiosynkrazií, neboť nikdy nepodal nikomu ruku, jestliže se tomu mohl vyhnout. Gregg ho kvůli tomu nesmyslně a trpce nenáviděl. Bezpochyby si toho všichni všimli a jistě budou později vypravovat, že šerif nepotřásl Greggovi rukou. Gregg uvažoval o tom, že šerif chce být lacino populární. Glass k němu přisunul láhev.

„Nalejte si!“ pravil Gregg.

„To platím já, kamaráde.“

„Obyčejně platím první nápoj sám.“

Pete Glass pomalu obrátil hlavu. Pohyboval se zvolna, takže se každý musel divit příběhům o jeho skvělých činech a o jeho střeleckém umění. Možná, že právě tyto zpola legendární činy naplnily Gregga neklidem. Možná k tomu přispěly i šerifovy mírné, hnědé, bezvýrazné oči. Jinak na Glassově zevnějšku nebylo nic pozoruhodného. Měl střední hubenou postavu, šlachovitý krk, zkřivený jakoby od stálého vzhlížení k vyšším mužům. Jeho vlasy byly pískové barvy, tvář silně osmahlá, nosil šedomodrou košili. Každý znal jeho zaprášeného ryzáka. Oba se povahou, temperamentem i zevnějškem hodili do písčitých plání. Při stopování byl Pete neúnavný jako vlk, v boji rychlý jako horská kočka. Proto se pronásledovaní raději vzdávali, když se dozvěděli, že je jim na stopě Pete Glass.

„Jak je vám libo, kamaráde,“ odpověděl šerif tichým, poněkud chraplavým hlasem.

Nalil si tak málo whisky, že dno sklenky bylo sotva zakryté. Byla to opět jedna z Peteho zvláštností. Nechtěl si alkoholem oslabit

ruku nebo otupit zrak. Ted' se bokem opíral o nálevní bar a byl tváří obrácen ke Greggovi i k ostatním mužům. Ale

Gregg, který náhle opovrhl vlastní opatrností si vrchovatě nalil a sklenku naráz vypil.

Obyčejně mu rudé oko rozpalovalo krev, působilo mu závrat', uvolňovalo jazyk a ochromovalo rty, ale dnes mu dodalo chladné sebedůvěry a zbystřilo mu zrak natolik, že se mu zdálo, že může číst myšlenky všech mužů v baru. Například měl dojem, že kapitán Lorrimer vypravuje Chicku Stewartovi legrační příběh jen proto, aby Chick zaplatil za všechny přítomné. Zdálo se mu, že starý Lew Perkins na to čeká, a že šerif se v duchu možná ptá, jak by zdolal Gregga v případě potřeby, nebo jak dlouho by trvalo, než by ho uštvál. Netrvalo by to dlouho, pomyslel si Gregg, poněvadž žádný člověk na světě by ho nedonutil k útěku. Ted Glass vyčastoval Gregga, který vypil opět jednu vrchovatou sklenku a ucítil, že má obdivuhodně jasný mozek. A nyní také uhodl záměry Betty Nealové. Úmyslně proti němu postavila Blondyho, aby v obou vzbudila žárlivost.

„Nepřipojíte se k nám, otče?“ zeptal se šerif Lewa Perkinse a Gregg se usmál. Pochopil situaci. Šerif potřeboval záminku k dalšímu častování, protože chtěl Gregga opít. Glass asi něco proti němu měl a možná si myslel, že se Gregg zúčastnil té wilsonvillské události, k níž došlo před dvěma lety. To bylo ono! Chtěl, aby se Gregg prozradil, až bude opilý!

„Nejsem proti tomu,“ odpověděl Lew a oběma rukama plácl do nálevního pultu, jako kdyby mu patřil.

Zatímco čekal na nápoj, zeptal se: „Co udělají se Swainem?“

Ten žvatlavý blbec! Swain byl poslední muž, kterého Glass zatkl a Lew Parkins mohl vědět, že šerif nikdy nemluví o svém zaměstnání. Starý osel Lew byl už dočista zdětinštělý stářím.

„Swain udal své spoluviníky,“ odpověděl úsečně Pete. „Myslím, že bude propuštěn na svobodu. Nalejte si, kamaráde! Vidím, že jste dosud žíznlivý.“

Tato slova platila Greggovi, který si úmyslně nalil málo whisky, aby se přesvědčil, jestli si toho šerif všimne. Glassova poznámka

potvrdila jeho podezření. Bylo jasné, že si ho ten lovec lidí vzal na mušku. Opovržlivě přijal jeho vyzvání a sklenku si nalil vrchovatě.

„Tak je to správné!“ přikývl šerif. „Vy nemáte žádné povinnosti, Greggu, tak se můžete opít podle libosti. Někdy si přeji,“ povzdechl, „abych si mohl dělat také co chci!“

„Ten podlý kojot mě zkouší!“ pomyslel si Gregg.

„Udal své spoluviníky!“ zamumlal Lew Parkins. „Mnozí muži ztratí odvalu, když je chytí. Pamatuji se, když byl Bannock na vrcholu své slávy...“

Proč někdo neumlčel toho starého hlupáka, než začal vypravovat? On dovedl být tak neúnavný. Jeho vypravování se podobalo nekonečnému klapotu větrného mlýna. Lew už byl starý, bylo mu sedmdesát pět nebo osmdesát pět, nejspíš ani sám nevěděl, kolik je mu let. Byl současníkem alespoň dvou generací průkopníků a znal o nich tisíce historek. Dovedl vypravovat příběhy z Dlouhé stezky: o Abileně, Wichitě, Ellsworthu, Great Benud, Newtonu, kde za jedinou noc bylo zavražděno jedenáct mužů. Znal časy vigilantů v San Francisku a dávné doby alderského údolí.

„Nikdo by si nebyl pomyslel, že Plummer je zbabělec, ale ukázalo se, že je,“ pokračoval vypravěč dunivým hlasem. „Jestli měl odvalu? Měl jí tolik, že by klidně stačila dvaceti mužům. Když mu Crawford výstřelem přerazil pravou ruku, naučil se střílet levačkou a stíhal Jacka dál. Až do smrti nosil v těle Jackovu kulku. Když zemřel, našli ji v jeho zápěstí. Byla celá ohlazená pohybem kostí. Později se ukázalo, že Plummer vedl celou bandu, ale ještě předtím jsme byli takoví blázni, že jsme si ho zvolili za šerifa. Chytili jsme Plummera právě, když oběsil jednoho muže a pak jsme ho oběsili také.“

Každý si myslel, že chladnokrevný ďábel jako on statečně zemře, ale nebylo tomu tak. Klekl, křičel a prosil Boha, aby mu pomohl. Pak nás žádal, abychom mu popřáli chvílku k modlitbě, ale jeden z hochů mu však řekl, že se může pomodlit na šibenici. A to byl Henry Plummer, který se svou tlupou zabil sto mužů.“

„M-h-m,“ zabručel šerif a neklidně se rozhlédl. Ted', když odvrátil zrak, mohl si ho Gregg pohodlně prohlédnout. Užasl nad

jeho malou postavou a pomyslel si, že kdyby ho sevřel rukama, mohl by ho lehce zdolat.

„Navštívím vás ještě jednou, hoši,“ řekl Pete Glass táhlým hlasem a vyšel ze salónu.

Lew Perkins povzdechl, když zmizel jeho nejvýznamnější posluchač. Ale protože musel ze setrvačnosti vypravovat dále, upoutal Gregga svými mlhavými očima a pokračoval:

„Ale všichni darebáci nezemřeli jako Plummer. Ne, pane! Byl tu Boone Helm.“

„Slyšel jsem o něm!“ zavrčel Gregg, ale stařec se s úsměvem zadíval do dálky a pokračoval:

„Helm byl opravdový darebák, synu. Takoví muži se už nerodí. V porovnání s Helmem byl Divoký Bili pouhým děckem a Slade nebyl vůbec mužem, i když uvěříme všem lžím, které se o něm vyprávějí. Helm byl vlk v lidské kůži.“

„Jako Dan Barry?“ vmísil se do řeči Lorrimer a přiblížil se k nálevnímu pultu.

„Kdo to je?“

„Nikdy jste neslyšel o Hvízdavém Danovi? O muži, který zabil Jima Silenta a rozprášíl jeho tlupu? Říkají o něm, že má vlka, se kterým mluví jako s člověkem.“

Starý Lew se zachechtal a odpověděl:

„Lidé toho hodně namluví, ale já vám povídám, že vlk je vlk a nikdo ho nezkrotí. Takovým lžím nevěřte, Lorrimere! Ale Helm byl opravdu darebák. Zabíjel jen proto, aby zabíjel, avšak zemřel statečně. Když ho hoši polapili, přísahal na bibli, že nikdy nikoho nezabil. Donutili ho, aby to odpřísáhl ještě jednou, jen aby se přesvědčili o jeho odvaze, ale on ani nemrkl.“

Gregg poslouchal a přemýšlel o těch divokých dobách a o volných silných mužích, kteří se vysmívali zákonu. Co by asi udělal některý z těch drsných mužů, kdyby si z něj jeho snoubenka tropila žerty?

Lew Perkins mluvil dál: „Když přivedli Helma k šibenici, řekl:

„Viděl jsem mnoho lidí umírat. Smrti se nebojím.“

Na popravu Boone Helma se přišlo podívat asi šest tisíc lidí. Jeden z nich se ho otázal, jestli si něco nepřeje.

„Whisky!“ odpověděl bez váhání. A dostal ji. Pak potřásl rukou a zdvihl ji do výše. Měl bolavý prst, který ho trápil více než myšlenka na oběšení. Několikrát opakoval:

„Buď to mě oběste, nebo mi obvažte prst!“

Ten den nepopravovali jen Helma. Věšeli ještě několik jiných mužů. Když se jeden z nich zahoupal na oprátce, řekl Helm: „Ten odešel do pekla!“

Zakrátko se na šibenici mrskal druhý a před smrtí provedl šestkrát pohyb, jakoby vytahoval revolver a střílel z něho. Počítal jsem to. „Jen kopej, hochu, za chvílku budu s tebou!“ řekl Helm. Když přišel na řadu on, zařval: „Hurá Jeffu Davisovi! Ať to praskne!“

Tak takovým způsobem zemřel Boone Helm...“

Gregg nevyslechl zbytek příběhu, poněvadž na verandě se ozvaly pádné kroky a ve dveřích se objevila široká ramena Blondyho Hansena. Byl oblečen k tanci. Pod lesklým celuloidovým límcem měl černý hedvábný šátek. V porovnání se slunečním jasnem venku, bylo v salóne šero a možná také, že Blondy Gregga neviděl. Postavil se k druhému konci nálevního pultu.

Greggovi vytanuly na mysli tři postavy: Betty, Blondy a Pete Glass. Jeho zbystřená vnímavost se ještě zvýšila, takže zcela jasně pochopil, jak se věci mají. Betty poslala svátečně oděného Hansena do Lorrimerova salónu, aby se pohledem popásal na Greggovi. Majitel salónu k němu přistoupil a tázal se:

„Jste oblečen k tanci, Blondy, že ano? Doprovázíte tam nějakou dívku?“

„Betty Nealovou,“ odpověděl Hansen.

„Ale?!“ vypravil ze sebe Lorrimer v mírném úžasu. „Myslel jsem... vždyť Gregg se vrátil do města, vy o tom nevíte?“

„On jí nemůže předepisovat, co má dělat.“

Potom, veden Lorrimerovým pohledem, spatřil Hansen Gregga a odmlčel se. Gregg teď našel poslední článek, chybící v řetězu důkazů. Hansen šel k tanci a přece měl revolver, což mohlo mít jen jediný význam: Betty ho sem poslala, aby se s ním vyrovnal.

„Neviděl jsem vás, Greggu,“ řekl Blondy a začervenel se tak, že jeho bledé vlasy vynikly ještě víc. „Chcete něco pít?“

„Já nepiju,“ odpověděl Gregg a přitom si nalil sklenku whisky tak, aby to všichni viděli a obrácen tváří k Hansenovi ji vypil. Když postavil sklenku na pult, byla jeho mysl jasnější než dříve. Zcela určitě věděl, že zastřelí Blondyho Hansena, věděl docela přesně kam ho zasáhne kulka. V duchu už viděl, jak se Hansen kácí k zemi a usmál se.

„Takovým způsobem zemřel Boone Helm...“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Gregg slyšel tlumený tep vlastního srdce. Slyšel, jak se starý Lew Perkins pomalu šourá z dráhy, kterou budou lítat kulky, slyšel rychlé oddychování kapitána Lorrimera, stojícího s bledou tváří a vyvalenýma očima za nálevním pultem. Slyšel i skřípění zubů Blondyho Hansena, jenž se nedal zastrašit.

„Jak se zdá, Greggu, chcete vyvolat rvačku,“ řekl Blondy. „Ale na každý pád jste teď udělal něco, co byste měl vysvětlit.“

Stál vzpřímeně jako voják, prsty pravice mu však cukaly a ruka se sama kradla výš a výš. Gregg s klidem přemýšlel, co odpoví a pak řekl:

„Zloděj dobytka je darebák, zloděj koní je ještě horší, ale vy jste ten největší bídák ze všech, Blondy!“

Opět zavládlo ticho. Gregg cítil mrazivý chlad, který zachvátil všechny přítomné, vyjma jeho samého.

Kapitánu Lorrimerovi klesla brada a trhavým šepotem pronášel: „Bože všemohoucí!“

Pak Blondy sáhl po revolveru. Gregg čekal s rukou na rukojeti vlastní zbraně a chladně předvídal všecko, co se stane. Slyšel, jak Blondy zasykl, když mu uvázl revolver v pouzdře a viděl, jak se zaleskla hlaveň. Pak vytáhl zbraň a vystřelil od boku. Blondy se zapotácel, ale levou rukou se zachytil nálevního pultu, zvedl pravici, ve které dosud držel revolver a přejel si jí čelo. Vypadal jako spáč, který se právě probouzí.

Nikdo ani nehlesl. Gregg pozoroval drobný kotouč dýmu, vinoucí se z hlavně jeho revolveru. Pak Blondymu vypadla z ruky zbraň a zarachotila na podlaze. Na čisté náprsence jeho košile se objevila rudá skvrna. Shýbl se, jakoby chtěl něco zvednout, ale skácel se obličejem k zemi. Gregg k němu přistoupil a zahýbal jím špičkou nohy. Jeho tělo bylo úplně bezvládné.

33/ PETE GLASS NA STOPĚ

V šerém salóně bylo vidět tři bílé skvrny, tři bledé tváře Stewarta, Lorrimera a Perkinse. U Greggových nohou vzrůstala rudá skvrna. Gregg, který věděl, že proti němu nikdo nepozdvihne ruku, i když se obrátí k hostům zády, vyšel beze slova ze dveří a vyhoupl se do sedla. Pak nějakou chvíli zvažoval možnosti, které se mu naskýtaly. Ulice byla zcela prázdná a ze salónu se neozýval žádný podezřelý zvuk. Byl v pokušení zajet si k Dugu Pymovi pro svinutou

přikrývku a pro několik jiných cestovních nutností, ale vzpomněl si, že alderští muži jsou vždycky úžasně rychle připraveni k činu. Bylo pravděpodobné, že v pěti minutách se za ním rozjede skupina statných jezdců s Petem Glassem v čele. Neblahá náhoda tomu chtěla, že Pete přijel právě ten den do Alderu. Stál tady jeho obávaný zaprášený ryzák se skloněnou hlavou, s jedním uchem dopředu a s druhým dozadu a se svislým dolním pyskem. Na pastvině mezi jinými zvířaty by si ho nikdo nevybral. Přesto, že tento ryzák byl pověstný svou rychlostí, pokusil by se ho Gregg předstihnout na Šedé Molly. Poněvadž však byl o čtyřicet liber těžší než šerif, uvažoval o nutnosti zastřelit ryzáka před svým odjezdem z Alderu. Měl za to, že je to důležitý úkol a prsty sevřel rukojeť revolveru. V dálce zařičel kůň a ryzák obrátil hlavu. V té chvíli už nebyl pouhým kusem koňského masa, ale živým tvorem s duší. Greggova ruka sklouzla z revolveru. Pak proklel svou sentimentální slabost a klusem se rozjel ulicí. Kolem něho byl zatím klid, žádné známky pobouření. Zahlédl jen malého Jacka Sweenye, který si hrál s černohnědým štěnětem a z levé strany uslyšel vítězoslavné kvokání slepice. Když se však blížil ke konci ulice, kde začínala stezka, vinoucí se do skalnatého svahu, bouchly v dálce dveře a nějaký hlas zaječel: „Pete! Pete Glasse?“

Po tomto výkřiku Šedá Molly nervózně zakroutila ohonem, ale Gregg ji nešťval do příkrého svahu. Věděl, že zaprášený ryzák, jehož život ušetřil, bude plýtvat silami, aby ji dostihl a že je nutno Molly šetřit. Udržoval ji tedy v rychlé chůzi tím, že jí tiskl lýtko do boku, přitom se stále ohlížel a pozoroval město, mizející za ním v hlubině. Kdysi, v mlhavé minulosti, sestupoval z tohoto svahu s Mamem. Ale teď se z něho stal nový člověk, jehož oku nic neušlo a jehož revolver nemohl minout cíl. Na ulici se začaly hemžit drobné a zřetelné postavičky. Byli to muži, sedící na koních a vyskakující na koně. V šikmých paprscích odpoledního slunce se tu a tam zaleskla hlaveň revolveru a k horskému svahu doléhaly slabé zvuky. Když Gregg dojel k ústí Murphyova průsmyku, oddělila se malá kavalkáda od davu, shromážděného před salómem kapitána Lorrimera a rozjela se ulicí. V čele jela sotva viditelná, zaprášená postava na zaprášeném koni. Pak bylo vidět rudou skvrnu Harryho Fishera na plnokrevném

hnědákovi, vedle něho jel starý krutý Slivers Waldron. Za nimi jel muž, jehož stříbrné mexické ozdoby se blýskaly ve sluneční záři. Byl to Mat Henshaw, první švihák města Alderu. Pak černý Gus Reeve a nakonec Ronicky Joe, který se vyznal ve všem a zvláště v důkladné střelbě. To byl důkaz, jak Pete dovedl rychle pracovat a jak dobře znal Alder. Sám Gregg by si nebyl zvolil pět chladnokrevnějších mužů nebo pět lepších koní. Tlupa jezdců objela konec ulice a velkou rychlostí začala vyjíždět do svahu.

„Skvěle!“ řekl si Gregg. „Ti blázni vyčerpají své koně ještě než dojedou k průsmyku.“

Přiměl Šedou Molly k volnému poklusu, poněvadž stezka, vedoucí průsmykem se stále svažovala a opět stoupala a byla pokryta ostrými balvany, takže se nehodila k rychlé jízdě. Podle jeho výpočtu nemohli pronásledovatelé dojet k ústí průsmyku dříve, než by on byl na jeho konci, kde bude mimo dostřel. Během jízdy pozoroval okolí a všiml si bledé stříbrné skvrny, pronikající houštinou na východním svahu průsmyku. Nadcházela měsíční noc a to byla pro Peteho zase jednou výhoda. Gregg si pak s uspokojením vzpomněl, že na boku v pouzdře má sílu, jejíž šest slov má tu moc, že může zastavit všech šest stíhatelů.

Průsmykem se rozlehl táhlý pokřik, který ozvěna chvillemi protahovala a chvillemi zase zkracovala. Gregg uvolnil otěže. Šedá Molly si s úlevou odfrkla a rychlým cvalem se rozběhla dolů, po táhlém mírném svahu zarostlém trávou, jež tlumila její dusot. Ale Gregg ještě i teď mírnil její rychlost. Nemyslel si, že se ho šerif na zaprášeném koni pokusí dostihnout hned ze začátku a tahle domněnka by ho málem stála život. Právě chtěl klisnu popohnat, když za ním třeskla rána a kolem ucha mu hvízdla kulka.

Molly se tryskem rozběhla. Poněvadž tráva tlumila dusot kopyt, Gregg nemohl uhodnout, jestli ho pronásledovatelé dohánějí, nebo se od něho vzdalují. Slepě důvěřoval klisně, a když se ohlédl, zjistil, že své koně popohánějí k cvalu. Ted' se ukáže, jestli se vyrovnají Molly!

Popleskal ji po šíji. Běžela lehce, jako list poháněný větrem. Když ji pobídl ke klusu, vztyčila hlavu a zastříhala ušima. Náhle k ní

pocítil velikou lásku. Věděl, že by se pro něho uštvala k smrti. Chráptivě zašeptal:

„Hodná holka!“

Už se stmívalo, když dojel k výběžkům Bílých hor. Zastavil Molly na rovince, aby si mohla oddechnout. Byl už blízko sněhové linie a nad ním se tyčily bílé vrcholky hor. Hluboko dole se jako bledý pruh měsíční záře vinul Asper. Pak pod sebou na temném svahu zaslechl klapot kopyt pronásledovatelů. Ticho bylo tak dokonalé a vzduch tak čistý, že sluchem zachytil i skřípění sedel a hlasy mužů. Whisky znenáhla pozbývala svého účinku. A když Gregg zaslechl ty zvuky, stal se opět takovým člověkem, jakým býval dříve. Vždyť tihle muži, jejichž hlasy se rozléhaly nocí, byli jeho přátelé, kamarádi! Ted' se hlučně zasmál Harry Fischer, který před třemi lety býval jeho druhem na ranči Circle V Bar. Gregg pocítil nepřekonatelnou touhu naklonit se přes okraj skaliska a výkřikem ho pozdravit.

34/ PUŠKA

Když se rozednívalo, nacházel se na prvním horském hřebenu. V poledne vystupoval do svahu druhého hřebenu, který nebyl ani z

poloviny tak příkrý jako úbočí za Asperem. Šedá Molly ho zdolávala s námahou. Děkala teď kratší kroky a hlavu věšela níž a níž. Ze svahu však cválala skoro tak rychle, jako když opouštěla Murphyův průsmyk. Ani jednou se nezastavila, ani jednou se nezalekla příkrého stoupání.

Ale za ní jelo dosud šest jezdců, v čele se zaprášeným mužíkem na stejně zaprášeném ryzákovi. Molly se opožďovala zčásti z nedostatku výcviku i kvůli neschůdné cestě.

Avšak za druhým hřebenem se na míle daleko táhl stejnoměrný svah, po němž se Šedá Molly mohla rozběhnout a kde se Gregg mohl zastavit, nebo uhnout stranou do lesů. Bylo jasné, že šerif o tom všem dobře věděl, protože se rozjel vpřed a svých pět spolujezdců zanechal vzadu. Zas a zas slyšel Gregg pronikavý hvízd, jímž Pete povzbuzoval svého ryzáka. Gregg dvakrát použil ostruhy, ale pak téhle zbytečné surovosti zanechal, poněvadž dobrák Molly dělala, co bylo v jejích silách. A to stačilo, neboť, když Gregg pohlédl před sebe, spatřil poslední vrcholek a za ním byla už rovina, po které se Molly mohla rozběhnout. Právě, když zvedl hlavu, něco nad ním zlobně hvízdlo a pak se ozval zvuk, jakoby o sebe narazila dvě těžká kladiva a roztříštila se. Puška!

Když se Gregg ohlédl, viděl, že ryzák k němu stojí obrácený bokem a že sluneční záře se mihla a pak se ustálila na hlavní šerifovy pušky. Potom se hlaveň bleskově zdvihla a ještě než Gregg uslyšel výstřel, ucítil úder do pravého ramene a zakolísal se k hrušce sedla. Teprve v následujícím okamžiku uslyšel výstřel a v boku pocítil prudkou bolest, pronikající až do konečků prstů.

Kulka, která ho zasáhla, ho zároveň zachránila, poněvadž šerif byl na dostřel a třetí ranou by Gregga zasáhl přímo mezi lopatky. A tak, když šerif viděl, že uprchlík zakolísal v sedle, nechtěl již plýtvat střelivem. U Peta se občas projevila šetrnost jeho novoanglických předků. Vztekle zaskřípal zuby, když viděl, že Gregg se na výšině vzpřímil v sedle a v následujícím okamžiku zmizel za vrcholkem návrší.

Šedá Molly mu teď splatila velmi štědrě veškerou něhu a péči, kterou jí Gregg v minulých letech věnoval. Ač vyčerpaná a zatížená jezdcem, kolísajícím v sedle, který ani nadržel otěže ani ji slovně

nepovzbuzoval, hnala se přímo ze svahu, každým skokem nabývající síly i odvahy. Když se Gregg ovládl a vzpamatoval po prvním leknutí, objevil se šerif na vrcholu výšiny a rozjel se za svou kořistí. Šedá Molly se sice neustále pronásledovateli vzdalovala, ale když se Gregg levou rukou chopil otěží, věděl, že je s ním konec. Jak mohl kličkovat, nebo uhnout šerifovi, když skrápěl stezku vlastní krví? Jak dlouho se mohl ještě udržet v sedle, když ho mučila nesnesitelná bolest v rameni?

Když se Gregg ohlédl, viděl, že ryzák stojí obrácený bokem...

Šedá Molly vběhla přímo do stínu smrků, který byl Greggovi úlevou v jeho mukách. Uvítal, že se mohl alespoň na několik

okamžiků ukrýt před zraky pronásledovatelů. Na druhém konci lesa s povzdechem přitáhl otěže. Říkal si, že snad nějaký ďábel poštlal Guse Reeva a dodal jeho koni neobyčejné síly, neboť dole v údolí, ve vzdálenosti necelého sta yardů, klusal jezdec na vraníkovi. A přece mohl Gregg přísahat na to, že když se ohlédl z poslední výšiny, viděl Guse až na konci tlupy jezdců. Jezdec za okamžik zmizel a bylo jasné, že to není Gus, protože jeho vraník se vůbec nemohl rovnat tomuto koni. Neměl jeho úžasně dlouhé skoky a jeho nohy se dotýkaly země tak lehce a plynně, že jen vlající hřívá a ohon svědčily o neobyčejné rychlosti. Kůň držel hlavu vzhůru a stříhal ušima, což bylo neklamnou známkou toho, že není vyčerpaný. Zároveň bylo jasné, že Sedá Molly by mu nestačila, ani kdyby byla úplně svěží. Gregg si pomyslel, že kdyby měl takového koně, nedostihlo by ho ani tisíc šerifů na zaprášených ryzácích, neboť za pět minut by jim byl z dohledu a z dosahu.

Před jezdcem běžel veliký pes s vlčí hlavou a s vlčím krokem, ale byl mnohem větší než kterýkoliv vlk, jehož Gregg až dosud viděl. Teď obrátil hlavu a uskočil stranou, když zahlédl cizince, ale jezdec změnil směr jízdy a zamířil přímo ke Greggovi. Zastavil se těsně u něho, koleny stiskl boky svého koně a Gregg pohlédl do tváře štíhlému hezkému chlapíkovi. Na první pohled poznal, že to není ani kovboj ani zlatokop, poněvadž neměl tvář vyhublou od práce. Byl to nejspíš nějaký greenhorn, přestože měl na sobě oblek typický pro tento kraj. Gregga napadlo, že by na něho mohl namířit revolver a vzít mu koně, ale rozmyslel si to, protože neuměl střílet levou rukou a pronásledovatelé mu byli v patách. Zbýval mu jen čas k zoufalé prosbě:

„Pronásledují mě. Půjčte mi, prosím vás, vašeho koně a vezměte si mého. Je to ten nejlepší kůň, na kterém jsem kdy jel. Tady máte dvě stě dolarů.“ Hodil náprsní toboleku na zem a seskočil z koně.

Vlčák, který stále tiše vrčel a na šíji se mu ježila srst, se teď plížil po břiše dopředu.

„Lehni, Barte!“ poručil cizinec. Pes se obrátil a stanul opodál s dychtivým kňučením.

Jakmile Gregg seskočil z koně, podklesla mu kolena, neboť byl vyčerpaný dlouhou jízdou a ztrátou krve. Pahorky a stromy kolem

něho tančily. Cizinec ho uchopil svou hubenou silnou rukou pod paží a řekl:

„Dal bych vám svého koně, kdybyste na něm mohl jet.“

Měl neobyčejně jemný hlas.

„Ale, vy byste z něho za pět minut spadl,“ pokračoval. „Kdo vás pronásleduje?“

Gregg chtěl odpovědět, ale vtom, daleko za lesem, se rozlehl výkřik. Jiný výkřik se ozval blíž a Gregg celou svou duší zatoužil po tom černém hřebci. Sedá Molly byla vyčerpaná a těžce oddychovala. Ale s cizincovým vraníkem by se nemohla měřit, ani kdyby byla odpočatá a právě se vrátila z pastvy.

Ozval se dusot kopyt a z blízkého stromoví vyběhl zaprášený ryzák se šerifem...

„Proboha, půjčte mi svého koně!“ zabědoval Gregg.

„Neudržel byste se v sedle. Ukryjte se tady a já je svedu z vaší stopy.“

Po těchto slovech cizinec napůl odvedl a napůl odnesl Gregga do houštiny, kde bylo uprostřed malé volné prostranství. Vraník i pes ho následovali. Když cizinec přitáhl otěže, hřebec poklekl jako cvičený pes a v této poloze ho houština úplně skryla. Gregg slyšel, jak se stihatelé blíží lesem. Cizincova klidná pomalá řeč ho rozčilovala.

„Posaďte se tady, kamaráde, půjčím si váš revolver.“

Vytáhl ho rychle z Greggova pouzdra. Majitel měl prsty tak ochromené, že mu nekladl odpor. „A nepokoušejte se sednout na mého koně, jestli si nepřejete, aby vám zaťal zuby do hrdla. Klidně ležte a obvažte si ránu. Barte, hlídej ho!“

A Gregg seděl v houštině, slabý a omámený. Veliký pes se schoulil u jeho nohou a zlověstně zavrčel, kdykoliv Gregg zdvihl ruku. Hlasy se blížily. Z nepatrné vzdálenosti se ozýval praskot.

Mezerami v houštině teď Gregg viděl, jak se cizinec vyhoupl na Šedou Molly a pobídl ji k cvalu. Sledoval je zrakem jen okamžik, ale zdálo se mu, že pod novým jezdcem Molly cválá neobyčejně lehce. Nepochybně proto, že si odpočinula a poněvadž nesla lehčí břímě.

Ozval se temný dusot kopyt a z blízkého stromoví vyběhl zaprášený ryzák se šerifem, který se v sedle nakláněl dopředu. Zdálo se, že tomu neúprosnému jezdcí nemůže uniknout ani noha. Pak přímo za Greggem zafrkal kůň. Uprchlík zděšeně čekal, jestli černý hřebec odpoví zařícením. Ale vraník ležel zcela klidně. Jen sklonil hlavu a uši položil dozadu, takže mu dlouhá natažená šíje dodala hadího vzhledu. I pes se přikrčil k zemi a nepohnul se, ačkoliv cenil vražedné tesáky, kdykoliv Gregg učinil pokus o pohyb.

„Jed'te napravo! Dejte se vpravo, Harry!“ rozléhal se z dálky šerifův hlas, když se poslední člen tlupy vynořil ze stromoví.

„Hej! Gusi, dejte se vlevo úžlabinou!“

V odpověď se ozvaly dva výkřiky a dusot kopyt se začal vzdalovat. Nebylo pochyb o tom, že obkličovali cizince. Gregg chtěl pracně vstát a podívat se, ale upřel oči k zemi, neboť zaslechl slabý zvuk, který pocházel od psa, ležícího na zemi. Ten zarýval přední tlapy do měkké půdy a démonicky jiskřil očima. Gregg instinktivně sáhl po svém nepřítomném revolveru a pak s odevzdaným

zoufalstvím zaujal svou dřívější polohu. Vlčí pes položil hlavu mezi přední tlapy a zrakem sledoval každé Greggovo oddechnutí. V pahorcích se rozlehl rachot střelby. Gregg rozeznal jasný zvuk šerifovy pušky od štekotu revolveru.

Obklíčili cizince? Opět bylo slyšet střelbu, ale slaběji. Bylo zřejmé, že pronásledovatelé střílejí za uprchlíkem během jízdy. Pak už Gregg nemyslel na nic jiného, než na svou vzrůstající slabost. Cítil, že ho opouštějí smysly i síly, že je blízko smrti. Začal zoufale obvazovat ránu a zastavovat krvácení. Strach mu dodal okamžité síly, takže mohl utrhnout kus košile, rozervat jej zuby a levou rukou natrhat na pruhy. Pak si na ránu přiložil hrubý obvaz. Provedl to s velkými obtížemi, poněvadž musel obvazovat rameno. V té chvíli použil zubů právě tak dobře jako levé ruky. Když přitáhl obvaz, krvácení se zmírnilo. Pak omdlel.

35/ JOAN NEPOSLOUCHÁ

Gregg pocítil prudké bolesti v celém těle a částečně nabyl vědomí. Zvedaly ho silné paže a jejich stisk bolel. Spatřil nad sebou oči svého mučitele, které byly jen nejasně vidět v měsíčním svitu. Udeřil ho pěstí do obličeje.

Pak cítil, že ho někdo táhne do sedla, ale bokem mu prolétla prudká bolest a ochromila jeho mozek. Jen chvílemi přicházel k vědomí. V jedné chvíli ucítil ocelové lano, které ovíjelo jeho pas a prsa a drželo ho zpříma, ačkoli hlava mu padala na všechny strany. V jiném okamžiku otevřel oči a uviděl nad sebou hvězdnatou oblohu, ke které, jak se mu zdálo, letěl jako duch. Jindy opět procítl v záchvatu bolesti a slyšel:

„Pomalů Satane, dávej pozor na kameny! Ještě jeden takový třes a půjde k čertu...“ Hlas pak dozněl v nekonečné dálce.

A když se Gregg opět povznesl z hluboké temnoty, spatřil gloriolu zlatých vlasů kolem ženské tváře a ucítil úžasně hebkou, chladnou ruku, která mu spočívala na čele. Zaslechl ženský hlas, který mu připomenul vzdálenou hudbu, podobnou ptačímu zpěvu,

zalétajícímu k zemi z dalekých výšin a ačkoli neporozuměl ani slabice, nabyl blahého vědomí, že je v bezpečí. Usnul.

Pak se probudil ze sna, ve kterém se mu zdálo, že letěl vzduchem rychleji než vítr, následován vlčákem. Zjistil, že leží na lůžku pod bílou příkrývkou, zaplavenou sluneční září. Dveře po pravé straně byly otevřené a na prahu stál ten vlčí pes z jeho snu, s pětiletým děvčátkem na hřbetě.

„Nechod’ dovnitř, Barte!“ zašeptalo dítě. „Vrať se!“ Vzalo vlkovo špičaté ucho do buclaté ručky a zatáhlo za ně, ale Bart v mžiku obrátil hlavu a velikými zuby stiskl děvčátku ručku. Bylo to tak hrozné, že Gregg málem vykřikl. Děvčátko jen hněvivě zamumlalo a uchopilo druhou ručkou vlka za čenich, šeptajíc:

„Zlý, ošklivý Barte!“

A zdvihlo ručku, kterou pes hned uvolnil. Na snědé pokožce byly vidět bílé stopy zubů.

„Zlý pse!“ opakovalo dítě a začalo bít vlka bezmocnou ručkou o šíji. Pes se schoulil a odvrátil se od dveří.

„Pojď dál!“ řekl Gregg. Byl překvapen svým hlasem, který byl neobyčejně tenký. Děvčátko potřásl zlatými kadeřemi, podívalo se na něho a tlumeným hlasem zvolalo:

„O!“ Naklonilo se dopředu, jednou ručkou se zachytilo Bartovy huňaté šíje, aby udrželo rovnováhu, druhou ho vzalo za pravé ucho a obrátilo ho opět ke dveřím. Tentokrát Bart vycenil zuby, ale podvolil se. Když ho děvčátko pustilo, zakýval jen uchem.

„Pojď dál!“ opakoval Gregg.

Dívka naklonila hlavu na stranu a chvíli ho pozorovala nebojácnými modrými očima. Pak s povzdechem pravila: „Chtěla bych!“

„A proč nemůžeš, drahoušku?“

„Maminka říká, že ne.“

Chtěl se k děvčátku obrátit, ale bolest v pravém rameně mu to nedovolila. Zjistil, že má ruku obvázanou až k lokti a přivázanou k boku. Zeptal se:

„Kdo je tvá matka?“

„Moje maminka?“ opakovalo děvčátko a mělo užaslý výraz. „Moje maminka je moje maminka.“

„A kdo je tvůj tatínek?“ tázal se s úsměvem Gregg.

„Tatínek Dan. Ale vy se příliš ptáte,“ dodala s nelibostí.

„Tak pojď dál a já se tě už nebudu na nic ptát,“ zaprosil.

„Maminka říká, že ne,“ opakovala holčička.

Zatahala Barta za srst na hřbetě. Zavrčel tiše a hrozně, ale děvčátko tomu nevěnovalo pozornost.

„Maminka ti nic neřekne,“ ujišťoval ji Gregg.

„Já to vím.“ přikývlo děvčátko. „Ale tatínek ano.“

„Napráská tí?“

Nechápavě na něho pohlédla.

„Co ti tedy udělá, když ke mně přijdeš?“

„Podívá se na mě.“

Pod vlivem té myšlenky se jí zatajil dech a provinile se ohlédla přes rameno.

„Tak já to vezmu na sebe,“ řekl jí se slabým smíchem. „Jen sem pojď, on se podívá na mě!“ Vzpomněl si na štíhlého chlapíka, který ho zachránil a na jeho velké jemné hnědé oči. Napadlo ho, jak je to zvláštní, že dítě může být postrašeno i tak mírnýma očima.

„Vezmete to opravdu na sebe?“ zeptalo se vážně dítě.

„Jistě!“

„Tak dobře!“

Oči jí zářily rozčilením. Rozhodla se hned. „Pojď, Barte!“ Kopla vlčáka patami do boků.

Nesl ji tiše do pokoje, ale v určité vzdálenosti od lůžka se zastavil. Když Gregg natáhl levou paži, pokud to bylo možné, Bart zamrkal a dal mu drsnou výstrahu. Gregg viděl hodně zlých psů, při rvačce i při hře, ale nikdy neslyšel žádného z nich tak vrčet. Když vrčel Bart, nebezpečně zdvihl horní pysk a z hlubin jeho těla vycházely hrozné zvuky. Greggovi přeběhl mráz po zádech. Věděl, že tyhle veliké zuby by jedním rázem rozervaly člověku hrdlo. Ale dítě zase koplo psa do žeber a zvolalo:

„Jdi!“

Bart se zachvěl, ale z místa se nehnul.

„Ošklivý pse!“ Dítě seskočilo na podlahu a řeklo: „Ale já ho donutím!“

„Jestli je ti to jedno, byl bych raději, kdyby zůstal tam, kde je,“ podotkl Gregg.

„On musí udělat, co chci,“ odpověděla holčička. A pohrozila psovi drobným prstíkem. „Barte, pojď sem!“

Bart na ni upřel planoucí oči a zavrčel tak, až se mu otráslы boky.

„Stůj!“ poručilo děvčátko a prudce ho udeřilo po čenichu. Zamrkal a sklonil hlavu. Už nevrčel, ale sklonil hlavu a vycenil zuby. Děvčátko ho uchopilo za kůži a táhlo ho vpřed.

„Nech ho být!“ napomínal ji Gregg.

„On musí jít!“

A vlk, tažený děvčátkem, šel krok za krokem a vrčel. Vjednom okamžiku dítě uhnulo poněkud stranou a Gregg zahlédl vlkovy krví podlité oči, upřené na její tvář. Gregg se toho velikého zvířete děsil a zároveň pociťoval zvláštní neklid, když sledoval tu nadpřirozenou rozhodnost a nebojácnost dítěte. Když ustoupilo, vlk se zachvěl, ale stále se díval nikoli na tvář muže, ale na obličej dítěte.

„Můžete ho teď pohladit?“ zeptala se holčička.

„Ne a nepřeji si, aby se ke mně ještě víc přiblížil,“ odpověděl Gregg.

„Musí jít,“ a na důkaz svého rozhodnutí dupla. „Barte, pojď sem!“

Vlk o palec postoupil vpřed.

„Barte!“ Měla zaťaté pěstičky a chvěla se vztekem. Vlkova hlava se přiblížila až k okraji lůžka.

„Teď ho pohlad'te!“ poručilo děvčátko.

Gregg zdráhavě natáhl ruku k vrčící obludě:

„On mi ukousne ruku!“ řekl stydlivě a zároveň bojácně.

„On vás vůbec nekousne,“ prohlásilo dítě. „Ale, jestli se bojíte, podržím mu nos.“ A hned sevřelo špičatý čenich vlčáka.

Bart si Gregga nevšímal, ani když se jeho ruka vznášela nad jeho hlavou a neodvracel zrak od děvčátka. Gregg se tedy několikrát dotkl toho zjizveného čela. Dotýkal se ho jemně, jako kdyby to byla bublina.

„Přinutila jsem ho, že?“ zvolala holčička a obrátila vzrušenou tvářičku k nemocnému. Ale jakmile vlk ucítil, že se na něho nedívá,

uskočil doprostřed pokoje a zachvěl se. Tvářil se d'ábelštěji než dříve. Děvčátko zase duplo:

„Zlý Barte! Mám mu poručit, aby přišel zpátky?“

„Nech ho být!“ zamumlal Gregg. „Jen ho nech být, tam kde je! Já po něm netoužím ani trochu.“

„Někdy je těžké ho k něčemu donutit,“ řekla důležitě. „Ale tatínek ho donutí ke všemu.“

„Hm!“ zabručel Gregg. Vzpomněl si, jak se Bart na rozkaz svého pána schoulil v lese u jeho nohou a dychtivě čekal na nějakou záminku k vraždění. Pomyslel si, že obyvatelé tohoto domu jsou velmi podivní a že bude asi dlouho trvat, než se zbaví nepříjemného dojmu z chladného a pevného pohledu dítěte.

Vtom se zezadu ozval jemný hlas: „Joan!“ Gregg si byl jistý, že to byl majitel černého hřebce. Děvčátko udělalo krok směrem ke dveřím, ale pak se zarazilo a vrátilo se k lůžku.

„Raději uteč, jestli se bojíš, že tě tady otec najde,“ poradil jí Greg.

Potahovala se nervózně ručkama za šatečky a pak řekla: „Tatínek Dan se to dozví. A... a... on by nedovolil, abych se bála... a dokonce jeho!“ Zdvihla ruku, pak chvíli hledala, až našla Greggův palec a jemně ho sevřela. Jakoby se tím uklidnila, obrátila se ke dveřím a čekala.

36/ KÁZEŇ

Ve vedlejší místnosti se ozvaly lehké kroky, podobné kočičím. Jakoby příchozí nešlapal patami na podlahu. Vlk zastříhal ušima a obrátil se ke dveřím a děvčátko křečovitě sevřelo Greggův palec. Na prahu se objevil Greggův zachránce.

„Haló, kamaráde!“ zvolal Gregg. „Jak vidíte, mám společnost. Dveře se otevřely a já vaši dcerušku požádal, aby vešla.“

„Řekl jsem ti přece, že sem nemáš chodit!“ řekl Dan. Dítě se neomlouvalo, ačkoliv Gregg cítil, že se chvěje. Řekl tedy omluvně:

„Ona sem nechtěla jít. Ale já jsem ji přemluvil.“

Dan upřel přísné oči na Joan a opakoval:
„Řekl jsem ti přece, že sem nemáš chodit!“

Joan ve strachu polykala naprázdno. Vlk se ze strany přikradl ke svému pánovi a olizoval mu ruku, jako kdyby se přimlouval. Greggovi stydla krev v žilách. Bylo mu tak, jakoby viděl pěst, která má každou chvíli děvčátko udeřit.

„Jdi ven!“

Holčička se rychle obrátila a protáhla se kolem svého otce. Na prahu se na okamžik zastavila a s prosebným výrazem v očích se ohlédla. Poněvadž jí však otec odpověděl mlčením, vyběhla ven.

„Bude lépe, když jí budeš dělat společnost, Barte,“ obrátil se Dan k vlčákovi. Greggovo napětí povolilo, když zpozoroval, že se Dan obměkčil. Vlk tiše zakňučel a vykradl se ze dveří.

„Je mi tak jako koni, který se právě vrátil ze zelené pastviny. Ležel jsem tady a vstřebával do sebe sluneční zář.“

Dan se zastavil u otevřeného okna, naklonil hlavu na stranu, bystrýma očima se zadíval do dálky a zeptal se, když se náhle prudce obrátil:

„Slyšíte?“

V tváři měl divoký dychtivý výraz. „A co mám slyšet?“

„Je jaro,“ zamumlal Dan, aniž své chování vysvětlil. Gregg cítil, že muž před ním se opět změnil, že je záhadný. Přesto sledoval svého hostitele s bezdechým zájmem. Zřejmě pochopil, poněvadž mu náhle zazářily oči. Když se Dan vracel k lůžku, měl na obličeji ještě odlesk té záře.

„Jaro?“ opáčil Gregg. „Ano cítil jsem jaro už před několika dny a vydal jsem se na cestu, abych ho jaksepatří přivítal. A vidíte sám, kamaráde, že jsem tak opravdu učinil.“

Neklidně se pohnul, ale napadlo ho, že musí tomu muži povědět svůj příběh, poněvadž jinak by se ho mohl dozvědět z jiného pramene. Nebylo to totéž, poskytoval-li jeho hostitel útulek muži, který se provinil nějakou maličkostí, nebo ukrývali vraha. Proto začal: „Řeknu vám, co se mi přihodilo.“

Ale Dan pokrčil rameny a řekl:

„Nechte to být!“

Pronesl to tak klidně a pevně, že Gregg zmlknul. „Jste tady, protože jste raněný a potřebujete klid. To mi úplně stačí.“

Gregg si představil Danovu situaci. Kdyby on a Betty měli takový srub v horách, jak by asi přijali uprchlíka před spravedlností? Tak ochotně jako Dan? V návalu vděčnosti pohlédl zvlhlýma očima na svého hostitele:

„Jste poctivý člověk, to se pozná. Já se jmenuji Vic Gregg a pocházím...“

„Díky!“ přerušil ho Dan. „Jsem rád, že znám vaše jméno, ale nechci vědět, odkud pocházíte pro případ, že by se mě na to někdo ptal.“ Usmál se. „Já jsem Dan Barry.“

Vic byl nucen mu podat levou ruku. Pak na to v pozdějších letech často vzpomínal. Chvilí přemýšlel a pak zamumlal:

„Mám dojem, že jsem vaše jméno už jednou slyšel. Nevím ale kde. Zdržoval jste se někdy v okolí Alderu, pane Barry?“

„Ne.“

Svým chováním mu dostatečně naznačil, že si přeje, aby hovor o tomto předmětu byl skončen. Naklonil se nad Greggem a lehce mu sáhl na čelo. Jakoby z jeho ruky pronikl rozechvívající proud do mozku raněného.

„Máte stále poněkud horkou krev,“ řekl Dan.

„Ležte klidně a na nic nemyslete. Tady jste v bezpečí. Nemůže se k vám nikdo dostat. Zůstanete tady, dokud nebudete úplně zdrav. Sbohem! Postarám se o to, abyste dostal něco k jídlu.“

Vyšel ven nezvykle tichým krokem, čehož si Gregg všiml již dříve a neslyšně za sebou zavřel dveře. Přesto Gregg zcela zřetelně slyšel, že do vedlejší místnosti někdo přinesl dříví a s rachotem ho hodil na kamenný krb. Upadl v příjemnou dřímotu. Jen občas protáhl tělo a těšil se z chladu prostěradel a z milého pocitu, že ho ošetřují, a že se mu zase vrací síla do těla. V polospánku uslyšel hlasy, které ho úplně přivedly k vědomí.

„To by mu prospělo. Vezmi to do pokoje, Kate.“

„Odnesu to tam. Dane, co provedla Joan?“

„Šla k němu do pokoje. Řekl jsem jí, aby ho nechala o samotě.“

„Ona říká, že jí vyzval, aby vešla dovnitř, že řekl, že to pak vezme na sebe.“

„Já jsem říkal, aby tam nechodila.“

„Chudinka! Ted' pláče venku u Barta a on se jí snaží potěšit!“

Kate mluvila čistější angličtinou, než jakou Gregg slýchal od své učitelky, ale více než její slova ho překvapil její hlas. Byl to tlumený vyrovnaný hlas jemné ženy. Obrátil hlavu a s úžasem pohlédl do okna. Za domem se tyčil horský svah, který nahoře unikal jeho zraku. Tam se v šikmých paprscích odpoledního slunce lesklo skalisko, kde ležela spousta balvanů, které se zřítily z úbočí a v pozadí strměly zasněžené vrcholy hor. Proč tak jemná dívka žila na takové samotě?

Ale to nebyla jediná záhada v této domácnosti, a proto se Gregg rozhodl, že nebude o ničem přemýšlet, dokud nebude úplně zdrav. Kate se zeptala:

„Nepromluvíš s ní, Dane?“

Chvilku bylo ticho a pak Dan odpověděl:

„Ne, až večer.“

„Prosím, Dane!“

„Ona se musí naučit být poslušná.“

Ozval se přidušený výkřik nespokojenosti a dveře se otevřely. Gregg zjistil, že se dívá do tváře rámované zlatými vlasy, na kterou se pamatoval ze svých těžkých snů. Kate mu vesele pokynula:

„Jsem ráda, že se vám ulevilo. Dan říká, že už skoro nemáte horečku.“

Veliký podnos, který držela, opřela o čelo postele a Gregg ke své spokojenosti zjistil, že se jí může podívat přímo do očí. Dívky ho obvykle uváděly do rozpaků, ted' však viděl, že Kate je tak podobná své dcerušce, že působila dojmem staré známé. Vůbec však nepůsobila jako matka a Dan jako otec. Greggovi až bylo líto, když pohlédl na tu krásu ztracenou ve skalách a sněhu, ve společnosti jiného muže. Kate byla jako krásná hudba, hraná bez posluchačstva.

„Ano, je mi mnohem lépe,“ odpověděl Gregg. „Ale obávám se, že jsem svou dotěrností způsobil vaší dcerušce nepříjemnost. Byla to hlavně má vina.“

Kate mávnutím ruky odmítla jeho omluvu a řekla:

„Na to vůbec nemyslete, pane Greggu. Joan musí poslouchat.“ Trošku se usmála. „Zdědila hodně po svém otci. Už jste dostatečně silný, abyste se mohl opřít o polštáře?“

Podářilo se mu to jen s její pomocí, poněvadž byl slabší, než si myslel. Když seděl, opřený o polštáře, položila mu Kate podnos na kolena. Zatočila se mu hlava, když na něj pohlédl, neboť dvoudenní půst už byl opravdu důvodem chuti k jídlu. A to, co bylo na podnose, ho dráždilo ještě víc. Veliká mísa horké polévky, zpod ubrousku vykukoval řízek zvěřiny, pak máslo, žluté jako zlato, které doloval celou zimu, skutečná smetana do kávy, které byla celá konvice a sněhobílý chléb. A nejlepší ze všeho bylo, že Kate odešla, aby ho svou přítomností při jídle neuváděla do rozpaků. Hladovému člověku je totiž velice protivné, když je při jídle pozorován.

Po jídle začal Gregg upadat v dřímotu. Napůl se probudil, když mu odnášeli podnos a když mu vytáhli polštáře zpod zad. Ale zakrátko usínal znovu s neurčitým vědomím, že mu zručné ruce upravují lůžko.

Za několik hodin otevřel oči v naprosté tmě. V uších mu dosud zněl tenký lahodný hlásek dítěte. Nemohl si hned vzpomenout, kde je, až konečně obrátil hlavu a ve dveřích uviděl mdlý obdélník světla a zaslechl výkřik malé Joan: „Tatínku Dane! A co udělal ten vlk potom?“

„Povím ti to Joan, ale o vlcích nemluv tak nahlas, nebo si Černý Bart pomyslí, že mluvíme o něm. Vidíš, jak se na tebe dívá?“

„Pokračuj, prosím tě! Už neřeknu ani slovo!“

Dan začal zase vyprávět, ale tak tiše, že Gregg nezachytil ani slovo. Slyšel jen praskot hořících polen v krbu, viděl, jak se v obdélníku dveří mihá světlo a cítil slabý zápach dýmu z dříví.

A pak usnul znovu.

37/ DLOUHÁ RUKA ZÁKONA

Hned od začátku se Greggovi rána hojila rychle, poněvadž nemocný měl čistou krev, horský vzduch mu dělal dobře a bylo o něj výborně postaráno. Kulka z pušky mu prolétla ramenem, aniž mu zlomila kost, nebo přetrhla šlachy. Gregg se také ani neznepokojoval budoucností a nelitoval minulosti. Když si občas vzpomněl na Hansenovo bezvládné tělo na podlaze Lorrimerova salónu, pokrčil jen rameny a zaplašil tu představu. Byl to poctivý souboj, při němž byl Blondy ve výhodě, poněvadž mu bylo dovoleno, aby vytáhl dříve revolver. A kdykoli se Gregg v duchu zabýval budoucností, vždycky pevně věřil, že se mu jednou podaří vrátit se nějakým způsobem do Alderu a oženit se s Betty Nealovou.

Uplynulo ještě několik milých jarních dnů a Gregg mohl vstát z lůžka a procházet se. A zanedlouho už mu Pete Glasse a jeho zaprášeného ryzáka připomínala jen jeho poněkud ztuhlá pravá paže.

Většinu času trávil v blízkosti srubu, poněvadž okolnost, že on sám zapomněl na celý svět, nebyla ještě důvodem k tomu, aby svět zapomněl na něho. Ani to nebylo šerifovým zvykem.

O Glassovi se vědělo, že je vytrvalý a urputný. Jediného provinilce stíhal třeba celá léta a Gregg se měl na pozoru, aby

nezabloudil tam, kde by mohl být viděn. Ostatně okolí jeho úkrytu bylo velmi příjemné. Srub byl prostorný a pevně vybudovaný z kmenů, podtátých na okolních svazích a dovlečených na malou rovinu. Na severní, jižní a západní straně se tyčily tři hory, které brzy odpoledne zamezovaly přístupu slunečního světla. Ale na místě, kde stál srub, byla hluboká vrstva úrodné půdy. Kate Barryová ho ujišťovala, že tady se objevují polní kvítka dříve, než v údolí, které se táhne hluboko pod srubem. A skutečně. Když Gregg vyšel poprvé z domu, zjistil, že louka, až na místa, kde už byla zahrada a ohrada, září nejrozmanitějšími barvami. V ohradě našel Šedou Molly, oddělenou spolu s několika jinými obyčejnými koni od černého hřebce, protože, jak se Gregg dozvěděl, si neliboval ve společnosti jiných koní. Šedá Molly se úplně zotavila po namáhavé jízdě a pozdravila svého pána svým známým způsobem a to tak, že sklopila uši nazad.

Gregg by ve srubu mohl zůstat neomezeně dlouho, protože se v něm cítil šťastný, ale věděl, že je tady vlastně jako vetřelec. Ti tři si úplně stačili, byl to šťastný trojúhelník, který nepotřeboval dalšího člena. Na první pohled bylo jasné, že Kate je úplně spokojena a že její láska k manželovi a dítěti ji dostatečně odškodňuje za věčnou samotu a drsné okolí. Dan a Joan si byli povahově velmi podobní, ale vlasy a oči mělo dítě po matce. Byli stále spolu. Ať už na procházkách v horách, kam Joan vyjížděla na Černém Bartovi do příkrých svahů, nebo na vyjíždkách v údolí, kde ji Dan držel před sebou na Satanovi. Časem měla stejný jemný hlas a tytéž rychlé kradmé pohyby i smích jako Dan. A když Dan večer sedával celé hodiny a hleděl do prázdna, usadila se mu obvykle na klíně, ovíjela jeho paži kolem sebe a mlčky mu hleděla do tváře. Někdy se Gregg v duchu sám sebe ptal, jestli mladá matka nežárí na to veliké přátelství otce a dcery, ale nevšiml si, že by tomu tak bylo. A právě Kate byla příčinou toho, že se Gregg rozhodl, že opustí srub. Cítil, že už může volně pohybovat ramenními svaly. Z pohledů Kate vytušil, že se domnívá, že jejich host je pro Dana stálým nebezpečím. A do jisté míry to tak bylo, neboť bylo jisté, že zákon by mohl krutě naložit s mužem, který se ujal uprchlíka.

Náhoda tomu chtěla, že právě toho rána, kdy se Gregg rozhodl, že pozítří odjede, zjistil, že musí odjet mnohem dříve. Pete Glass a zákon na něho nezapomněli tak dokonale, jako on na ně. Když seděl po snídani v pokoji a nacpával si dýmku, uslyšel, že ho Dan volá. Našel ho mezi skalami, lemuujícími jižní konec roviny před srubem. Na sever se půda pozvolna svažovala až do údolí a byla to jediná strana, ze které byl srub přístupný. Na jihu končila rovina příkrým srázem, ze kterého bylo vidět na mnoho mil dolů do údolí.

„To jsou vaši přátelé?“ zeptal se Dan, stojící mezi skalami. „Dobře se podívejte!“ A pak podal Greggovi silný polní dalekohled.

Gregg se podíval přes okraj závratně vysoké skalní stěny. Dole se právě pět jezdců chystalo přebrodit řeku. Ne, šest, poněvadž by málem přehlédli jejich vůdce – tu zaprášenou postavu, ztrácející se v pozadí.

Gregga zachvátila veškerá hrůza prvního útěku. Zachvěl se. Ne však strachem před tlupou ozbrojených mužů, nýbrž z pomýšlení na pronásledování. Nezmohl se na nic jiného, než že zakoktal:

„Zbývá mi jen jediné východisko. Dane, pomozte mi osedlat Šedou Molly a já se jim ještě vysměju! Ať jdou k čertu!“

„Co chcete dělat?“ tázal se Dan tímž zdlouhavým tónem, který Gregga podráždil už v ten den, kdy ho zachránil. Zatím Kate vyběhla z domu se zástěrou, třepotající se ve větru.

„Chci sjet po severním svahu,“ odpověděl Gregg. „Nemohou mě nikdy dohonit!“

To řekl jen proto, aby si dodal odvahy, protože věděl, že pronásledovatelé by mu pravděpodobně uzavřeli cestu, ještě než by sjel ze svahu. Dan zvažoval situaci a oči se mu zaleskly. A právě, když se Gregg chystal odejít do ohrady, řekl:

„Počkejte chvíli! Váš plán je dobrý jedině tak pro případ, že chcete zemřít. Poslouchejte mě!“

Kate ho náhle přerušila otázkou: „Dane, co chceš dělat?“

„Chci sednout na Šedou Molly, sjet ze svahu a svést je z Greggovy stopy,“ odpověděl klidně Dan a vyhýbal se očím své ženy.

Gregg věděl, že Betty Nealová by v takovém případě pronikavě křičela. Kate mluvila tlumenějším hlasem než obvykle, ale její

přízvuk ho rozechvěl. „Jestliže to pro něho znamená smrt, co to znamená pro tebe?“

„Vůbec nic. Jestli mě uvidí a začnou pronásledovat, zastavím se, aby se přesvědčili, že jsou na nepravé stopě. Když budu mít příležitost, odvedu je jinam. Greggu, vy půjdete úžlabinou mezi těmito dvěma horami. Vidíte je? Pak se dáte napříč krajem. Nedonesl by vás tam žádný kůň, kromě Satana a na tom byste jet nemohl. Půjdete pěšky, ale oni vás na té straně nebudou hledat. Až sestoupíte na sjízdné dno údolí, kupte si koně a jeďte k dráze.“

Chvějící se Kate se Gregga zeptala:

„Vy mu to dovolíte? Vy mu to zase dovolíte?“

Gregg viděl, že se tady naskýtá jistá příležitost k útěku, ale z hrdosti odpověděl:

„To určitě ne! Já...“

„Vy uděláte, to co vám říkám a vydáte se hned na cestu,“ řekl rezolutně Dan. „Dáte-li se po úbočí té severní hory, najdete stezku, po které může jít kůň. Nebudete se sice vzdalovat od svých pronásledovatelů, ale je téměř vyloučeno, že oni se vydají stejným směrem. Vezmete si mého starého hnědáka s bílou lysinou na čele. Ten vás ponese bezpečně.“

Gregg váhal. Kate na něho upírala hněvivý pohled a on si z celé duše přál, aby se zachoval jako muž. Ale svoboda se mu zdála příliš sladká, sladší než jindy.

Když tady tak nerozhodně stál, Kate se od něho odvrátila a prosebně řekla:

„Dane!“

Ani se ho nedotkla, ale Dan udělal neurčitý posunek, jako kdyby odstrkoval její zadržující ruku. Zoufale zvolala:

„Jestliže se k nim přiblížíš, jestli začnou střílet, budeš možná střílet také...“

„Stříleli už jednou a já jsem jejich palbu neopětoval,“ odpověděl Dan. „Ale po druhé?“

Nebezpečí střelby nebylo vyloučeno. Dan však prohlásil, že by se jim vzdal, kdyby ho obklíčili. Gregg mohl těžko porozumět strachu mladé ženy, poněvadž se zdálo, že se bojí víc toho, co by

Dan mohl udělat šerifově družině, než toho, co by mohla družina udělat jemu.

„Tento den se nehodí k boji,“ řekl Dan a mávl rukou směrem k horám. Byl právě jeden z těch mlhavých jarních dnů, kdy oblaka visí nízko nad vrcholky hor. V roklicích bylo modré šero a jemná tráva se zelenala i na vyšších svazích, kde sníh úplně neroztál.

„Tento den se k boji nehodí!“ opakoval Dan.

Za srubem se ozvalo pronikavé říčení koně a když se Gregg podíval tím směrem, spatřil černého hřebce, prohánějícího se v ohradě. Náhle se kůň rozběhl k plotu, přeskočil ho a stanul volný v sluneční záři. Zpočátku se zdálo, že neví, co si má s nově nabytou svobodou počít, ale pak se rozběhl volným cvalem ke svému pánovi. Nemířil k němu sám, poněvadž teď se k Danovi blížil po rovině Černý Bart jako stín. Gregg pocítil jakousi změnu, jakoby měl neblahé tušení a vdechoval je zároveň se vzduchem. Sluneční záře měla elektrické účinky. Kate přistoupila k Barrymu a zvolala:

„Jestliže tentokrát odejdeš, už se nikdy nevrátíš, Dane!“

Černý hřebec k nim přiběhl, a když se zastavil, odlétla mu od kopyt hrstka oblázků. Bart pobíhal neklidně sem a tam a snažil se pohlédnout do tváře svého pána, kterou mu Kate zakrývala.

„Neodjedu daleko. Chci jen nasednout na koně, který by mě nesl vpřed.“

„I Satan a Bart cítí to, co já. Přišli bez vyzvání. Nedělají to nikdy, nehrozí-li nebezpečí. Jak tě mám přesvědčit? Dane, ty mě doženeš k šílenství!“

Dan neodpovídal. Zdálo se, že právě teď nadešla chvíle, kdy bylo možné ho ještě přemluvit, ale Kate se náhle vzdala dalšího naléhání a odvrátila se od něho. Gregg spatřil na její tváři stejně zoufalý, bezmocný výraz, jaký má chlapec, který neumí plavat a který se ocitne v hlubině. Neplakala, ale nebylo vyloučeno, že začne.

Co se to s nimi stalo? To zoufalství mladé ženy, ta úzkost koně i psa? Gregg zapomněl na své vlastní nebezpečí, zatímco na ně hleděl. Měl dojem, že to všechno způsobil Dan. Výraz jeho očí byl příčinou, že se Gregg do nich nemohl podívat.

„Hned v okamžiku, kdy jste k nám přišel jsem věděla, že přinášíte neštěstí!“ zvolala Kate. „Přivezl vás sem zraněného a

zachránil vás. Přišel s krví na rukou a já jsem viděla už konec toho všeho. Kéž byste...”

„Kate!“ přerušil ji Dan.

Klesla na balvan a rukama si zakryla obličej. Dan už si jí nevšímal a jen řekl: „Pospěšte si, už jsou za řekou.“

A Gregga náhle opustila nerozhodnost, poněvadž Katiny slzy mu připomínaly Betty. Následoval Dana k ohradě. Kolem nich pobíhal černý hřebec, jako lovecký pes, který by se rád vydal na cestu.

38/ JEDNA STEZKA KONČÍ

„Šedou Molly mi můžete svěřit, Greggu,“ řekl Dan, který stál u hlavy šedé klisny. „Budu ji opatrovat tak, jakoby to byl Satan.“

Gregg pozoroval Molly skoro smutně. Byl vždycky tak trochu dětinsky hrdý na její divokost. Zнала ho tak, jako zná pes svého pána a on byl jediný, kdo ji dovedl hned osedlat. Ale i ten, kdo se v koních vůbec nevyznal, musel by si všimnout přátelství, které okamžitě zavládlo mezi Danem a Šedou Molly. Když promluvil, zastříhala ušima a když zdvihl ruku, natáhla tázavě nos.

Když se Dan vyhoupl do sedla, nevzpouzela se a to se u Molly dosud nikdy nestalo. Nepokoušela se o obvyklé kočičí kroky stranou a nepohazovala hlavou. A vůbec, Gregg byl tak znepokojen, jako kdyby viděl Betty Nealovou v náručí jiného muže. Opustila ho. Pak řekl:

„Dane, vím, co jste pro mě udělal a vím, co pro mě děláte teď.“ Vzal Danovu útlou ruku do své veliké tlapy. „Bůh je mi svědkem, že nadejde-li čas, kdy vám to budu moci oplatit...“

„Přísahy jsou k ničemu,“ přerušil ho Dan a dodal bez obalu: „Nedělám to kvůli vám. Ti muži tam dole si se mnou kdysi pohrávali a teď bych jim to chtěl oplatit. Dnes je Šedá Molly svěží.“

...Dan spatřil dole ujíždějící šerifovu družinu...

Hleděl mezi řečí přes rameno a zdálo se, že už myslí na kousky, které chce provést šerifově družině.

„Buďte zdrav!“

„Buďte zdrav, kamaráde! Hodně štěstí!“

Tak se rozloučili. Gregg, který pomalu vystupoval po příkré stezce, viděl, jak Dan obrátil Šedou Molly a tryskem se rozjel po louce. Srdce mu radostí poskočilo a pocítil vděčnost a obdiv, když Dan objel horský výběžek, zamával kloboukem směrem ke Kate a zmizel.

Dan sjížděl se svahu, který se po chvíli rozšířil v prostornou cestu, pak se zase zužoval a poskytoval pohled na celé údolí. Když dojel k prvnímu z těch míst, ohlédl se a uviděl dole šerifovu družinu, jedoucí za ním podél skalní stěny. Jeli volným klusem. Dan viděl, jak sklánějí hlavy a pozorují půdu před sebou. Věděl, že nepobídne-li Šedou Molly k největší rychlosti, dojede šerifova družina dřív než on k místu na dně údolí, kam musel dojet sám. Bylo třeba, aby se tam octl dříve, jestliže chtěl uniknout palbě z pušek a revolverů. Přesunul tedy svou váhu dopředu. Šedá Molly teď byla nestejně zatížena, chvílemi klopýtala, ale běžela rychleji.

Nebylo třeba, aby ji Dan povzbuzoval ostruhami. Zdálo se, že pohození otěžemi jí povědělo všechno. Sklopila jedno ucho dozadu a pak se plnou rychlostí rozběhla. Vypadalo to tak, jakoby Danova mysl vyslala do otěží elektrický proud a sdělila koni jeho myšlenku. Klisna teď klopýtla o kámen, vyhnula se balvanu, pak dlouhým skokem přeskočila dolík. Ačkoliv jel Dan ve veliké výšce, přece jen se klonil na stranu, aby ho zdola nikdo nezpозoroval. Byl to zázrak, že si Šedá Molly nezlomila vaz, když pádila ze svahu. Jakoby nenesla žádné břímě.

Dan si byl jistý, že na dno údolí dojede dřív než jeho pronásledovatelé, pakliže ho nezahlednou a nebudou ho pronásledovat. Počítal však s instinktem, který nabádal lovce k tomu, aby měl oči přilepené k zemi. Byl to instinkt pátrajícího člověka, který se nejdříve podívá pod postel a teprve pak na stěny a strop. Když se blížil k cíli, ještě jednou se ohlédl za sebe a dolů. Za ním přijíždělo šest jezdců, mávajících bičíky. Střechy klobouků měli prudkou jízdou ohnuté vpředu vysoko nahoru. Spatřili šedou klisnu a hnali se za kořistí.

Natažená šíje Šedé Molly, její uši sklopené dozadu a rychlý klapot podkov na kamenité stezce, to vše bylo známkou toho, že napíná veškeré své síly. Když se však Dan ohlédl, sklonil se ještě níž,

chopil se otěží těsně za hlavou Šedé Molly a tiše a rychle ji oslovil. Zafrkala, jako kdyby si uvědomila nebezpečí a ochotně se podrobila Danovu přání. Když se hnala se svahu, jedním uchem stříhala a druhé klonila dozadu, aby lépe zachytila jezdcův vzpružující hlas.

Stezka se vinula ve volných křivkách, ale bylo možné si nadjet po příkrém, nebezpečném svahu, posetém kamením. Teď však bylo třeba něco riskovat. Zaprášený muž na ryzákovi už zvedl revolver k rychlému výstřelu, ale v následujícím okamžiku ho sklonil a užasl tak, že přitáhl otěže. Uprchlík se sklonil v sedle daleko dozadu a začal sjíždět s příkrého svahu. Šedá Molly nemohla běžet. Skrčila zadní nohy, přední natáhla a klouzala dolů do údolí jako lavina. Za rachotu valícího se kamení a za pokřiku pronásledovatelů slyšela jasný, pevný hlas svého jezdce, který jí předával své rozkazy prostřednictvím napjatých otěží. S nárazem dorazila na dno údolí, zapotácela se, téměř se skácela a pak se dala do kolísavého cvalu. Desetitunový balvan, který se utrhł s lavinou uvolněného kamení, se za nimi řítíl se svahu, odrazil se ode dna údolí a s rachotem se valil k řece.

Když se Šedá Molly vzpamatovala, dala se do stejnoměrného klusu. Nad těmito koňmi už zvítězila jednou, ačkoliv nesla těžšího Gregga. A s tímto lehkým jezdce, jehož pohyby se shodovaly s rytmem jejího poklusu, se pronásledovatelům snadno vzdalovala. Revolver v Glassově ruce třikrát promluvil, ale byly to jen výstřely vypálené nazdařbůh. V deseti minutách zmizela Šedá Molly mezi pahorky.

Po první hodině mohl Dan projet napříč krajem, bez obav, že ho šerif objeví, ale on neměl na spěch. Seskočil z klisny, prohlédl si její postroj a promluvil na ni. Šedá Molly naslouchala, stříhala ušima a často klonila hlavu na stranu, jakoby se snažila Danovi porozumět.

Styk s Šedou Molly působil Danovi nové a neobyčejné potěšení. Byl zvyklý na Satanovu nevyčerpatelnou, pružnou sílu, na jeho lstivý dravčí mozek a na jeho antilopí rychlost. Na něm by mohl šerifovu družinu objíždět celý den. Ale Šedá Molly se od hřebce lišila. Nebyla silou, kterou bylo třeba jen řídit a ovládat. Byl to tvor, jemuž bylo třeba pomáhat. Naklonila si Dana tím, že v porovnání se Satanem

byla slabá. Působilo mu velkou radost, když cítil, jak jeho moc nad ní vzrůstá, až se posléze zdálo, že i ona je zasvěcena do hry.

Slyšel, jak hluboká ozvěna v rokli opakuje rachot výstřelů. Pak zamával kloboukem a zmizel.

A byla to opravdu hra, která se od jiných her lišila tím, že při ní člověk mohl být zasažen kusem olova z pětačtyřicítky a dohrát navždy. Dan se znenadání vrátil k šerifově družině.

Nebezpečí ho přitahovalo. Jednou pronikavě hvízdal na vrcholu skalní stěny, zatímco jeho pronásledovatelé projížděli dole roklí. Viděl vytažené revolvery a čekal. Slyšel, jak kolem něho hvízdají

kulky a narážejí o skaliska přímo pod ním a jak hluboká ozvěna v rokli opakuje rachot výstřelů. Pak zamával kloboukem a zmizel.

Málem tím zmařil účel své hry, poněvadž z této blízkosti mohli stihatelé poznat, že sledují toho nepravého. Když je tedy svedl dostatečně daleko z Greggovy stopy, obrátil se k nim zdráhavě zády a vydal se napříč přes pahorky.

Jel tím směrem skoro hodinu, pak se obrátil a v širokém kruhu zamířil ke svému srubu. Svedl šerifa na stopu, kterou mohl sledovat až do soumraku a rozhodně z ní nebyl moudrý. I kdyby Pete Glass byl nejobratnější stopařem na světě, nikdy by neuhodl, kudy se Dan vrátil. A tehdy Dan zastavil Šedou Molly a rozhlédl se kolem sebe. Vtom se však k jeho velikému údivu rozlehl na druhé straně údolí ostrý výstřel z pušky a v nepatrné vzdálenosti od něho narazila o skalisko kulka. Dan pochopil, jak se věci mají. Když se vydal napříč krajem, zanechal po sobě tak nejasnou stopu, že se jí Pete Glass moudře vzdal a rozhodl se, že se vrátí na místo, kde začala honba.

A tak se stalo, že se jejich cesty zkřížily.

39/ RUCE VZHŮRU

Kdyby Dan byl obyčejný jezdec, který po dlouhé jízdě spočívá těžkopádně v sedle, byl by buď shozen a roztříštěn o skaliska, nebo

by mu nohy uvázly v třmenech a byl by rozdrcen vahou vlastního koně. Ale on jezdíval vždycky lehce, takže když se klisna kácela dopředu, měl už nohy vytažené z třmenů. Jako kočka pak dopadl na ruce a na nohy, bez nejmenšího zranění.

Byl to výstřel na dlouhou vzdálenost, mimořádný zásah i na tak výborného střelce, jakým byl šerif. Teď sjíždělo šest jezdců ze vzdáleného pahorku do údolí v naději, že se jim podaří zmocnit se mrtvé nebo alespoň polomrtvé kořisti. Ale blížící se nebezpečí nemělo pro Barryho význam. Přiskočil k ležící klisně a vzal její hlavu do náruče. Přestala se zmítat, jakmile se jí Dan dotkl a tiše zařičela. Měla levou přední nohu zlomenou a strašně zkroucenou pod tělem. Šedá Molly skončila svůj poslední běh.

Když Dan vedle ní poklekl a přitiskl k sobě její hlavu, zasténal a odvrátil zrak od jejích očí. Ale to byl jen okamžik slabosti, neboť když se k ní opět obrátil, vytáhl z pouzdra revolver.

V čistém vzduchu bylo stále zřetelněji slyšet dusot koní blížící se šerifovy družiny. Dan pohlédl na své pronásledovatele s nevýslovným odporem. Zastřelili koně, aby mohli zadržet člověka. Zdálo se mu, že je to horší zločin než vražda. Čím jim klisna ublížila, když jen statečně vezla svého jezdce? Danovi vytryskly slzy vzteku a žalu. Každý z těch mužů měl podíl na této vraždě. Každého z nich Dan považoval za vraha.

Mezitím, co levicí hladil čelo klisny, tiskl jí pravicí ústí revolveru ke skrání. Šeptal:

„Statečná hodná Molly! Zaplatí mi tvou smrt svými životy.“ V očích mu zaplanul žlutý žár. „Není to daleko, je to jen krok. Pak se octneš na místě, kde nejsou sedla ani ostruhy, kde jsou jen pastviny, zelenající se po celý rok a kde nebudeš dělat už nic jiného, než se potulovat na slunci a dýchat čerstvý vzduch. Přeu ti štěstí, dobrá Molly!“

Revolver třeskl krátce a ostře. Dan složil bezvládnou hlavu klisny s úctou na zem.

To všechno se událo v několika vteřinách. Šerifova družina projížděla dosud řekou ve vzdálenosti dlouhého dostřelu. Dan teď vytáhl z pouzdra u sedla pušku. Už se stmívalo, takže bylo jasné, že šerif zasáhl Šedou Molly jen šťastnou náhodou. Dan přitiskl pušku k

líci a vystřelil. V následujícím okamžiku se situaci zdánlivě nezměnila, ale pak se jeden z mužů naklonil v sedle a zhroutil se do vody.

Jeho společníci ho obklopili, zdvihli ho a položili ho na břeh. Pak seskočili s koní a ukryli se za nejbližšími skalisky, aby se nevystavovali kulkám muže, který dovedl tak přesně střílet i v nejistém světle a na tak značnou vzdálenost. Když se připravili ke střelbě, stíhaný muž zmizel a oni měli za terče jen balvany, tmící se v šeru.

„Pane Bože, vy teď necháte toho vražedného psa uniknout, Pete?“ zvolal Ronicky Joe. „Hoši, kdo se za ním vydá se mnou?“

Muž, který byl výstřelem sražen s koně a ležel teď na mokřím břehu s rozhozenými pažemi a rudou dírkou uprostřed čela, byl Harry Fisher, Joeův kamarád.

„Zůstaňte tam, kde jste!“ velel šerif. Joeovy výzvy neměl nikdo chuť uposlechnout.

„Vy zbabělí mizerové!“ zabědoval Joe. „Dejte mi příležitost a budu stopovat Gregga ve dne v noci, na koni nebo pěšky. Má pět mužů, jako jsme my, před ním ustoupit?“

„Kdyby to byl Gregg, neříkal bych vám, abyste se ukryl,“ odpověděl klidně šerif, nevšímaje si urážky. „Ale to není Gregg.“

Dan přitiskl pušku k líci a vystřelil.

„Co tím chcete k čertu říct, Pete?“

„Říkám, že to není Gregg,“ opakoval šerif. „Gregg je dobrý jezdec a dobrý střelec, ale nedovede jezdit a střílet takovým způsobem, jako tento muž.“

Ukázal na mrtvolu Harryho Fishera.

„Jestli chcete, můžete vyběhnout na ten pahorek, ale co se mě týče, po smrti netoužím.“

Zavládlo všeobecné mlčení, které přerušil Sliver Waldron svým hlubokým hlasem:

„Máte pravdu, Pete. Také mě to napadlo, když jsem ho viděl, jak stál nad roklí a mával kloboukem v dešti kulek. Gregg by neměl nikdy takovou odvahu.“

Než šerif vstal a zamířil se svou družinou k zastřelené Molly, zavládlo už v dolním údolí šero, z něhož vynikaly jen osvětlené vrcholy hor. Zjistili, že šerifova domněnka je správná, poněvadž všichni znali Greggovo stříbrem kované sedlo, kdežto na Molly našli sedlo úplně normální. Waldron si pošinul klobouk dozadu, poškrabal se na hlavě a podotkl:

„Podívejte se na její oči, hoši! Molly nad námi vítězila celý den a ještě teď se tváří bojovně.“

Šerif nebyl příliš hovorný a neoplýval přílišnými city a teď snad smekl klobouk jen proto, aby si zchladil čelo, zpocené dlouhou honbou v horku.

„Hoši, Molly žila statečně a zemřela statečně. Ale toho sedla by bylo škoda. Sundejte ho!“

A to byl náhrobní nápis Šedé Molly.

Rozhodli se, že pojedou do nejbližšího města s mrtvým Harry Fisherem. Jeli krokem, poněvadž byli unavení dlouhou jízdou toho dne. Když vyjžděli z údolí, setmělo se úplně. Poslední záře západu pohasla už i na vrcholech nejvyšších hor a z oblohy zmizel poslední červánek. Chvillemi zafrkal některý kůň, jinak vládlo naprosté ticho. Nikdo nepromluvil a dusot kopyt tlumila krátká tráva.

Kdyby nebylo naprosté ticho a kdyby nejeli tak pomalu, bezpochyby by se nepříhodilo to, co následovalo. Přejeli pahorek a sestoupili do tak úzké úžlabiny, že museli jet v řadě za sebou.

Úžlabina se zatáčela vpravo a pak poslední muž v průvodu zaslechl, jak šerif zvolal:

„Stůj! Ruce vzhůru, nebo střelím!“

Jeho druhové se nakláněli ze strany na stranu a natahovali krky, až posléze rozeznali v šeru jezdce, obráceného k Petemu. Pak se opět ozval šerifův hlas:

„Greggu jsem moc rád, že se s vámi setkávám.“

Kdyby se setkali na jiném místě, patrně by Gregg v noční temnotě unikl, ale v této úzké úžlabině se nemohl uhnout stranou. A než by se obrátil, šerif by do něho nasypal dávku olova. Mlčky se kolem něho shromáždili. Za minutu měl Gregg pouta na rukou.

„Dobrá, hoši! Dostali jste mě, ale uznejte, že jste měli štěstí.“

Když se ozval ten důrazný rozkaz, pronesený známým a obávaným šerifovým hlasem, byl Gregg skoro rád, že jeho útěk je u konce. Snad se to muselo stát. Pomyslel si, že se vrátí a bude čelit zákonu. Vždyť tři muži mohli odpřísáhnout, že po revolveru sáhl první Blondy!

„Možná to bylo štěstí,“ odpověděl šerif. „Jak se mohlo stát, že jste se vracel touto cestou?“

„Udělal jsem úplný kruh,“ řekl se smíchem Gregg. „Jel jsem jako blázen a nestaral jsem se, kam dojedu. Nakonec se setmělo ještě dřív, než jsem si všiml, na které straně zapadlo slunce.“

„Jste nějak moc veselý,“ vmísil se do hovoru Ronicky Joe, jehož hlas zněl tak suše, jako zvadlé listí poháněné podzimním větrem.

„Proč bych truchlil?“ odpověděl Gregg. „Nedopustil jsem se ničeho horšího, než, že jsem uprchl. Starý kapitán vám poví, že Blondy sáhl první po revolveru, a že ho vytáhl z pouzdra dříve, než jsem se dotkl své zbraně.“

Jezdci na jeho slova neodpověděli, což na Gregga zapůsobilo tíživým dojmem.

„Musím vás upozornit, že to, co teď řeknete, může být proti vám použito později před porotou,“ řekl Pete Glass.

„Můj Bože, myslíte si snad, že jsem podlý, bídný, vražedný had?“ zvolal Gregg. „Harry, nezastaneš se mě? Jsi jako ostatní?“

Nikdo neodpověděl.

„Harry, proč mlčíš?“ krutě zavtipkoval Ronicky Joe.

Ronicky rozškrtl sirku a podržel ji tak, že Gregg v jejím mihotavém plaménku spatřil mrtvou tvář Harryho Fishera. Gregg odvrátil oči teprve tehdy, když zápalka v Joeových prstech dohořela.

Pak promluvil šerif chladným tvrdým hlasem:

„Kamaráde, možná, že by vám za dávných časů vaše vysvětlení pomohlo, ale teď ne. Vy jste vyvolal tu roztržku s Blondym. Věděl jste, že střílíte rychleji a že Hansen nemá nejmenší vyhlídky na úspěch. Byl to nejhorší střelec v Alderu, což každý věděl. Vy jste souboj vyvolal, zastřelil jste ho a budete za to viset!“

Jezdci stále mlčeli, nikdo nepřisvědčoval, ani neodporoval.

„Zbývá vám jen jedno východisko, Greggu,“ řekl vážně Glass. „Hledali jsme vás a nakonec chytili. Raději bychom však chytli jistého muže. Povíte-li mi, kde bych našel muže, který zabil Hany Fishera, nebudete nikdy stát před porotou. Za to vám ručím čestným slovem!“

40/ NÁVŠTĚVA U KATE

Horami, které se tyčily nad Danovým srubem, se dalo projet jen po jediné stezce a přece byl jistý druh cestovatelů, kteří procházeli ještě neschůdnějšími místy, než bylo tohle. Říká se, že kde projde člověk, tam projde také mezek a kde může jít mezek, tam může nést i náklad. Šplhá po příkrých rozervaných téměř kolmých svazích. Bezpečně kráčí po drolících se skalních římsách, polovinou těla mnohdy visí nad propastí tisíc yardů hlubokou. Proto prospektoři procházeli se svými mezky nejdivočejšími horami západu.

A proto ani Kate nebyla překvapená, když spatřila dva muže, sestupující se dvěma soumary s nejpříkřejšího svahu nad srubem. Ještě se úplně nesetmělo, ale slunce zapadlo už před hodinou a západní hory se teď temně rýsovaly na žloutnoucí obloze.

Kate neviděla jasně ty dva poutníky na pozadí šerého horského úbočí, proto si zastínila oči rukou a upřeně na ně hleděla. Svah byl tak příkrý, že kdyby některý z nich uklouzl, zřítíl by se přímo k jejím nohám. Když ji zahlédli a zavolali na ni, bylo to slyšet tak jasně, jako

kdyby zavolali ze srubu a přece uplynulo ještě půl hodiny, než byli u ní.

Když na ni zavolali, přemýšlela, kdo to může být a když se objevili na rovině, radostně zvolala: „Bucku, Bucku!“ a rozběhla se k nim.

Kate spatřila dva muže sestupující se dvěma soumary z nejpříkrřejšího svahu nad srubem...

Muži i mezkové se zastavili, neboť v těchto horách se zřídka kdy stává, že se člověk setká s lidskou bytostí a je to zázrak, když se jeho stezka zkříží se stezkou přítele. S výkřikem se probrali ze svého

překvapení a běželi jí vstříc. Každý z nich jí stiskl jednu ruku a všichni mluvili najednou.

„Kate, mně se zdá, že je to sen!“

„Bucku!“

„A nezapomněla jste na mě? Já jsem Lee Haines!“

„Ale to bych ani neřekla!“

„Jeho si nevšímejte! Pět let! Po celou tu dobu jsem po vás toužil.“

„Kde jste byl?“

„Všude, kde se dalo! Ale teď se mi naskýtá ten nejlepší pohled na světě.“

„Pojďte dál!“

„Počkejte až sundáme náklad z těch ubožáků.“

„Jsem tak ráda, že vás vidím, moc ráda!“

„Pospěšte si, Lee!“

„Určitě jste hladoví?“

„Právě jsme jedli.“

„Kus paštiky, říkáte? Paštiky? Paštika je můj sen!“

Ve velikém obývacím pokoji srubu už plápolal oheň, poněvadž v této roční době a v této výšce byly večery chladné. Oba muži usedli ke krbu s obrovskými kusy paštiky v rukou. Byli to praví horalé. Velcí, hubení a svalnatí. Neholili se už tak dlouho, že na tvářích neměli jen neúhledné strniště, ale krátké vousy, které jim dodávaly drsné důstojnosti. Oba byli velice odlišní, což se stává, když se na výpravu vydají společně dva muži. Černovlasý Buck měl ošklivou vychytralou tvář a budil nebezpečný dojem rychle jednajícího člověka, Lee Haines byl však veliký muž se světlehnědými vousy, hezký, klidnější nатуry než Buck, se lvím pohledem a sympatičtější.

Buck těkal ostrým zrakem sem a tam. V deseti vteřinách věděl o všem v pokoji. Avšak Hainesovy klidné modré oči putovaly pomalu z místa na místo a všude se zastavovaly. Oba na Kate hleděli tak, jakoby se nemohli nasytit pohledu na ni. Mezi jídlem mluvili bez ustání. Kdyby tady byl nějaký cizinec, určitě by mlčeli, poněvadž však seděli s přítelkyní po pěti měsících samoty a práce, žvatlali jako malé děti.

Hlučným hovorem pronikl tenký hlásek, přicházející zvenčí a provázený výbuchem smíchu. A pak se ozvalo: „Barte, ty hlupáku!“ V otevřených dveřích se objevila Joan s ručkou na vlčákově hřívě. Danielsova vidlička, nesoucí právě sousto k ústům se v půli cesty zastavila a Lee Haines se vzpřímil tak, až pod ním zapraskala židle.

Oba najednou tlumeně vydechli:

„Kate!“

„Pojď sem Joan!“ řekla Kate, záříc hrdostí. Joan se blížila s užaslým zrakem a vlekla za sebou zdráhajícího se Barta.

„To není možné!“ zašeptal Buck. „Pojď sem, drahoušku a podej ruku strýčkovi Buckovi!“ Bart výstražně zavrčel a Buck cukl rukou zpět.

„Tak je to vždycky,“ vysvětlovala Kate napůl vesele a napůl rozmrzele. „Když Dan není doma, Bart nikomu nedovolí, aby se jí dotkl. Barte, ty starouši, odejdi! Copak nevidíš, že to jsou přátelé?“

Bart se poněkud přikrčil pod stínem ruky, která ho zaháněla, ale odpověděl tichým vyceněním zubů.

„No vidíte! Když tady Dan není, skoro se sama bojím se jí dotknout.“

Joan se zatím nasytila pohledu na cizince a teď se opět obrátila ke dveřím a k louce za nimi a tiše zavolala: „Barte!“

Vlkovy ostré uši se zachvěly a zatvářil se napjatě. „Přines mi to!“

Bartovy drápy zaškrábaly na podlaze, když se jako střela vyřítil ven, provázen rozčileně křičícím děvčátkem. Zvenčí k nim dolehlo vřískání poděšené veverky a pak její hněvivé reptání z bezpečných výšin stromu.

„Mám ji zavolat zpátky?“ zeptala se Kate.

„Jestli bude v doprovodu Barta, tak ne,“ odpověděl Lee. „Už jsem se na něho vynadával dost a dost!“

„Tak ji budeme mít pro sebe, až se vrátí Dan, poněvadž pak bude Bart obíhat kolem něho.“

„Kdy se vrátí?“ otázal se Buck se zdvořilým zájmem.

„Může tady být každou chvíli. Nevím. Ale vždycky se vracívá, než se úplně setmí.“

Buck významně pohlédl na Hainese a pak s očima upřenýma na Kate pravil:

„Je mi to hrozně líto, ale musíme jet dál, ještě než se úplně setmí.“

„Vy chcete tak brzy odejít? Já vás nepustím!“

„Já...“ začal Haines a hned zmlkl.

„Musíme sestoupit do údolí, než se setmí,“ podotkl Buck. Kate se dala náhle do srdečného šťastného smíchu. „Vím, co máte na mysli, ale Dan se změnil, není už takový jak býval.“

„Opravdu?“ zeptal se nedůvěřivě Buck.

„Až ho uvidíte, uvěříte mi, Bucku. On už nehvízdá.“

„Cože?“

„Teď jen zpívá.“

Oba muži si vyměnili tak užaslé pohledy, až se Kate trochu zarděla, když si toho všimla.

„Ale Černý Bart se příliš nezměnil,“ zahučel Buck.

Kate se zasmála, když si vzpomněla na blahé chvíle, kterým oni nemohli porozumět a pak se na ně podívala a přemýšlela o tom, jestli je má zasvětit do svého rozkošného tajemství. Když upřela zrak na hořící polena v krbu, pohlédli na ni a pak si vyměnili užaslé pohledy. V její tváři se nezračily mateřské starosti a celým svým zjevem vyjadřovala spokojenost.

„Kdybyste ho dnes viděli, přesvědčili byste se, jak se změnil. Měli jsme tady zraněného muže, kterého Dan zachránil na útěku před hlídkou. Měli jsme ho tady tak dlouho, dokud se neuzdravil a...“

„To je Danovi podobné,“ přerušil ji Lee. „Má zlaté srdce a rád pomáhá lidem v tísní.“

„Mlč, Lee!“ okřikl ho Buck, který se v židli nakláněl dopředu a dychtivě hltal každé slovo. „Pokračujte!“

„Dnes ráno jsme viděli tutéž hlídku, projíždějící údolím a věděli jsme, že je na staré stopě. Dan poslal Gregga přes pahorky a sedl si na jeho koně, aby svedl hlídku ze stopy. Hrozně jsem se bála, když se k Danovi přiblíží hlídka, že bude střílet...“

Odmlčela se a upřela na ně výmluvný pohled.

„Pokračujte!“ řekl Lee s lehkým záchvěvem. „Vím, co chcete říct.“

„Ale já jsem ho pozorovala, když sjížděl se svahu!“ zvolala vesele Kate. „A viděla jsem, jak ho hlídka začala obkličovat, když

dojel do údolí. Viděla jsem, jak se zaleskly revolvery. Viděla jsem, jak stříleli. Nebála jsem se, že Dan bude raněný, protože se zdá, že je chráněný nějakým kouzlem před kulkami. Jen jsem se bála, že se obrátí a jako vichřice se vrhne na hlídku. Ale...“ přitiskla ruce k hrudi a zvedla tvář... „on se ani neohlédl, i když kolem něho hvízdaly kulky. Jel dál a dál, až mi zmizel z očí a já jsem věděla,“ hlas jí selhával pohnutím, „věděla jsem, že zvítězil a že jsem zvítězila i já, že už je navždycky v bezpečí a že neupadne do svých bývalých hrozných zvyků. Věděla jsem, že už nikdy nemusím snít o hvízdání větru, věděla jsem, že je náš – Joanin a můj...“

„Bůh je mi svědkem, že mě to těší víc, než kdybyste našla zlatý důl, Kate. Nezdá se, že by to bylo vůbec možné. Jestliže jste ho však viděla na vlastní oči, je to pravda. On se tedy změnil!“

„Celá léta jsem se skoro bála být šťastná, ale teď je mi zároveň do zpěvu i do pláče,“ řekla Kate. „Srdce mi přetéká, Bucku.“

Setřela slzy a usmála se na oba.

„Vyprávějte mi o sobě. Všecko! Začněte vy, Lee. Byl jste déle pryč.“

Lee chvíli neodpovídal. Seděl se sklopenou hlavou a zamyšleně pozoroval Kate. Ženy byly vlastně kletbou jeho života. Dohnaly ho ke zločinu, kvůli němuž prchl před mnoha lety na západ. Tušil, že ženy budou jednou příčinou jeho bídného konce. Před ním seděla žena, kterou miloval čistou, hlubokou láskou. Když se na ni díval, zdála se mu krásnější, než dříve, a když k němu zvenku dolehl Joanin smích, ovládl ho dávný smutek a pocit ztráty. Potom zamumlal, aby zapudil pokrčením ramen své chmurné myšlenky:

„Co jsem dělal? Dostal jsem od guvernéra milost a potuloval jsem se nějakou dobu po kraji. Lidé mě znali a neměli mě příliš rádi. Dodnes nezapomněli na Jima Silenta a jeho bandu. Pak, nevítejte se tak na mě, Kate, jsem byl po celou tu dobu poctivý. Potkal jsem se s Buckem a zjistil jsem, že jsme si alespoň v jedné věci podobní“, podíval se na Bucka a oba se zarděli. „Tak jsem se s ním spolčil. Byli jsme spolu pět let.“

„Věděla jsem, že se umoudříte, Lee. Neříkala jsem vám to?“

„Vy jste mi k tomu dopomohla víc, než tušíte,“ opáčil s klidem Lee.

Usmála se a obrátila se k Danielsovi: „A teď vy, Bucku?“

„No, od té doby jsme nějaký čas cejchovali krávy a pak se z nás stali prospektori. Ale neměli jsme úspěch. Kate, spotřebovali jsme tolik dynamitu, že by jím bylo možné vyhodit tamtu horu do povětří. Vytěžili jsme však velmi málo zlatého prachu. Povím vám celý příběh. Hainesi, viděl jsi někdy tak velikého horského lva?“

Během hovoru rychle zhoustlo šero v pokoji a záře ohně teď překonávala světlo, vnikající dovnitř dveřmi. Bylo jasně vidět tučet kožešin, rozprostřených jako koberce po podlaze, nebo visících na stěnách. Buck ukazoval na obrovskou kůži horského

Iva, která byla napnutá šikmo na stěně, poněvadž jinak by byla značná část ohonu na podlaze. Buck k ní přistoupil a prohlížel si ji. Pak úžasem vykřikl a začal ji přejíždět prsty, jakoby něco hledal.

„Kam byl střelený, Kate? Nemohu najít nic jiného, než tenhle zářez, zřejmě od nože, který uklouzl při stahování.“

„Byl zabit nožem.“

„Cože?“

„Neptejte se mě na to, vidím to stále jako ve snu. Horský lev odvléká past do jeskyně a Bart ho sledoval. Dan vešel do jeskyně puškou v ruce, ale když chtěl vystřelit, puška selhala.“

„Opravdu?“ zvolali oba najednou.

„Neptejte se na to ostatní!“

Naléhali by na ni dále, kdyby do pokoje nepřišla Joan, která se vrátila zvenku, poněvadž se setmělo. Bart ulehl u krbu a položil hlavu na přední tlapy, kdežto holčička opřela unaveně hlavičku o jeho plec a zadívala se do plamenů. Kate přistoupila ke dveřím se slovy:

„Už je skoro noc. Proč tady není Dan?“ Trhla sebou a vykřikla: „Proboha, Bucku, snad nedohonili Dana?“ Buck se konejšivě usmál a odpověděl:

„Ledaže by měl špatného koně. Ale, pokud vím, Dan uteče všemu, co běhá po čtyřech. Nedělejte si starosti, Kate. Prostě je jenom daleko zavedl a na zpáteční cestu se vydal teprve tehdy, když se setmělo. Jistě se vrátí! Jestliže ho nedohonili hned na začátku, nedohoní ho nikdy.“

Kate se na nějakou dobu uklidnila, když se však setmělo úplně, takže se otevřené dveře podobaly černému obdélníku, snažila se potlačit neklid a napínala sluch, aby zachytila každý zvuk zvenčí. Lee a Buck začali povídat o hledání zlata, aby zkrátili čekání, ale po chvíli umlkávali stále častěji. Začali pozorovat oheň a mrkali, když zapraskalo poleno, nebo když zasyčela míza v syrovém kusu dřeva. Postupně odsouvali své židle stále více dozadu, do šera, poněvadž se neodvažovali pohlédnout si do očí.

Jen Joan byla úplně klidná. Hrála si s Bartovým ušima, otvírala mu tlamu a nutila ho, aby ukázal bílé tesáky a kusem zuhelnatělého dřeva kreslila na krbu podivné vzorce. Pak se všeho nabažila, položila hlavičku na Bartovu drsnou srst a tvrdě usnula. V záři ohně svítily její vlasy jako zlato.

Usnul i Bart, ovšem jen tak, jak byl zvyklý, neboť chvílemi zastříhal uchem, pohnul tlapou, nebo otevřel oko. Všichni však sebou trhli, když pes náhle vyskočil. Joan se posadila a promnula si oči. Bart došel neslyšně doprostřed pokoje, kde se zastavil a upřeně se zadíval na dveře.

„To je Dan!“ zvolala Kate. „Bart ho slyší! Starý dobrý Bart!“

Bart zvedl čenich do výše, srst na šíji se mu zježila a z jeho chvějícího se těla začal vycházet zvuk, který zněl zpočátku jako sténání a kňourání, později se však změnil v táhlé vytí vlka.

41/ TŘI PROTI PĚTI

Všichni věděli, co to znamená. I Joan už slyšela výkřik osamělého vlka, lovícího v hladovém zimním čase. Všichni znali to nepopsatelné smutné až démonické volání.

Lee sáhl po revolveru, malá Joan stanula mlčky u krbu, ale Kate a Buck s hrůzou naslouchali, až vytí skončilo jakýmsi vzlykem. Pak se do pokoje donesla z hor a z noční temnoty odpověď tak slabá a ponurá, jakoby to byl hlas hor a bílých hvězd. Vkrádala se do ucha tak, jako se vkrádá do vědomí tep srdce.

Byla to jistě odpověď na vlkův výkřik, poněvadž se v ní ozýval také nářek, ale s tím rozdílem, že z ní vyznívalo také jakési fluidum bytosti, procházející horami a těšící se z jejich neznámých hrůz. Katino hrdlo se sevřelo vzlykem. Vlčák obrátil hlavu a upřel na ni oči, v nichž se mihotal žlutý žár. Lee pleskl Bucka po rameni:

„Pojďme, Bucku! Měli bychom jít! On přichází.“

Po těch slovech Buck zbledl. Bylo vidět, že si dodává odvahy. Pak namáhavě řekl:

„Zůstanu tady. Možná, že nás teď Kate bude potřebovat.“

Lee chvíli nerozhodně postával, pak se opět posadil na židli a sepal pevně ruce. Oba upřeně hleděli na dveře. Jakoby se v nich mělo objevit něco strašného. Jen Joan v prvním okamžiku nejevila známky strachu. Sice zbledla, ale teď se usmívala a kradla se ke dveřím. Kate ji však zachytila a přitáhla ji k sobě. Joan se už ani nesnažila jí uniknout. Zdvihla prstík a výstražně řekla:

„Pst! Neslyšíš maminko?“

Náhle zaslechli zvučné hvízdání. Zmlklo a zaplavilo je zase jako krásné, chladné světlo. Zase zmlklo a teď spíš tušili než slyšeli lehké rychlé kroky, blížící se ke srubu. Ve dveřích stál Dan a zdálo se, že mu v šeru září oči. Už nehvízдал, ale celým svým vzezřením projevoval divoké blaho, které se vytratilo zároveň s úsměvem z jeho tváře, když se rozhlédl po pokoji. Střechu klobouku měl zdviženou a u krku se mu třepotal šátek. V tom okamžiku přiběhl vlk ke dveřím a upřel zrak na svého pána.

„Tatínek Dan!“ zvolala Joan.

Vyklouzla z bezvládných Katiných rukou a rozběhla se ke svému otci. Zastavila se však a spustila ruce pomalu k bokům, Zdálo se, že si jí Dan nevšiml. Pohlédl přes hlavy všech přítomných kamsi do dálky, přistoupil ke stěně a sňal z kolíku uzdu. Kate položila ruce na postranní opěradla křesla a chtěla vstát, ale opustily ji síly. Přerývaným šepotem pak ze sebe vypravila:

„Dane!“ Přivinula k sobě Joan a zeptala se: „Co se stalo?“

„Molly je mrtvá.“

„Mrtvá?“

„Přerazili jí nohu.“

„Hlídka?“

„Ano, výstřelem z dálky.“

„Co chceš dělat?“

„Vyjedu si na Satanovi.“

„Kam?“

Neklidně se rozhlédl a zamračil se: „Nevím. Tam někam.“

Mávl rukou. Bart zrakem sledoval pohyb svého pána, obrátil se k němu a stále mu hleděl do tváře. „Ty se vrátíš za hlídkou?“

„Ne, s tou jsem hotov.“

„Co tím chceš říct?“

„Pomstil jsem Molly.“

„Zastřelil jsi jim některého koně?“

„Jednoho muže.“

„Pane Bože!“ Procitla ze své ztrnulosti, vyskočila a postavila se mezi něho a dveře. „Jestli mě miluješ, tak nepojedeš!“ Byla od Černého Barta jen několik palců a ten na ni vycenil zuby.

„Kate, já musím! Nestůj mi v cestě!“

Joan obešla Barta, zachytila se sukně své matky a upřeně pozorovala Danovu tvář.

„Řekni mi, kam jedeš a kdy se vrátíš! Dane, slituj se nade mnou!“

Z ohrady se ozvalo zařičení koně, zvучné jako hlas polnice. Dan stál s nejistým výrazem v tváři. Pak se usmál a řekl: „Neslyšíš? Já musím jít!“

„Slyšela jsem zařičet Satana. Jak to souvisí s tvým odchodem?“

„Někde se něco děje,“ zamumlal Dan. „Cítil jsem to ve větru, když jsem procházel průsmykem.“

„Jestliže... Dane, bolí mě u srdce!“

„Ustup mi z cesty!“

„Tak aspoň počkej do rána!“

„Copak nevidíš, že nemůžu čekat?“

„Hodinu, deset minut. Bucku... Lee...“

Nemohla domluvit, ale Buck přistoupil k Danovi a snažil se vynutit úsměv na popelavě bledé tváři.

„Mně se zdá Dane, že jste na mě zapomněl.“

Dan se neklidně obrátil a Buck zamrkal.

„Bud zdrav, Bucku! Nevěděl jsem, že jste tady. Lee Haines? Lee, to je od vás hezké.“

Přistoupil k oběma mužům a podal jim ruku tím způsobem, že jim jen lehce protáhl prsty dlaněmi.

Haines trhl rameny, aby se zbavil nepříjemného pocitu z tohoto přivítání. V jeho bledé tváři se objevil ruměnek.

„Podívejte, Dane! Jestli se bojíte, že by vás ta tlupa vystopovala až sem a způsobila vám nějakou nepříjemnost... kolik jich je?“

„Pět.“

„Dovedu zacházet s revolverem právě tak dobře, jako dříve a Buck taky. Mám nápad, proved'me to společně. Zůstaňme tady s Kate a Joan a já a Buck vám pomůžeme hájit pevnost. Nedívejte se tak na mě! Myslím to vážně. Já jsem nezapomněl na to, co jste pro mě udělal tu noc v Elkheadu. Nezapomenu na to ani za tisíc let. Jen ať přijdou. Pořádně jim zatopíme!“

Zatímco mluvil, zrudl v obličeji a oči mu zaplanuly bojovným leskem. Stál tady jako lev s rozkročenýma nohama a se vzpřímenou plavovlasou hlavou. Přestože byl mohutný, vyznačoval se charakteristickými známkami střelce, totiž zvláštní citlivosti, nervózní rukou a chladným pohledem. Buck se beze slova přiblížil, a bylo jasné, že i on souhlasí s Hainesovým návrhem. Když na ně Dan pohlédl, na okamžik mu zmizel žlutý žár z očí. Pak zamumlal:

„Není důvod, proč by mělo dojít k nějaké nepříjemnosti. A šerifova družina? Co ta má se mnou společného? Naše účty jsou vyrovnané.“

Oba muži na sebe mlčky pohlédli. „Oni zastřelili Šedou Molly a já zastřelil jednoho z nich.“

„Člověka za koně?“ zeptal se Lee a těžce oddychoval. „Život za život,“ odpověděl prostě Dan. „Nemohou si stěžovat.“

Haines a Daniels si opět vyměnili užaslé pohledy.

„Jestli je to tak, posaďme se na chvíli a pohovořme si,“ řekl Buck a úkosem pohlédl na Kate.

Dan stál se skloněnou hlavou a mračil se. Váhal. Kate se opírala se zavřenýma očima v šeru o stěnu a s napětím očekávala, jak to dopadne.

„Rád bych zůstal a pohovořil si s vámi, Bucku, ale musím odejít. Tam venku, se v noci může něco přihodit ještě než se rozední.“

Černý Bart olizoval ruku svého pána a kňučel. „Uklidni se, chlapče!“ řekl mu Dan. „Vydáme se hned na cestu.“

„Ale noc právě začíná,“ pravil bodře Buck. „Máte spoustu času, a sedíte-li na Satanovi, nemusíte počítat s každou minutou. Přitáhněte si ke mně židli, Dane!“

Dan potřásl rozhodně hlavou a odpověděl:

„Nemohu, Bucku. Když tady sedím,“ a rozhlédl se kolem sebe, „dusím se. Ty stěny jsou tak těsné...“

Už se obracel, když se Kate v šeru zoufale vzpřímila.

„Musím vám ale říct, že velice potřebujeme vaši pomoc,“ řekl náhle Lee.

„Pomoc?“

Kate upřela na Hainese napjatý zoufalý pohled. „Posad'te se na chvíli, Dane, já vám to povím.“ Dan se posadil na židli tak, že byl obrácen zády ke stěně a měl všechny přítomné na očích.

42/ ODKLAD

Ukázalo se, že Lee Haines chtěl, aby ho Dan provedl odlehlým neschůdným krajem, kde chtěl s Buckem pátrat po zlatě. Dan ho neklidně poslouchal. Haines věděl, že nedovedl nikdy nikomu odepřít službu, nebo pomoc. Bart přitom ležel u krbu a upřeně hleděl na svého pána. Buck přistoupil ke Kate, která stála na druhém konci pokoje. Chvěla se a laskala Joan tak prudce, že ji div nerozmačkala. Buck si k ní přisedl tak, že byl napolo obrácen zády k ohni:

„Kate, trochu se obraťte, aby vám Dan neviděl do obličeje.“

Mechanicky ho uposlechla a zeptala se:

„Zbývá ještě nějaká naděje, Bucku? Co jsem udělala, za co bych si to všechno měla zasloužit? Nechci žít, chci zemřít! Chci zemřít!“

„Jen klid!“ přerušil ji Buck, jemuž v tváři škubaly svaly. „Jestli se budete rozčilovat, brzy se zhroutíte. A víte, jak na Dana působí slzy. Uteče vám z domu jako polekaný kojot. Vzmužte se!“

Kate se částečně ovládla a odpověděla: „Přemáhám se, co mi síly stačí, Bucku!“

„Přemáhejte se ještě víc. Měla byste ho znát lépe než já. Když je v takovém rozmaru, nesnese, aby se o něm mluvilo.“

Pohlédl na Dana. Bylo jasné, že věděl o všem, co se děje v pokoji, přestože se skloněnou hlavou poslouchal Hainese.

„Mluvte tiše!“ zašeptal Buck. „Možná že ví, že o něm mluvíme.“

Pronesl hlasitěji jakousi poznámku o Joan, aby tím vzbudil dojem, že ona je předmětem jejich hovoru. Pak šeptem pokračoval:

„Myslete rychle a mluvte tiše! Chcete tady Dana udržet?“

„Proboha, ano!“

„Co když ho tady zastihne šerifova družina?“

„Nesmíme se vyhýbat zákonu.“

Mluvili nanejvýš opatrně. Takový rozhovor v Danově přítomnosti se podobal tanci mezi lahvemi nitroglycerinu. Jen jednou na ně Lee vrhl zoufalý pohled ve snaze upoutat jejich pozornost, aby mu přišli na pomoc. Při hovoru s Danem zvýšil hlas, aby odvrátil pozornost od nich.

„Jestliže přijdou, Dan se dá do boje.“

„Ne, já vím, že ještě není v bojovné náladě!“

„Pokud se mýlíte, dojde tady k vraždě.“

„On nerozlišuje mezi smrtí koně a smrtí člověka. A navíc si myslí, že se vyrovnal se zákonem.“

„A můžeme my nějakým způsobem čelit zákonu?“

„Ano, ale je k tomu zapotřebí peněz.“

„Mám nápad.“

„Jaký, Bucku?“

„Přijměte mou radu.“

„Ano?“

„Nechte ho teď odejít.“ Divoce na něho pohlédla. „Kate, on už vlastně odešel.“

„Ne, ne, ne!“

„Říkám vám, že už odešel. Podívejte se na jeho oči!“

„To se neodvážím.“

„Vidíte ten žlutý žár? Je zase divoký.“

V němé bolesti potřásla hlavou. Buck tiše povzdechl:

„Ještě než se rozední, rozpoutá se kolem srubu peklo.“

Vstal a pomalu se vrátil k ohni. Lee mluvil vytrvale a stále se vracel ke svému problému. Dan poslouchal se skloněnou hlavou a hleděl do vlčákových očí. Když byl neklidný, upoutal ho Lee přímou otázkou k židli. Ale byla to nesnadná hra. V této chvíli už možná šerifova družina obkličovala srub. Na Hainesově čele se leskl pot. Srubem zněl jen jeho hlas, který líčil Danovi smyšlené plány. Joan upírala své zadumané oči na Dana. Děvčátko s bolestí tušilo, že mezi ní a otcem se náhle vztyčila jakási nepochopitelná překrada.

Po druhé ten večer vlk, ležící před krbem, vstal. Nevzpřímil se ještě úplně, ani když Dan vyskočil ze židle a postavil se do šera ke stěně. S nevyslovenou otázkou na rtech se Lee odmlčel. Dan a Bart, se jako dva neslyšné stíny, přikradli ke dveřím a pohlédli do noci. Pak se Dan pomalu vrátil a opět se postavil zády ke stěně. Teprve teď všichni v pokoji uslyšeli blížící se kroky a pak hlučné zaklepání na zadní dveře.

Kate si úlevou oddechla, poněvadž zaklepání bylo hlučné. Ten, kdo zaklepal, nečekal na odpověď. Dveře zaskřípaly a ozvaly se pádné mužské kroky.

„To je Gregg,“ řekl klidně Dan. Pak se otevřely dveře do kuchyně a v nich se objevila Greggova vysoká postava. Zastavil se a řekl: „Já jsem tu zase, paní!“

„Dobrá večer!“ odpověděla Kate slabým hlasem. Gregg si rozpačitě odkašlal a pokračoval: „Ať se propadnu, jestli jsem dneska nehrál hloupou hru! Buď zdrav, Dane!“ Dan na něho kývl.

„Jel jsem v kruhu a vrátil jsem se tam, odkud jsem vyjel.“ Úsečně se zasmál. Přistoupil ke stěně a pověsil uzdu na kolík, což je od nepaměti zvyk lidí, žádajících pohostinství v horské poušti.

„Doufám, že vás neobtěžuji, Kate. Vidím, že zde máte společnost.“

Trhla sebou, vyrušena ze svých myšlenek, „Odpusťte, Greggu.“ Vzájemně je představila. Potrásl si rukama a Gregg zadržel Hainese se slovy: „Zdá se mi, že jsem už o vás slyšel, pane Hainesi.“

„Možná.“

Gregg upřeně pohlédl na velikého muže a pak se opět obrátil k Danovi. Teď to věděl. Ano, Lee Haines, tak se jmenoval jeden z

členů tlupy Jima Silenta a Dan? Jak byl pošetilý, že si nevzpomenul! Dan přeci stopoval Silentovu tlupu a uštvál ji k smrti. Ušetřil jen Lee Hainese. Ano, před šesti lety slyšeli obyvatelé pouště ten divoký a nepravděpodobný příběh. Shodoval se s tím, co mu vyprávěl Pete Glass o zastřelení Harryho Fishera. Vysvětlovalo to mnohé, co pro něho bylo hádankou, když se poprvé setkal s Danem. Usnadňovalo to a zároveň i znesnadňovalo, to co měl v úmyslu.

„Myslím, že Molly jim unikla,“ řekl Danovi.

„Molly je mrtvá.“

„Mrtvá?“ opakoval Gregg s dobře hraným úžasem. „Pane Bože, Dane, to snad ne! Moje klisna Šedá Molly?“

„Je mrtvá, zastřelil jsem ji.“

„Vy?“ zeptal se se zatajeným dechem Vic.

„Přerazili jí nohu. Vysvobodil jsem ji z muk.“

Gregg klesl na židli. Teď nehrál jen divadlo, poněvadž až dosud si neuvědomil pravdu, ačkoliv mu šerif vypravoval o všem, co se stalo. Ale teď si vzpomněl na svou dávnou společnici, na její kousky a šibalství. Sklonil hlavu.

Nikdo z přítomných se neusmál. V pokoji zavládlo ticho. Pak Dan vystoupil z šerého kouta, lehce položil ruku Greggovi na rameno a jemně řekl:

„Je mrtvá kamaráde, ale je pomstěna.“

„Pomstěna? Dane, žádná suma na světě by mi nemohla nahradit Šedou Molly.“

„To vím. Ale tak to nemyslím. Chtěl jsem jen říct, že za její život byl obětován jiný život.“

„Jak to?“

„Za Molly zemřel muž.“

Když si Gregg uvědomil význam jeho slov, zamrkal. A když se potom podíval na Dana, zjistil, že se jeho oči změnilly. Pronikaly chladným zkoumavým pohledem až na dno jeho duše. Gregg se o tom nemohl přesvědčit, poněvadž za okamžik se Dan vrátil na své místo u tmavé stěny. Ale Gregga zachvátil mrazivý pocit viny, předtucha nebezpečí.

Zvlhly mu dlaně.

43/ SEDM ŽIVOTŮ ZA JEDEN

Nebezpeční muži nebyli pro Gregga nic nového. Žil s nimi, pracoval s nimi a byl právě tak pohotový k souboji, jako kterýkoliv z nich. Ale obyvatel horské pouště má zvláštní hrůzu před známým cvičeným střelcem. V dobách, kdy se používal rapír a kdy šermířské umění bylo tak složité, že ten, kdo si je chtěl osvojit, potřeboval k tomu polovinu života, spáchali lidé raději sebevraždu, než aby se pustili do souboje se známým šermířem. A muž z horské pouště má podobný respekt před těmi, kdož se narodili takříkajíc s revolverem v ruce. Gregg tušil, že má dostatečný důvod k obavám, poněvadž sem přišel s nanejvýš nebezpečným poselstvím a octl se ve společnosti tří zabijáků.

Dva z nich znal podle jména a pověsti a Buck Daniels, jak se mu zdálo, nezůstával pozadu za oběma ostatními. Gregg si je otipoval popořádku. Danielse se bál proto, poněvadž mohl každou chvíli propadnout strašlivému hněvu. Haines bojoval podle jeho názoru chladně, jeho modré oči se nikdy nezakalily vášní a navíc proslul jako pravá ruka Jima Silenta už v době, kdy Jim byl zpola legendární postavou. Když ten plavovlasý muž mluvil s Danem, vytušil Gregg jeho klidnou sílu. Měl hlas podobný hladkému, hlubokému proudu. Ale Dan Barry byl záhadný. Jeho štíhlá postava a téměř plaché vystupování nenاسvědčovaly tomu, že by se mohl vyrovnat oběma mužům. Gregg si však vybavil různé podrobnosti z minulostí. Vzpomněl si na vlka, na černého hřebce a na hvízdavého muže, který ušťal Silenta, na „Hvízdavého Dana“ Barryho. Tak ho někde

nazývali! Gregg nevěděl nic určitého. Na mysli mu vytanuly jen příběhy, které slyšel z třetí nebo ze čtvrté ruky. Ale na jednu událost si vzpomněl bezpečně. Byla to pověst, která vyprávěla, že Dan prý vjel až do Elkheadu, že žaláře vysvobodil právě tohoto muže, Lee Hainese a unesl ho přímo středem kordonu, složeného ze všech elkheadských ozbrojených mužů. A pak si vybavil ještě jeden příběh, který mu vyličil očítý svědek: jak se Barry setkal ve stanovenou hodinu s Jimem Silentem a zabil ho.

Po těchto úvahách se opět zadíval na muže v temném koutě. Jakoby nabyl obrovských rozměrů. Ale místo toho spatřil stejnou hubenou postavu a tytéž bledé, skoro žensky útlé ruce. Lee Haines mluvil dál o porfýrovém horském pásmu kdesi na severu, o zlatém ložisku uprostřed prostoru, měřícího deset tisíc čtverečních mil a prosil Barryho, aby jim pomohl je najít a Dan byl nucen poslouchat, ačkoliv se stále zdálo, že každou chvíli skočí ke dveřím. Černý Bart pozoroval svého pána a hadí hlavou sledoval každý jeho pohyb. Kate seděla v přítmí a v náručí držela Joan, která upírala veliké jasné oči na Dana. Gregg pocítil zlou předtuchu a divný strach. Věděli o nebezpečí, které jim venku hrozí? Bylo třeba, aby se vmísil do hovoru. Obrátil se ke Kate, ale v tom okamžiku ho oslovil Buck Daniels, sedící vedle něho:

„Chápu, jak vám asi je, starý brachu. Vzpomínám si, že když posel můj starý hnědák, truchlil jsem pro něho skoro celý rok. Nebyl to žádný krasavec, protože měl příliš dlouhé tělo a příliš krátké nohy, ale běhal jako kojot a dovedl napínat laso. Tak byl dobrý! Když mu byly čtyři roky, chytal jsem s ním roční býčky a jak...“

Jeho hlučný veselý hlas se ztlumil v důvěrný šepot. Daniels se naklonil ke Greggovi se čtveráckým úsměvem, jako kdyby chtěl pronést nějakou humornou lechtivou poznámku jen mezi čtyřma očima, ale místo toho pronesl vážná slova:

„Být vámi, kamaráde, vstal bych a běžel bych tak dlouho, dokud bych nebyl sakramentsky daleko od tohoto srubu!“

To, že sebou Gregg neškulb, svědčilo o jeho dobrých nervech. Ted' jen přikývl a zamumlal:

„Co se stalo?“

„Dan vás pozoruje.“

A pak Daniels šeptem dodal: „Vy blázne, nedívejte se tam!“

Ale Gregg měl zvláštní způsob, kterým zvedal hlavu. Naklonil ji dozadu, propukl ve smích, přitom však pohlédl do šera u stěny, kde seděl Dan a ucítil, že jeho žhavé oči ho propalují skrz naskrz. Sklonil zase hlavu, jako kdyby chtěl vyslechnout více a zeptal se:

„Co to znamená, Danielsi?“

„To byste měl vědět vy. Já to nevím. Ale Dan nemá dobré úmysly, co se vás týče. Být vámi...“

Buckovým šepotem i Hainesovým hlučným hovorem náhle pronikl Danův hlas:

„Greggu!“

Gregg zvedl oči a zjistil, že Dan stojí v záři, vycházející z krbu. Při tom pohledu se mu srdce sevřelo strachem. „Greggu, kolik vám zaplatili?“

Gregg se pokusil odpovědět. Dal by deset let svého života za to, aby mohl promluvit. Měl však strnulý jazyk. Věděl, že se k němu všichni obrátili a chtěl si dodat klidného a úsměvného výrazu. Ale nedařilo se mu to. Tušil, že všichni uhodli, že je vinen.

„Kolik?“

Rozechvělým pronikavým hlasem odpověděl:

„Jak to myslíte, Dane?“

Dan se pousmál a Gregg kvapně dodal:

„Jestliže si přejete, abych odešel, Dane, záleží to samozřejmě jen na vás.“

„Kolik vám zaplatili?“ opakoval klidný neúprosný hlas.

A teď se otázala také Kate:

„Greggu, co jste udělal?“

Gregg se zarděl studem a prudce odpověděl:

„Jsem zbabělý, ničemný pes! Máte pravdu, Dane. Prodal jsem vás. Čekají venku ve skalách. Proboha, vezměte si můj revolver a zastřelte mě!“

Roztáhl paže a obrátil se tak, aby Dan mohl vytáhnout jeho revolver. Nejasně si uvědomil, že se k němu z obou stran přiblížili Haines a Daniels. Nejasně také slyšel Katin výkřik. Nejlépe však porozuměl Danově nelítostné nehybné tváři. Když se Dan k ničemu neměl, obrátil se k oběma ostatním mužům a zoufale je prosil:

„Udělejte to za něho! On mi zachránil život a já ho prodal. Danielsi, Hainesi, já už nechci žít!“

„Greggu, vezměte si to a odejděte ven ke svým přátelům. A až budete v jejich středu, provrtejte si srdce kulkou z pětačtyřicítky a shnijte!“ uzavřel Haines a opovržlivě mu podal revolver.

Ale Kate s bledou tváří, se před něho postavila a zeptala se:

„Neudělal jste to kvůli té dívce, o které jste mi vypravoval.“

Gregg svěsil hlavu.

„Dane, pusť ho!“

„Nemám v úmyslu s ním cokoli dělat.“

„Proč ne?“ zvolal náhle Gregg. „Udělám to, co mi řekl Haines. Nebo mi dovolte, abych zůstal tady a bojoval s vámi proti nim. Dane, dejte mi ještě šanci, abych to nějak napravil!“

Bylo to asi tak, jako kdyby promlouval ke kamenné tváři.

„Dveře jsou otevřené a čekají jen na vás. Řekněte mi ještě něco, než odejdete. Je to stejná tlupa, o které jste mi kdysi vypravoval? Ronicky Joe, Harry Fisher, Gus Reeve, Mat Henshaw, Sliver Waldron a Pete Glass?“

„Dane, Harry Fisher je mrtev. A jestliže mi teď poskytnete příležitost, abych se mohl zachovat poctivě...“

„Řekněte jim, že je znám a řekněte jim ještě něco. Myslel jsem, že Šedá Molly stojí jen za jednoho muže. Ale mýlil jsem se. Zachovali se ke mně nepoctivě. Stíhají mě pomocí lstí a úskoků. Teď jim povězte, že Šedá Molly stojí za sedm mužů a že musí být úplně zaplácena.“

Přistoupil ke stěně, sundal uzdu, kterou na ni Gregg pověsil a řekl:

„Myslím, že to budete potřebovat.“

Tím byl rozhovor u konce. Když Gregg přebíral uzdu z Danovy ruky, bylo jasné, že průměr skončilo a nastal čas boje. Pomalu se obrátil a vyšel z domu.

44/ HONBA NA ČLOVĚKA

Když Gregg vyšel ze srubu, pohlédl na něho chorobně bledý srpek měsíce, visící nad černým vrcholem hory. Greggovi se v jeho rozechvění zdálo, že je to jakýsi příšerný divák, který chce sledovat tragédii v horách. Když došel ke skaliskům, řekl mu šerif, který tam čekal:

„Greggu, vy jste nedodržel úmluvu. Vy jste ho nepřivedl.“

Gregg odhodil revolver a odpověděl:

„Nechci s tím mít nic společného! Dejte mi pouta a odveďte mě zpět. Oběste mě a jděte k čertu, ale už na mě nežádejte, abych ho podváděl!“

Sliver Waldron vytáhl z kapsy nějaké předměty, které slabě zacinkaly, avšak šerif se posadil na balvan a zadržel ho slovy:

„Tak mě napadá, Greggu, že jste nás podvedl! Barry ví, že jsem tady? Posad'te se tady, aby na vás nebylo vidět.“

„Udělám to, protože mě k tomu můžete donutit,“ odpověděl Gregg a posadil se. „Ale nikdo na světě mě nepřiměje k tomu, abych promluvil!“

Šerif svraštil obočí tak, že jeho oči vypadaly jako černé prohlubně. Pohládl pažbu pušky, která mu ležela na kolenou a tvářil se na oko velmi pokorně:

„Myslel jsem Greggu, že jste obyčejný padouch, ale teď jste mě mile překvapil. Špatně jsem vás odhadl. Jen klidně sed'te! Nespoutám vás, jestliže mi dáte čestné slovo.“

„Jděte k čertu, nic vám nedám! Byl jsem mužem, nebo alespoň částečným mužem, dokud jsem se s vámi nesetkal, ale teď jsem jen bídný pes, který zradil kamaráda! Bože všemohoucí, jak jsem to jen mohl udělat!“

Udeřil se klouby do čela.

„To, co jste udělal, nemůžete odčinit,“ odpověděl šerif. „Znal jsem lidi, Greggu, kteří se dopustili mnohem horších činů a později se očistili. Vy nebudete trestaný za to, co jste udělal Blondymu, a budete pak žít zase poctivě. Oženíte se a stane se z vás řádný muž. Musel jsem vás použít, jak to jen šlo. Ale myslíte si, že jsem opravdu chtěl, abyste mi přivedl Barryho? Vždyť byste se ani nemohl podívat

Betty do obličeje, kdybyste udělal to, k čemu jsem vás naváděl. Nenaléhám na vás, ale když jsem za vaší nepřítomnosti obcházel srub, zaslechl jsem uvnitř čtyři mužské hlasy. Mohl byste mi říct, kdo všechno tam je?“

„Zachoval jste se ke mně poctivě, Pete a já vám to oplátím,“ odpověděl Gregg chraptivým hlasem. „Nasedněte se svými druhy na koně a co nejrychleji odtud odjeďte. Jinak za deset minut budete mít na krku tři největší střelce.“

Ostatní zabručeli, poněvadž to všechno nebylo součástí plánu. Ale šerif jen povzdechl a Gregg spatřil ve svitu měsíce dětinské uspokojení na jeho tváři. V srdci toho zaprášeného mužíka planula totiž neuhasitelná jiskra, láska k boji. Náhoda tomu chtěla, že se octl na straně zákona, ale bylo jasné, že v budoucnu, v pozdějších dobách, si Pete Glass vyhlédne zaměstnání, blízké jeho zálibám a stane se z něho zločinec. Záliba ve stopování lidí je vášeň, která se vybíjí dvojím způsobem. Ten, který byl zpočátku pronásledovatelem, stane se později pronásledovaným. Horská poušť už zaznamenala mnoho takových případů.

„Tři proti pěti, to zní zajímavěji, Greggu!“ pravil šerif.

„Kdyby to byli tři obyčejní muži, byli by vám tak akorát pro zábavu,“ odpověděl Gregg. „Ale to nejsou jen tak ledajací poběhlíci. Jednoho z nich vůbec neznám, ale má proklatě nervózní ruku. A ten druhý je Lee Haines!“

Dočkal se alespoň částečného úspěchu. Šerif se vzpřímil, jakoby slyšel vzdálenou hudbu a pak zamumlal:

„Lee Haines! Bývalý člen tlupy Jima Silenta. Střílel prý tak rychle, jako sám Jim.“ Opět povzdechl. „Není nad zápas s velkým mužem, Greggu!“

„Myslím, že proti Danielsovi a Hainesovi můžete postavit celou svou tlupu, takže Barry zbude pro vás.“

Zlomyslně se usmál. „Víte, kdo je ten Barry?“

„Je to docela obyčejné jméno, Greggu.“

„Pete, slyšel jste o Hvízdavém Danovi?“

Teď šerifa bezpochyby zneklidnil. Mužík začal těžce oddychovat a Gregg i v šeru viděl, jak mu cuká svalstvo v obličeji.

„To je on?“ vypravil ze sebe. „To jsem si mohl myslet! Hvízdavý Dan!“ Naklonil se blíž. „Nechte si to pro sebe, Greggu, jinak se mi hoši rozprchnou, ještě než vypukne ta zábava.“

Ještě než dozněl rachot jejich pušek a ještě než ho zopakovala ozvěna, vyskočil Satan do výše.

Přitiskl se blíž k balvanu a s pohledem upřeným směrem k domu opakoval: „Je to on!“

S takovým rozechvěním vítal možná Kolumbus zemi svých snů, když ji spatřil v modravé dálce. Gregg si uvědomil, že setkání těchto mužů s neklidnými rukama skončí jedině zápasem, o němž se roznese pověst po celém kraji.

„Kdyby bylo jen trochu víc světla,“ zabručel šerif. „Můj Bože, Greggu, proč se měsíc neblíží k úplňku!“

Pak se na delší dobu odmlčeli, až ve srubu náhle zhasla světla.

„Nechtějí mít osvětlené pozadí, až budou prchat,“ usoudil šerif. Sklopil si střechu klobouku, aby mu lépe zakrývala oči a zavelel: „Hoši, připravte se! Přicházejí!“

Mat Henshaw sdělil jeho pokyn vedlejšímu muži, ten je opakoval svému sousedovi a tak dále, až je hlubokým hlasem pronesl Sliver Waldron. Greggovi připadalo, že vzduch je nabitý elektřinou. Od zatínání pěstí ho začalo bolet svalstvo paží. Pak zaskřípaly dveře, což bylo známkou toho, že je někdo opatrně otevřel.

„Vyjdou zadem, obejdou srub a objeví se vpředu,“ vysvětloval šerif. „Jinudy nemohou vyjít. Řekněte to ostatním, Mate!“

Ještě než polovina mužů vyzvěděla tu šeptanou zprávu, ozval se ze srubu ženský výkřik. V Greggově mozku se zablesklo a vyskočil ze svého místa.

„Posaďte se!“ zavelel úsečně šerif. „Jinak vás zastřelí.“

„Proboha, Pete, on zabíjí svou ženu Kate, on zešilel, viděl jsem mu to na očích!“

„Mlčte a poslouchajte!“ zabručel Glass.

V Greggovi se zatajil dech a k jeho sluchu se doneslo hluboké potlačené vzlykání.

„Ona ho prosila, aby u ní zůstal, ale on odešel,“ řekl šerif. „Už se to blíží.“

Ale šerif se mýlil. Nebylo slyšet vůbec žádný zvuk, který by nasvědčoval výpadu. Za chvíli se Pete otázal: „Jak vypadá ta žena, Greggu?“

„Má plavé vlasy a nejněžnější modré oči, jaké jsem kdy viděl.“ Šerif neodpověděl, ale Gregg si všiml, jak jeho kostnatá ruka sevřela hlaveň pušky. Stále to hrobové ticho, přerušované jen tlumeným vzlykáním, vznášejícím se jako tíha ve vzduchu, stále to hrozné čekání.

„Dejte pozor, až se sem budou krást mezi skalisky. Opatrně, hoši! Nepoženou útokem!“

Řadou mužů opět prolétla šeptaná zpráva, kterou pronesl jako poslední Sliver Waldron.

„Jsou tři a půjdou na nás pravděpodobně ze tří stran,“ pokračoval šerif.

Gregg pozoroval šerifa v šeru a viděl, že jeho rty se pohybují a zachytil jeho poslední, šeptem pronesená slova: „..... všechny tři!“

Pochopil. Šerif se modlil, aby všichni tři protivníci padli pod výstřely z jeho pušky. Od vzdáleného konce řady mužů se blížil rychlý šepot: „Napravo!“

Ano, vpravo za rohem srubu se objevila temná postava, pak ještě jedna a obě zmizely mezi skalami. Nebyly viditelné ani tak, aby mohly posloužit za terč nahodilému výstřelu.

„Připravte se ke střelbě zblízka!“ zavelel šerif. Byl by sice nejraději sám ukořistil všechny vavříny, ale nechtěl opominout nic, co by mohlo zaručit zdárný výsledek.

Ke Greggovu uchu dolehl slabý dusot a z pozadí srubu vylétly dva stíny, jeden malý míhající se těsně při zemi a druhý mnohem větší, muž na koni. Zpočátku se zdálo, že je to kůň bez jezdce, poněvadž muž se krčil těsně k jeho hřbetu a až o chvílku později všichni zjistili, jak se věc má. Z různých příčin nebyly vypáleny žádné výstřely.

První poplach upoutal pozornost všech k opačné straně srubu. Měsíc vydával neurčité zrádné světlo, v němž nebylo černého hřebce téměř vidět a navíc tráva tlumila jeho dusot.

Objevili se jako loď, která se vynořila z mlhy. Napřed běžel Bart a za ním Satan s Danem. Bylo to překvapení. Gregg viděl, že užasl i šerif, který mířil puškou vpravo, odkud očekával útok. Teď s kletbou obrátil zbraň opačným směrem a začal střílet. Jeho příkladu následovali i ostatní členové jeho družiny. Ještě než dozněl rachot jejich pušek a ještě než ho zopakovala ozvěna, vyskočil Satan do výše. Je možné, že ten skok zachránil jeho i jezdce. Na pozadí bledého měsíce se na pár vteřin rýsovalo jeho tělo s hlavou nataženou dopředu, ušima položenýma nazad a s kopyty sraženými dohromady. Byl to okřídlený kůň s pružnou sedící postavou.

Přeskočil skalisko pět stop vysoké a hned zmizel za balvany. Uprchlík vypálil jen jeden výstřel a to v okamžiku, kdy kůň byl na vrcholu svého skoku.

45/ DRUHÝ MUŽ

Šerif se napřímil, dychtivě zakňučel a začal s ostatními vysílat déšť olova do noční temnoty, do míst, kde se podél horského úbočí vinula stezka do údolí.

„Přestaňte střílet, hoši!“ zvolal po chvíli Pete Glass. „Upláchl nám!“

Zděšeně vyvalil oči.

„Můj bože, Mat je mrtvý!“

„Mat Henshaw? Kdo...“

„Má prostřelenou hlavu skrz naskrz.“

Henshaw ležel podivně zkroucený, jako kdyby měl polámané všechny kosti v těle. Když ho obrátili, zjistili, že má rudou díрку na čele a všimli si i tupého úžasu v jeho tváři. Tahle druhá smrt kvůli Šedé Molly byla úplně bezbolestná.

„A co ti druzí dva?“ řekl šerif spíš k sobě než ke Greggovi, stojícímu vedle něho.

„Jen pomalu, Pete!“ varoval ho Gregg. „Hainese a Danielse nemůžete z ničeho obviňovat.“

Šerif na něho vrhl dychtivý zklamaný pohled:

„Možná, že něco vypátrám. Greggu mlčte a ustupte stranou! Hej!“

Vyrazil táhlý výkřik k osamělým horám. „Hej, vy tam – Lee Hainesi! Vzdáte se zákonu?“

„Proč bych se měl k čertu vzdávat?“ odpověděl Lee s divokým smíchem.

„Hainesi, dávám vám poctivou výstrahu! Ptám se vás, jestli se vzdáte, protože jste odporoval zákonu a míchal se do úředního výkonu?“

„Kdo jste?“

Svým mohutným hlasem Haines ztlumil skoro úplně pronikavý šerifův hlas. „Jsem šerif Pete Glass.“

„Lžete! Kdo kdy slyšel o šerifovi, který by se plížil jako kojot hledající zdechlinu?“ Pete se vztekle ušklíbl:

„Hainesi, z vás bude také zdechlina, jestliže neuposlechnete mého rozkazu. Budu počítat do desíti...“

„Vy skunku, bídáku, kryso!“ ozval se nový hlas. „Co máte proti nám? Vyjděte z úkrytu a vyjednávejte s námi. Uděláme totéž!“

Šerif povzdechl a zabručel pro sebe:

„Myslel jsem, že je ani nedonutím k řeči.“

Poněvadž však již neměl žádné vyhlídky na boj, vystoupil statečně z pozadí balvanu. Dva vysocí muži mu kráčeli vstříc.

„Jestli se některý z vás podezřele pohne, nebo jen zablýskne revolverem, pošlu vašeho šerifa do pekla!“ upozornil Lee.

Oba velicí muži stanuli před šerifem.

„Vy jste Lee Haines?“

„Ano.“

„A vy jste Buck Daniels?“

„Ano!“

„Pánové, vy jste překázeli úředníkovi, zastupujícímu zákon, v zatýkání. Myslím, že víte, co to znamená?“ Lee se smíchem odpovídal:

„Nepouštějte na nás strašáky, šerife! V zákonech se poněkud vyznám.“

„Z vlastní zkušenosti?“

Byl to zvláštní pohled na ty tři, z nichž každý byl připraven ke střelbě, ale všichni přitom okázale oddalovali ruce od revolverů.

„Je třeba rozlišovat mezi tím, co bychom mohli udělat, kdybychom se octli v tísní a tím, co jsme udělali,“ řekl Haines. „Dan Barry odjel než měl příležitost ukázat zuby a vy jste neviděl ani záblesk našich revolverů. Kdyby čekal, skončilo by to možná jinak. Teď nám nezbyvá nic jiného, než se s vámi rozloučit.“

Zaprášený mužík si zadumaně pohladil kníry. Vyšel z úkrytu v naději, že se mu možná naskytne příležitost, že svede oba muže k násilí a že se dokonce pokusí je zatknout z důvodů, které by pak jeho družina odpřísáhla. Ale musíme mít na paměti, že Pete Glass byl

opatrný. Jedním pohledem odhadl pravděpodobnou střeleckou dovednost obou mužů mnoha jinými podrobnostmi a vytušil, že by každého zvlášť lehce zdolal. Považoval se za mnohem lepšího, než je Buck Daniels a usoudil, že Hainese překoná při střelbě o zlomek vteřiny. Kdyby se setkal s kterýmkoli z nich o samotě, klidně by se odvážil k přestřelce, ale kdyby se pokusil bít se s oběma zároveň, znamenalo by to jeho smrt. Když viděl, že je hra u konce, vyložil karty se svou charakteristickou otevřeností na stůl. Řekl:

„Pánové, proti vám nic nemám. Nestihám vás a nebudu se vám plést do cesty. Kromě toho“ ... v měsíčním svitu zahlédli veselý záblesk v jeho očích... „přítel je přítel a musím říct, že jsem rád, že jste nepřekročili zákon, když váš přítel prchal.“

Nikdo netušil, jak se Pete Glass v tomto okamžiku přemáhá. Mluvil sice vesele a bodře, ale věděl, že právě proměškal významnou chvíli, po které toužil hned ode dne, kdy si oblíbil revolver v dlani. Byla to touha setkat se tváří v tvář s mužem, jehož železná vůle by se vyrovnala jeho vůli, jehož nervy by byly dokonale ovládanou energií a svaly z ocele. Polovinu svého života Pete věnoval stopování střelců a vždycky věděl, že v kritickém okamžiku bude jeho ruka rychlejší a oko pevnější. Stopování byla pro něho vždycky rozkoš, ale zabíjení pro něho nebylo nikdy hazardní hrou. Tušil, že se mu úplně vyrovná jen Barry a celou duší toužil po souboji s ním. Tahle příležitost zmizela. Zapudil myšlenku na ni, alespoň na čas, a začal se zabývat přítomností. Pokračoval:

„Zbývá jen jedna věc. Slivere! Ronicky! Podíváme se na vnitřek jeho srubu.“

„Pomalu!“ přerušil ho Haines a postavil se k předním dveřím. „Šerife, vy mě sice neznáte, ale zaručuji se čestným slovem, že vám mohu povědět, co je v tom srubu.“

Glass ho přelétl pohledem a odpověděl:

„Myslím, že vaše slovo mi stačí. Tak tedy co je v tom srubu?“

„Pětileté děvčátko se svou matkou. Jinak tam není nic, co by stálo za podívanou.“

„Nic jiného, ale vždyť to úplně stačí!“ uvažoval šerif. „Možná, že by mi jeho manželka mohla říct, kam odjel? Že mi naznačí, kde bych se s ním mohl setkat?“

„Kamaráde, nemůžete s ní mluvit!“

„Že nemohu?“

„Bůh je mým svědkem, že ne!“

„Mhmm!“ zabručel šerif. Sledoval velikého muže, jak se vzpřímil, a že vedle něho stanula poněkud menší, ale neméně rozhodná postava.

„Je to dcera starého Cumberlanda, a je úplně poctivá bez ohledu na to, jaký je Dan Barry.“

Šerif si vzpomněl na to, co mu Gregg vypravoval o plavých vlasech a jemných modrých očích. A pak řekl:

„Alespoň se zdá, že umí zacházet s muži.“

„Šerife jste na falešné stopě!“ odpověděl Haines. „V tom srubu je sklíčená mladá žena a její dítě. Jestli je chcete vidět, tak vejďte dovnitř!“

„Možná, že něco ví a že bych to z ní teď mohl vytáhnout,“ uvažoval šerif. „Ale o takové výzvědy nestojím!“ Tiše si opakoval. „Mladá žena a děcko!“

Pak se obrátil ke své družině a řekl: „Hoši, nasedněte na koně! Dva z vás vezmou Mata. Pohřbíme ho tam, kde jsme pochovali Harryho.“

„Jak to?“ otázal se Haines. „Jeden z vašich lidí je mrtev?“

„Ano.“

Kráčeli za šerifem a za chvíli stanuli u mrtvol. Nebýt rudé dírky na čele, zdálo by se, že Mat spí a že se usmívá nějakému příjemnému snu. Byl to hezký mladý chlapík, druhý muž, který zemřel kvůli Šedé Molly.

„Tak tohle je konec Dana Barryho,“ řekl Buck. „Lee, Hvízdavý Dan už nikdy nebude naším přítelem. Zdivočel nadobro.“

Šerif se obrátil a zadíval se na něho.

„Musí se vrátit,“ řekl Lee. „Vrátí se už kvůli Kate.“

„Bylo by lépe, kdyby zemřel kvůli Kate,“ odpověděl Buck.

„Kamaráde, to není poprvé, kdy zdivočel.“

„Ale, copak to nechápeš, Lee?“

„Takže?“

„Když teď bojuje, zabíjí. Střílí jen proto, aby zabíjel. To dřív nedělal. Mrzačil lidi, střílel je do nohou nebo do ramen, ale teď je zabíjí, Lee, on se už vůbec nevrátí!“

Buck pohlédl na bledého Gregga, který stál opodál a bez hněvu řekl:

„Možná, že to není vaše vina, ale způsobil jste hodně nepříjemností. Podívejte se na šerifa a na muže, kteří jsou s ním. Ti jsou vlastně už mrtví a jen kvůli vám, Greggu. Podívejte se na ten srub! Jeho obyvatelé jsou nešťastní a jen kvůli vám. Lee, vraťme se! Dělá se mi špatně.“

46/ SÍLA ŽENY

V trudných dnech, které následovaly, mluvili Lee a Buck

O třech možnostech. Především uvažovali o tom, jestli by neměli pokračovat ve své cestě po horách a opustit smutný srub. Nebo se dát po Danově stopě a přemluvit ho, aby se vrátil k rodině. Třetí možností bylo, setrvat ve srubu a pomáhat Kate. Prvního nápadu se brzy vzdali, poněvadž byl zbabělý a nemohli se tak snadno zprostit velkého dluhu, kterým byli Danovi zavázáni z dřívějších dob. Druhý plán zavrhl ještě rychleji, poněvadž bylo obtížné najít Danovu stopu, která byla hádankou i pro bystrého šerifa. Nezbývalo jim nic jiného, než zůstat u Kate, podnikat občas vycházky do hor, aby se zdálo, že jsou nějak zaměstnám a být ve chvílích potřeby stále po ruce.

Nebyla to lehká úloha, poněvadž Kate byla stále zamlklejší a zadumanější. Nemluvila nikdy o svých strastech, v očích však měla toužebný výraz, který oba muže trápil. Kdykoliv zaskučel vítr v průsmyku, kdykoliv zařičel kůň v ohradě, vždycky Kate zachvátila náhlá naděje, ale vzápětí její úsměv žalostně pohasl. Její vzrůstající bledost jí na kráse nikterak neubírala. Oba muži však utíkali občas ze srubu, neboť je vypudilo nesnesitelné ticho. Ani Joan už nepobíhala po okolí a když se vraceli z hor, neslychali její pronikavý smích. Se zkříženýma nohama sedávala na svém starém místě u krbu, ručkou si podepírala hlavu a zadumaně hleděla do ohně. Někdy ji našli na

malém pahorku za srubem, z jehož vrcholu mohla přehlédnout všechny stezky, vedoucí ke srubu. Přestala už mluvit o Danovi a dokonce i o svém spoluhráči Bartovi, poněvadž se její matka při každé zmínce o nich zachvěla a zbledla. Opravdu nejsmutnějším dojmem působilo děvčátko, které nemluvalo a stále jen čekalo.

„Je to pouhé dítě a časem na všechno zapomene,“ řekl Buck.

„Ale Kate není děcko,“ zabručel Lee. „Bucku, když vidím, jak vadne, mám blízko k šílenství.“

„Pamatuj si to, co ti teď řeknu,“ odpověděl Buck. „Ona to přetrpí. Možná, že nikdy nezapomene, ale bude žít dál kvůli svému dítěti.“

„Ty toho víš nějak hodně o ženách, vid’?“ řekl Haines.

„Vím toho dost,“ přisvědčil Buck.

Buck v duchu zredukoval všechny své poznatky o ženách. Měl ženy zařazené do jakýchsi tříd a přemýšlel, až dokonale pozná Kate, do jaké kategorie by ji zařadil.

„To bude příčina její smrti,“ prohlásil Lee. „Vždyť je jako kvítek, Bucku, a žal ji zahubí. Když si jen pomyslím, že taková žena je odsouzena k životu v téhle proklaté poušti, dělá se mi z toho nanic! Ona by se neměla dotýkat ničeho jiného než sametu, za manžela by měla mít milionáře a neměla by vůbec poznat starostí.“ Začal se rozčilovat. „Je tady jako pohozená květina.“

Buck se na něj podíval s politováním:

„Je mi tě líto, Lee, když mluvíš o ženách. Není divu, že si z tebe tropí blázný. Pohozená květina! Tak poslouvej! My dva si o sobě myslíme, že jsme tvrdí, že ano? Ale v porovnání s Kate jsme měkčí jako smrkové dřevo vedle křemene.“

Lee na něho pohlédl s takovým úžasem, že se ani nerozzlobil. Pak podotkl, že Buck má měknutí mozku. Ale Buck jen mávl rukou a pokračoval:

„Dejme tomu, že Kate by byla jednou z těch snědých dívek s očima jako černé diamanty, jakých známe tucty. Kdyby byla taková, myslel bys, že zapomene na Dana a vezme si možná tebe, že ano?“

„Jdi do háje!“

„Takové dívky neobstojí. Jsou křehké a zranitelné. Ale mírná dívka jako je Kate, není možná diamantem, řezajícím sklo, ale je to

kalená ocel, která se stále ohýbá a když už si myslíš, že praskne, vymrští se do výše a srazí tě k zemi. Taková je Kate.“

Lee si mlčky stočil cigaretu. Byl příliš znechucen, než aby mohl odpovědět. Teprve, když vypustil z úst oblak modrého dýmu, řekl:

„Ty bys měl předzpěvovat nějaké kongregaci, místo kravám, Bucku. Znáš dobré nápěvy, takže bys měl u církve úspěch, krávy však mají rozum.“

„Kate se bude nějakou dobu trápit, ale právě, když se vrátíš se sedmikráskami, které jsi pro ni natrhal, zastihneš ji při zpěvu u kamen. Ona má v sobě utajenou sílu, jako někteří psanečtí koně s kalnýma ospalýma očima. Ti se rozeběhnou teprve tehdy, když do nich zaryješ ostruhy. Ty si myslíš, že miluje Dana, vid’?“

„Ano, mám v tomto ohledu jakési podezření,“ odpověděl posměšně Haines. „Asi se nejspíš mylím, co?“

„Ano.“

„Bucku, hodil jsem do tebe niklák, ale ty hraješ falešně. Mluv rozumně, člověče!“

„Až dorosteš, synu, porozumíš částečně tomu, co se ti teď snažím vysvětlit. Ona Dana nemiluje. Jen myslí, že ho miluje, ale v hloubi svého srdce jí záleží jen na Joan. A muži? Co jsou pro ni muži? Sňatek? To je prostě událost, kterou potřebovala, aby mohla mít dítě. Myslíš, že je to plachá laň? A já ti říkám, že Kate by kvůli Joan vyrvala třeba tobě i mně srdce z těla a i Dana by poslala k čertu. To, co jsem ti řekl, si dobře zapamatuj, to je evangelium.“

Mluvili spolu takto za pozdního odpoledne, zatímco se pomalu vraceli roklí ke srubu. V té době spatřila Kate, sedící u dveří srubu, temné tělo, skákající z balvanu na balvan tak rychle, že to člověk spíš jen tušil, než viděl. Seděla strnule, s bledými rty, ale pak už se nic nepohnulo. O několik minut později, když se skoro uklidnila, zaslechla Joanin radostný výkřik za srubem. Obešla roh a uviděla Joan, jak buclatýma ručkama objímá Černého Barta.

„Barte! On se vrátil! On přišel!“

Kate napjatým zrakem přelétala okolní hory, jako kdyby na nich chtěla vynutit svou vidinu. Ale po Danovi ani stopy. Nebylo slyšet ani žádný zvuk, ačkoliv by uvítala i to příšerné hvízdání. Bart už si hrál s Joan. Seděla mu na hřbetě a on ji vozil mezi balvany. Téměř

každé dítě by při první zatačce spadlo do kamení, ale Joan se pevně držela jeho srstí a křičela rozčilením. Několikrát zakolísala a málem by spadla, ale Bart vždycky v pravou chvíli zmírnil rychlost, takže se mohla pevněji usadit. Vzdaľovali se stále víc, až náhle polekaná Kate zvolala:

„Joan! Vrať se!“

Joan obrátila vlka zatahnutím za ucho. Když se blížili, matka už neměla strach a něco ji napadlo. Odlákala Joan od Barta s tím, že jí slíbila, že později si vyhraje podle libosti. Zavedla ji do srubu. Bart je následoval až ke dveřím. Nedal se přemluvit, aby přeskočil práh. Jen na Kate zavrčel a ani Joan se nepodařilo odtáhnout ho za ucho. Stál s hlavou skloněnou na stranu a pozoroval Kate, která převlékala Joan.

Oblékla ji jako na slavnost. Dala jí modrou čapku, pod kterou se vlnily její plavé kadeře, modrý plášť a neuvěřitelně malé lesklé botičky. Na hlavu jí položila věneček ze žlutých polních kvítků. Pak napsala dopis, strčila ho do obálky a vložila do kapsy pláštěku.

Přitáhla k sobě Joan, vzala ji za ruku a řekla: „Joan, miláčku! Chci, abys šla s Bartem až do hor. Nebudeš se bát?“

Holčička jí odpověděla rozhodným potřesením hlavy a přes rameno se ohlédla na velikého psa. Matčina slova o strachu ji poněkud rozmrzela.

„Možná, že se setmí,“ pokračovala Kate. „Nebudeš se bát?“

Ted' měla Joan jisté pochybnosti, ale Bartovo zakňučení jí dodalo odvahy. Odpověděla:

„Bart mě ohlídá.“

„Ano a povede tě skalami k tatínkovi Danovi...“ Joan se rozveselila a zašeptala: „K tatínkovi Danovi?“

„A až se k němu dostaneš, vyndáš z kapsy tento papír a dáš mu ho. Nezapomeneš na to?“

„Dám papír tatínkovi,“ opakovala vážně Joan.

Kate poklekla a přitiskla k sobě Joan tak silně, až dítě vykřiklo.

Za okamžik stála Joan před Černým Bartem. Podržela mu pevně hlavu a hledíc mu upřeně do očí, poručila mu:

„Dones mě k Danovi!“

Když Bart zaslechl to jméno, zastříhal ostrými ušima. V očích se mu objevil inteligentní výraz.

„Pojď!“ zavelela Joan a sedla si na Bartův hřbet. Pak ho patami kopla do žeber.

S rozechvělou Kate, stojící ve dveřích, se Bart rozloučil temným zavrčením a hladkým klusem se rozběhl loukou. Už byl na druhé straně louky a začal vystupovat do prvního svahu, když si Kate všimla žlutých kvítků na Joanině hlavě, právě ozářených sluncem. Až do tohoto okamžiku se jí všechno zdálo možné a přirozené. Teď si však uvědomila, že se Joan vzdaluje a pomyslela na tmou, která brzy nastane a vzpomněla si na strašný žlutý žár, který se za soumraku někdy objevoval v očích Černého Barta.

Vykřikla, ale vlk běžel rychle dál. Dala se do běhu a stále volala. Ale Bart se jí pořád vzdaloval a když doběhla k horskému výběžku, spatřila Barta s Joan na hřbetě, vystupujícího do protějšího svahu rokle.

Teď věděla, že Bart běží do staré jeskyně, kterou kdysi našla na vyjíždě s Danem a kterou si Dan dlouho prohlížel.

47/ ODVÁŽNÝ KOUSEK

Od chvíle, kdy Joan vyslovila Danovo jméno, běžel Bart přímo vpřed. Ať byla jeho inteligence jakákoliv, v jedné věci byl naprosto

přesný. Kdykoliv totiž někdo pronesl Danovo jméno, Bart obyčejně zakňučel, nebo alespoň jeho oči nabyly úzkostlivého výrazu. Teď se držel stezky se svým zvířecím smyslem pro směr, který lidé nikdy úplně nepochopí. Po obou stranách cesty se míhaly balvany a stromy. Bart chvílemi běžel rychlým klusem z horského úbočí, chvílemi se plížil vzhůru roklí. Byl naprosto neúnavný.

Myslel jen na úkol, který mu byl svěřen. Když se v zatáčce Joan na jeho hřbetě trochu posunula, nezmírnil rychlost jako obyčejně, nýbrž obrátil hlavu a výstražně zavrčel. Později chtěla zabočit ke skupince pestrých kvítků, které rostly kousek od cesty. Zatáhla Barta za ucho, ale ten trhnutím hlavy odhodil její ručku a vrhl na ni divoký pohled. Pak zvážněla, neboť stála před hádankou. Bartovi bezmezně důvěřovala, jak jen dítě může důvěřovat zvířeti, ale teď pozorovala, že se změnil. Podobnou změnu vytušila i ten večer, kdy se Dan vrátil naposledy domů. Dnes se zdálo, že pes se chová úplně stejně jako tehdy.

Ještě než mohla dospět k určitému závěru, Bart vyběhl po příkrém svahu a zanesl ji do temné jeskyně, kde se zastavil.

„Tatínku Dane!“ zavolala.

Z hlubin jeskyně se k ní donesla jen ozvěna, která její hlásek změnila v podivně hluboký zvuk. Nic jiného se pak neozvalo. Joan, poděšená dozvukem ozvěny, zašeptala:

„Barte, tatínek Dan tady není! Vraťme se!“

Zatáhla ho za ucho, aby se obrátil, ale on se trhnutím hlavy opět vyprostil. Zuby sevřel její pláštík a schoulil se na zemi. Joan náhle zjistila, že sedí na kamenitém dně jeskyně proti Bartovi. Vstávala a řekla:

„Ošklivé psisko!“

Dosud se v tom hrozném tichu a tmě bála promluvit nahlas. Když se rozhlédla kolem, spatřila v šeru neurčité tvary. Mohly to být nerovné stěny jeskyně, nebo také hrozná noční příšery.

„Odnes mě domů, Barte!“

Jeskyní se rozlehlo hrozná zavrčení. Joan uviděla Bartovy oči, planoucí zeleným a žlutým žářem.

Ani teď neuvěřila, že by jí mohl ublížit. Na zkoušku natáhla ruku. Tentokrát nejen zavrčel, ale vycenil zuby. Už to nebyl ten Bart,

se kterým si hrávala kolem srubu, nýbrž podivný divoký tvor. Vykřikla a rozběhla se k východu z jeskyně. Ještě nikdy neběžela tak rychle, ale právě v okamžiku, kdy zahlédla slabé světlo, vnikající do jeskyně, zaskřípal za ní písek a jakási ruka ji uchopila za pláštík a zadržela ji.

Skácela se na zem. Když zdvihla oči, spatřila Barta, který seděl u ní, strašně vrčel a v zubech držel cíp jejího pláštíku. Bylo jí jasné, že Bart by jí klidně zaťal zuby do hrdla, kdyby se ještě jednou pokusila o útěk. Městské dítě by buď zešilelo strachem, nebo by se znovu pokusilo utéct. Ale Joan se v horách naučila mnoha věcem. Například stará strakatá kráva byla ochočená a maltézská kočka, jež se ještě před rokem, co se divokosti týče, podobala Bartovi, byla teď rovněž ochočená. Hnědý kůň s bílou lysinou a smutnými očima byl také ochočený. Lidé je mohli škádlit, hýčkat je a ovládat podle libosti. Od nich se lišili jiní tvorové. Když například zaslechla skřek sokola, přikrčila se k zemi, nebo běžela úprkem domů. A také ji lekal nárek horského lva, hladového, shánějícího kořist. I z mrtvých očí rysů a kojotů, které Dan polapil do pastí, vytušila, že tato zvířata si člověk může podmanit jen fyzickou silou, nebo lstí. Joan sice ještě nedokázala své myšlenky vyjádřit slovy, ale byla velmi úzce spjatá s přírodou a proto byly její instinkty neomylné.

A když tady ležela, zamotaná do pláštíku a dívala se do Bartových planoucích očí, málem by zemřela strachem, ale vůbec se nehýbala. Černý Bart zmizel a na jeho místě byl tento strašný netvor, který patřil do těchto stínů, poněvadž viděl potmě.

Zakrátko planoucí oči zmizely. Joan viděla, že Bart si lehl napříč do východu z jeskyně, kde se po svahu kradl dlouhý stín. Odvážila se znenadání posadit. Černý Bart jen obrátil hlavu a výstražně zavrčel. Bylo jasné, že tím chce něco říct:

„Zůstaň, tam, kde jsi a nebudu se vůbec starat o to, co děláš, ale nepokoušej se vyjít z jeskyně, jestli se nechceš seznámit s mými zuby!“

A Joan se těch zubů velice bála, poněvadž si pamatovala, jak strašně byla rozervaná maltézská kočka.

Po nějaké době se poněkud osmělila. Dospělý člověk necítí strach nebo zármutek tak intenzívně jako dítě, ale zato se těchto

pocitů tak rychle nezstavuje. Joan si uvědomila, že se může volně pohybovat po jeskyni, pokud se nepřiblíží k východu a proto už ji šero neděsilo. Hrozné bylo jen to dlouhé temné tělo, ležící u východu z jeskyně. Posléze vstala a začala zkoumat své okolí. Nejdříve našla v koutě velikou hromadu sena, což bylo důkazem, že je tady ubytován i Satan, a proto se jí hned zdálo, že jeskyně je útulnější. Našla také kruh, sestavený z kamenů, s popelem uprostřed a hromadu dříví vedle. V klenbě jeskyně spatřila otvor, kterým unikal dým a pak objevila i lůžko. Skládalo se z větví, nakupených do výše stopy, pokrytých příkrývkami a nepromokavým plátnem.

Joan zkoumala lůžko nožkou, která se do něho zabořila až po kotník, pak ručkama a konečně se na ně posadila a pohroužila se do myšlenek. Její počáteční strach skoro zmizel. Pochopila, že Bart ji tady drží, dokud se Dan nevrátí domů. Divila se jen, proč tatínek Dan žije v této jeskyni, vzdálený od teplého pohodlného srubu a její matky. Ale myšlenky v ní vzbudily dřímotu. Za pět minut Joan tvrdě usnula.

Když se probudila, zjistila, že šerý soumrak ustoupil naprosté, husté a děsivé tmě. Joan se vylekaně posadila. Málem by vykřikla, ale zaslechla šramot kroků v písku. Když se obrátila, uviděla tatínka Dana, vstupujícího do jeskyně se Satanem, jeho postavu zřetelně se rýsující ve svitu zapadajícího slunce. Bart šel v čele a ohlížel se dozadu, jako kdyby ostatní vedl.

Joan se nerozeběhla k otci nejdřív proto, že ji černé obrysy postav vylekaly a pak proto, že chtěla tatínka překvapit. A pak slyšela ve tmě Satana, žvýkajícího seno a skřípání snímaného sedla.

„Co jsi dělal Barte?“ otázal se Dan a Joan se přestala bát. „Vypadáš nějak utrápeně. Nejspíš jsi honil celý den králíky a teď máš packy plné trnů.“

Bart zakňučel.

„Tak mluv! Co chceš? Chceš, abych šel k tobě?“ Na většinu lidí by tento rozhovor působil příšerným dojmem, ale Joan věděla, jak tatínek zachází se Satanem a s Bartem. Ležela úplně tiše a tetelila se radostí. Blížily se kroky. Pak bylo slyšet škrtnutí sirkou, objevil se modrý plamének a Joan viděla, jak Dan zapálil smrkovou pochodň a

zamával jí ve vzduchu, aby se rozhořela. Pak ji zdvihl nad hlavu a Joan ho spatřila zřetelně, neboť plamen mu ozářil ramena.

Joan vyskočila a s radostným výkřikem se k němu rozběhla. Hned si však vzpomněla, že se k němu nesmí přiblížit jako k matce. Nikdy ji neobjímal, nikdy ji nelaskal, nikdy se nesmál. Včas se zastavila, sepjala prstíky a podívala se na něho radostně i ustrašeně. Z očí a rtů mu vyčetla myšlenky.

„Maminka mě poslala.“

Ale hned si uvědomila, že to neměla říkat.

„Bart mě přinesl.“

To bylo mnohem lepší.

„Tatínku mně se po tobě tak stýskalo!“

Dan se na ni ještě chvíli díval a Joan nemohla uhodnout, jestli se zlobí, nebo ho to těší. Pak zamumlal: „Myslím, že máš hlad, Joan, vid’?“

Věděla, že je rád, že přišla a jen s námahou potlačila radostný výkřik. Tatínek to neměl rád. „Ano!“ odpověděla Joan.

48/ V JESKYNI

Dan připravil večeři takovou rychlostí, že se zdálo, že se to všechno děje jako mávnutím kouzelného proutku. Když vařila večeři Kate, bylo vždycky slyšet řinkot nádobí, pak rozdělování ohně, pak následovala dlouhá příprava jídla a pak uplynula ještě delší doba, kdy jídlo syčelo na ohni. Následovalo prostírání stolu a dlouhá doba hladu. Jídlo bylo už připravené, ale Joan nemohla jíst, dokud tatínek a maminka nebyli také připraveni. A při jídle jí kazila chuť nutnost používat vidličku a nůž. V jedné ruce musela držet koflík a chléb rozlámat nejdříve na kousky a teprve pak ho natírat máslem. I při nejlepší vůli se však dopouštěla nejrůznějších chyb a maminka ji pak napomínala:

„Joan, nedělej to! Tak se to dělá...“

„Ale jak bylo všechno jiné tady u tatínka!“

Ve chvílce vzplanuly tři pochodně a naplnily vzduch svěží lesní vůní, která budila neobyčejnou chuť k jídlu. Dan zároveň rozdělal oheň mezi kameny. Sloup modrobílého dýmu se začal vznášet do výše a mizel otvorem v klenbě jeskyně. Pak jí ukázal potůček, vyvěrající nejspíš z pramene v pozadí jeskyně, tekoucí neslyšně podél stěny jeskyně a ztrácející se v zemi poblíž východu z ní. Joan objevila malou nádržku, sestavenou z kamenů, které k sobě přiléhaly, plnou křišťálově čisté vody.

Jakmile si umyla tvář a ruce, bylo už prostřeno na plochem kameni, obklopeném jinými kameny, které sloužily jako židle. Na stole ležel teplý kukuřičný chléb, káva s mlékem – káva, která byla doma tak přísně zakázána – brambory rozkrájené na průsvitné řízky a opečené do hněda a veliký kus masa, jenž se přímo vybízel k zakousnutí.

Ale skutečnost byla tisíckrát lepší než očekávání. U toho kouzelného stolu si nemusela sama krájet maso! Tatínek je bleskurychle rozdělil lesklým nožem na kousky. Joan mohla používat vidličku jako dýku a když byla na pochybách, mohla vzít sousto prsty a pak si je otřít o kus sena. Bylo jí dovoleno brát koflík do obou rukou bez zřetele na ouško a srkat kávu, čímž se úžasně zlepšila chuť. Nebyly tady žádné důrazné výstrahy ani zamračené pohledy. Ostatně, doma u matky, si Joan téměř nikdo nevšímal, poněvadž se stále mluvilo o nezajímavých věcech – o ceně kožešin, o tání sněhu, o stavu průmysku,

O proutěných křeslech a někdy i o štěstí a lásce – v době, kdy měli všichni jíst a mluvit až potom.

V tatínkově jeskyni bylo všechno tak, jak to mělo být. Nikdo jí neřekl ani slovo, nikdo ji nepozoroval kritickým pohledem a když vyprázdnila plechový talíř, nikdo jí nevyčítal, že jí příliš hltavě, naopak, dostala novou porci.

Místo hovoru se Joan zabývala při jídle jinými věcmi. Pozorovala krásnou hlavu Satana, který stál za svým pánem, Satana, který dovedl chodit po písku a kamení a který se teď vynořil z temného pozadí jeskyně. Stríhal ušima a opatrně klonil hlavu ke kusu chleba. Joan na něho bez dechu hleděla, a pak zjistila, že otec ví o jeho počínání. Uhodla to ze záblesku v jeho očích a ze slabého

škubnutí rtů, že má z toho radost jako malý kluk. Zachránil sousto chleba tím, že právě promluvil. Satan rychle zvedl hlavu, ale nedal se odstrašit. Když nemohl chléb ukrást, rozhodl se, že o něj poprosí. Joan přestala jíst a úkosem ho pozorovala jako tatínek a potlačovala výbuch smíchu. Věděla, že Satan nakonec chléb dostane, poněvadž ani maminka neměla nad Danem takovou moc jako černý hřebec. Satan si počínal velmi obratně. Obešel stůl, postavil se proti pánovi a prosil ho očima, ale Dan hleděl upřeně na balvan s jídlem. Když pak hřebec netrpělivě zařičel, zeptal se Dan s hraným úžasem:

Pak Dan rozevřel sevřené prsty a Satan sebral poslední drobký z jeho dlani.

„Co tu děláš Satane, ty starý ničemo! Vrať se tam, kam patříš!“

Ukázal palcem přes rameno. Satan obešel balvan a postavil se opět za Dana.

„Máš ty vůbec nějaké způsoby?“ pokračoval Dan. „Za chvíli bys chtěl sedět se mnou za stolem.“ A skončil: „Ale jednou tě vytrestám tak, že tě to bude týden mrzet.“

Při té líčené hrozbě se Joan zachvěla a ke svému úžasu zjistila, že Satan si jí vůbec nevšiml. Dan seděl u stolu s kloboukem na hlavě, což byla novota. Hřebec vzal klobouk obratně do tlamy, poněkud jej zvedl a položil na bývalé místo. Z šera se příkradl Černý Bart a posadil se vedle Joan s rudým vyplazeným jazykem. Zavrčel, když sledoval Satanovo počínání, ale Dan jedl dále a tvářil se, jakoby si Satanovy drzosti vůbec nevšiml.

Na Danově rameni spočinula sametová tlama a nad ní zářilo veliké lesklé oko. Satan zařičel tak jemně, že se to téměř podobalo lidskému šepotu.

„Jsi hladový, starý brachu?“ zeptal se Dan, jako kdyby si toho teprve teď všiml.

Vzal sousto chleba mezi palec a ukazovák a pevně je sevřel.

Teď stálo za to pozorovat Satana. Snažil se uchvátit celé sousto, ulomil však jen kousek. Netrpělivě zadusl a začal je ohlodávat Danovi v prstech. Byla to velmi jemná práce pro Satanovy široké zuby. Prokázal při tom velikou obratnost, nabytou dlouhodobým cvikem, obracel hlavu ze strany na stranu a stále pozoroval tvář svého pána. Klonil vždy jedno ucho dopředu a druhé dozadu. Pak Dan rozevřel sevřené prsty a Satan sebral poslední drobký z jeho dlaně.

Při tom výkonu Černý Bart dvakrát nebo třikrát vstal a téměř neslyšitelně kničel. Teď však obešel stůl, úzkou hlavu vsunul mezi Danovo rameno a Satanovu hlavu a zuřivě zavrčel. Satan se obrátil, ale bylo vidět, že nemá strach. Chvilku stáli proti sobě. Černý Bart se tvářil velmi nebezpečně a Satan ho zvědavě pozoroval. Vrčení se stupňovalo. Pak se mihla hubená ruka s takovou rychlostí, jako útok hada. Dan prsty sevřel Bartovu tlamu a řekl:

„Ty jsi nejhorší a nejžárlivější ze všech psů. Lehni!“

Bart zdráhavě uposlechl, ale stále upíral zlobné oči na Satana.

„Jestli jsi trochu vychovaný pes, řekneš mi, že toho lituješ,“ řekl mu Dan.

Bart sklopil uši dozadu, ale neodpověděl.

„Řekni, že toho lituješ!“ opakoval jeho pán.

Z hlubin hrdla Černého Bárta se vydralo tenoučké zakňučení, podobné psímu, jaké od něho Joan ještě neslyšela.

„Jdi do kouta a lehni si tam!“ pokračoval neúprosný pán.

Černý Bart vstal, vrhl poslední zlobný pohled na Satana a se svěšenou hlavou se odkradl do bezpečné vzdálenosti od stolu.

„Ještě dál! Až do toho tmavého kouta!“ zazněl další rozkaz. Bart, který chtěl právě usednout, opět vstal a se zlověstným vrčením se ubíral do tmy. Satan vztyčil hlavu a vítězoslavně ho pozoroval.

Joan cítila, že Dan naložil s Bartem poněkud tvrdě. Chtěla se k němu rozběhnout a potěšit ho, věděla však, že není dobré se plést do otcových vztahů s koněm a s vlčákem. Ostatně, dosud se úplně nezbavila strachu z Barta. „Tak dobře,“ pravil za chvíli Dan, aniž zvýšil hlas. Bart prudce vyrazil z kouta a zastavil se u Dana tak, že tlapami brzdil v písku. Pak zavrtěl huňatým ocasem, což byl u něho nebývalý výbuch radosti. Dychtivě pohlédl do Danovy tváře. Joan viděla, že oči jejího otce nabyly podivuhodně měkkého výrazu, když spočinuly na tom velikém nebezpečném zvířeti. Dan potom řekl:

„Ty nejsi zlý, ale neustále se ti musí připomínat poslušnost.“

Bart projevil souhlas zakňučením.

Když pak bylo nádobí uklizené a umyté s rychlostí stejně tak záračnou, s jakou byla připravena večeře, vzpomněla si Joan na dopis, který měla tatínkovi odevzdat. Vytáhla ho z kapsy a zjistila, že je dost pomačkaný.

Dan se postavil k ohni a začal číst dopis tohoto znění:

Dane, vrať se k nám! Dům je prázdný a jedinou stopou po tobě jsou šaty a sušící se kožešiny, které jsi zanechal v prázdném pokoji. Joan po tobě truchlí celé dny a mě z toho bolí srdce. Dane, nermoutím se kvůli tomu, co se stalo, ale obávám se toho, co bys mohl provést příště.

Dan s dopisem v ruce, zamyšleně přistoupil k Satanovi, vzal jeho krásnou hlavu do rukou a zašeptal:

„Dejme tomu, že by tě někdo zastřelil, Satane. Provrstal by tě právě, když bys napínal všechny své síly, abys mě donesl tam, kam bych si přál. Dejme tomu, že by tě střelil ne kvůli tomu, co jsi spáchal, nýbrž z nepřátelství ke mně. A třeba by se pak na mě vrhl s jinými muži a pokusil se zavraždit mě ještě dřív, než bych se mohl připravit k obraně. Satane, neměl bych pak právo, stopovat je všechny a postupně je všechny zabít? Je to tak?“

Joan jeho slovům příliš nerozuměla, poněvadž je pronesl šeptem. Viděla jen, že tatínek je velmi zamyšlený. Satan chňapl po střeše Danova klobouku. Nepodařilo se mu jí dosáhnout a sklonil hlavu, jakoby přísvědčoval.

„Vždyť i Satan chápe, že mám pravdu,“ zabručel Dan a roztrhal dopis na drobné kousky a hodil ho do ohně.

49/ ROZHODNÁ CHVÍLE

Paní Somersová důstojně uvedla návštěvníka do předního pokoje a požádala ho, aby se posadil a počkal. Jakmile však za ní zapadly dveře, důstojnost byla tatam. Dvěma skoky vyběhla do schodů a úplně udýchaná vešla do pokoje Betty Nealové. Do jejího tučného, dvě stě liber těžkého těla, by nikdo tu rychlost neřekl. Aniž zaklepala, otevřela dveře a s rudými tvářemi stanula před dívkou. Nějakou chvíli nebylo slyšet nic jiného, než její těžké oddychování. Betty, která právě četla knihu, na ni vrhla vyplašený pohled.

„On přišel!“ vypravila ze sebe paní Somersová.

„Kdo?“

„On!“

Po tomto podivném vysvětlení zbledla Betty tak, že každá její piha vynikla ještě více. Vyskočila a opakovala: „On!“

A dodala: „Kde je? Pustíte mě dolů?“

Ale vdova rychle zavřela dveře, opřela se o ně mohutným tělem a odpověděla:

„Vy tam nepůjdete! Vy tam nepůjdete, dokud si to nerozmyslíte.“

„Nemám kdy na úvahy. Já... on...“

„Se mnou to bylo stejné.“ Přikývla paní Somersová s tragickým výrazem v očích. „Ukvapila jsem se, provdala jsem se za Johna navzdory všemu ostatnímu. A teď se na mě podívejte! Jsem vdova! Ne, já se nelituji kvůli tomu, že jsem byla posedlá.“

„Paní Somersová, ustoupíte mi prosím z cesty?“

„Drahousku, proboha přemýšlejte chvilku, než sejdete dolů za tím člověkem. On je nebezpečný. Když jsem otevřela dveře a podívala se na něho, přeběhl mi mráz po zádech.“

„Je hubený? Je bledý?“ zvolala Betty. „Jak se sem dostal? Propustili ho na čestné slovo? Dali mu milost? Byl...“

„Nic nevím, ale řeknu vám...“

„Pusťte mě dolů!“ zvolala dívka.

Paní Somersová ustoupila ode dveří a řekla:

„Tak jděte a provdejte se za toho...zabijáka!“

Ale Betty už běžela ze schodů. V půli cesty ji však náhle opustila síla i odvaha. Ubírala se drobnými kroky vpřed a když za sebou zavřela dveře, vykulila oči, jakoby viděla ducha.

A přece se Vic Gregg příliš nezměnil. Byl jen poněkud hubenější a v této chvíli bledší, než obvykle. Jakmile Betty vstoupila do pokoje, vyskočil, jakoby zaslechl výstřel a stál tady s rozkročenýma nohama a nervózně si pohrával s vyšívanou příkrývkou na stole. Betty nepromluvila. Tiskla kliku v ruce, jako kdyby se chystala k útěku při prvním zneklidňujícím úkazu. Greggova tvář nabyla bolestného výrazu. Domníval se, že se ho Betty bojí. Pak rozechvěle řekl:

„Slečno Nealová!“

Připomínal jí velkého školáka, který zapomněl úlohu a teď usilovně přemýšlí a bojí se, že bude nucen „zůstat po škole“. Náhle ji bylo do smíchu.

„Slečno Nealová, nejsem tady proto, abych obnovoval to, co už nejde obnovit.“ Bylo jasné, že si pečlivě připravil řeč, poněvadž pak klidněji pokračoval:

„Opouštím tento kraj a odcházím do neznámých míst. Než odejdu, chci vám jen říct, že jsem byl od začátku v nepravu. Chci říct, že jsem se mýlil, když jsem vás viděl s tím...“

Odmlčel se. „Doufám, že se provdáte za muže, který vás bude hoden. Ale takoví muži nejsou. Chci vám popřát štěstí a rozloučit se s vámi.“

Setřel si pot z čela a chopil se klobouku. Právě přestál nevýslovná muka.

„Vic, můj drahý!“ zvolala Betty hlasem, jaký u ní ještě Gregg neslyšel. Přiskočila k němu, v slzách i smíchu zároveň ho objala a dychtivě upřela zrak na jeho tvář.

„Jsem bídný pes! Můj bože, snad si to doopravdy nemyslíš, Betty...“

„Miluji tě, Vicu! Až dosud jsem nevěděla, jak tě miluji!“

„Přesto, že jsem vraždil, lhal, podváděl...?“

„Už ani slovo! Vicu, to byla moje vina.“

„Ne, moje vina. Ale, kdybys na mě vlídně promluvila a ovládla se...“

„Nedal jsi mi příležitost.“

„Když jsem se při odjezdu odhlédl, nestála jsi ve dveřích.“

„Stála jsem, ale ty ses neohlédl.“

„Ohlédl jsem se.“

„Vicu, ty se snažíš...“

Hněv ji přešel tak rychle, jak ji zachvátil. „Nezáleží mi na tom. Všecku vinu přičítám sobě.“

„Já si to nepřeji! Nedovolím to!“ Hystericky se zasmála. „Vicu, povíš mi, že jsi volný?“

„Jsem propuštěn na čestné slovo.“

„Díky Bohu! Já jsem se modlila a modlila...Vicu, už nemluv. Posad' se tam... tak! Chci se na tebe jen dívat. Pociťuji velikou touhu, která se pomalu plní.“

„Byl to Pete Glass,“ řekl Gregg přerývaným hlasem. „On-on mi důvěřoval, ačkoliv ostatní na mě hleděli jako na hada. Pete to oznámil guvernérovi a tak...“

Následoval dlouhý bezvýznamný rozhovor, a když se blížil večer, pověděl jí celou historii svého dlouhého dobrodružství. Nevynechal ani jedinou podrobnost. Když líčil, jak ho Glass přemluvil, aby se vrátil a zradil Barryho, zamrkal, zaťal však zuby a vypravoval dál. I Betty zbledla, když to slyšela a zakryla si na

okamžik oči. Ale od té doby, kdy viděla Vica naposled, zmoudřela a teď dovedla číst v jeho duši. A kromě toho Gregg slíbil, že odčiní to co spáchal a prohlásil, že bude bojovat za Barryho, čímž bude všechno vyrovnáno!

Ozvalo se slabé zaklepaní na dveře. Do pokoje vstoupila paní Somersová s podnosem v rukou a řekla:

„Asi jste oba zapomněli na večeři. Myslela jsem, že by vám jídlo přišlo vhod.“

Postavila podnos na stůl, zastavila se a spokojeně se podívala na oba milence. Možná, že Betty Nealová byla pošetilá, že se zahazovala se střelcem, ale teď alespoň paní Somersová získala „story“, které chtěla zítra roznést po celém městě. Zdi jejího domu byly tenké a kromě toho měla paní Somersová pozoruhodně bystré uši.

„Byl tady jakýsi pán a ptal se po vás, pane Greggu,“ řekla vdova. „Ale já jsem si pomyslela, že by se vám možná nezamlouvalo, kdybyste byl vyrušován a proto jsem mu řekla, že tady nejste.“

Vítězoslavně se usmála.

„Děkuji vám!“ odpověděl Gregg. „Ale kdo to byl?“

„Ještě nikdy jsem ho tady neviděla. Na tom však nezáleží. Chtěl mluvit i s některými jinými hochy: s Petem Glassem, Ronicky Joem, Slivem Waldronem a Gusem Reevem. Zdálo se, že mu na tom nezáleží.“

„Pete Glass, Ronicky a celá družina!“ zamumlal Gregg a zamyslel se. „Chtěl mluvit se mnou?“

„Především s vámi a byl nějak zklamaný, když se dověděl, že Pete je mimo město. Chtěl vědět, kdy se vrátí.“

„Jak vypadal?“

„Působil dojmem nezkušeného nováčka. Ale byl hrozně zdvořilý a měl jemný hlas jako dívka. Hovor se mnou ho uváděl jaksí do rozpaků.“

Usmála se, když si na to vzpomněla, ale Gregg vyskočil, položil jí ruce na ramena, jako kdyby z ní chtěl vytrást informace a řekl:

„Teď mě poslouvejte! Kam jste ho poslala?“

„Jak to se mnou mluvíte? Kam bych ho měla posílat? Řekla jsem mu, že Ronicky, Sliver a Glass jsou pravděpodobně dole u Lorrimera.“

Odmělčela se, když uslyšela, že Gregg povzdychl. „Jak vypadal?“

Paní Somersová zvažněla a se ztrnulým úsměvem odpověděla:

„Byl mladý, hezký, měl černé vlasy, h-h-h-nědé oči a –“

„Pane Bože!“

„Vicu, co to znamená?“ zvolala Betty Nealová a ustrašeně se rozhlédla. „To byl Dan Barry!“

Gregg se obrátil ke dveřím a pak se nerozhodně zastavil. Betty se mu s roztaženými pažemi postavila do cesty:

„Vicu, ty nepůjdeš! Ty nesmíš jít! Řekl jsi sám, že Dan Barry znamená jistou smrt.“

„To je úplná pravda.“

„Tak nepůjdeš, Vicu?“

„Ale ti ostatní! Ronicky – Gus –“

Ve strachu se zakoktala:

„Musejí si dát pozor! Jsou tři proti jednomu. Ať ho zabijí...“

„Ale oni ho neznají! Nikdy se k němu tak nepřiblížili, aby se mu mohli podívat do obličeje. Ostatně ani tři muži – já – on – proboha, řekni mi, co mám dělat!“

„Jestli mě miluješ, zůstaň tady. Nepustím tě! Nepustím!“

„Musím je varovat.“

„Zabije tě!“

Vyrval se z jejích rukou a odpověděl:

„Musím je varovat, ale komu mám pomoci? Těm třem proti Danovi? Vždyť on mě zachránil – už dvakrát! Ale jít musím!“

„Jestli za něho budeš zpočátku bojovat, obrátí se on později proti tobě, Vicu. Zůstaň tady!“

„Jakou cenu má můj život? K čemu by mi byl, kdybych byl zbabělý pes? Půjdu a zachovám se jako muž!“

50/ PÁTÝ MUŽ

Jakmile Gregg vypadl z domu a v uších mu dosud zněla poslední dívčina prosba, dospěl k nezvratnému přesvědčení, že musí zemřít. Chvilí stál a zhluboka vdechoval slabý alkalický zápach prachu a vzhlížel ke hvězdám. Nastala chvíle, kdy se noc mísí se dnem a kdy hvězdy planou tím jasněji, čím více přibývá tmy. Gregg pozoroval rozjasňující se hvězdy a domníval se, že je vidí naposled. Alder se mu zdál jako nevýslovně drahé místo, kde se domky v ulicích podobaly tvářím přátel. V domě za ním byla Betty, čekající a modlící se za něho. Kdyby se nestyděl, raději by zahodil odvahu a vrátil se. Vždyť skoro ani nevěděl, co má dělat! Chtěl zachránit Ronickyho a ostatní dva muže před Danovým útokem a přece nechtěl vlákat Dana do pasti. Byl mu nesmírně zavázán, ale k těm třem mužům byl v úplně stejném vztahu, jako ke každé lidské bytosti. Musel je varovat před vlčím mužem, pobíhajícím v noci a pátrajícím po kořisti.

Když si to uvědomil, rozběhl se k salónu kapitána Lorrimera. Byl ozářen petrolejovou lampou, ale zevnitř se neozýval žádný hluk. Greggovi vytanula na mysli hrozná představa velké prázdné místnosti, uprostřed níž leží tři mrtví muži. Při této myšlence zbledl tak, že když vešel do dveří salónu, podobala se jeho tvář bílé tragické masce. Uvnitř bylo sice ticho, ale u stolů v koutě sedělo šest mužů, mezi nimi Ronicky se svými dvěma druhy. Sliver Waldron usedal právě na židli. Vypadalo to, že všichni před chvílí přišli. Možná, že Dan tady už byl a nenašel dosud muže, které hledal. Možná také, že po nich pátral v jiných místnostech, možná, že se právě teď schovával v nějakém šerém zákoutí, někde blízko a chystal se k útoku.

Pod tímto dojmem Gregg sevřel silně ruku, která dopadla na rameno Slivera Waldrona.

„Co to k čertu znamená?“ otočil se na něj ten drsný chlapík.

Ode dne, kdy stíhal Gregga se šerifovou skupinou, ho neměl příliš rád, což platilo také o Ronickym a Gusu Reeveovi, kteří jako na povel vstali ze židlí.

„Pojďte se mnou a rychle!“ vybafl Gregg.

Na nic se ho neptali a šli. Vyvedl je ven za stáj a zeptal se:

Rozhlédli se tmou, prozářenou mdlým svitem měsíce.

„Jsme sami?“

„Nikoho není vidět!“

„Raději se dobře podívejte!“

Rozhlédli se tmou, prozářenou mdlým svitem měsíce. „Možná, že jsme teď sami, ale dlouho sami nebudeme. Nasedněte na koně a jed'te jako d'áblové! Dan Barry je ve městě!“

„Greggu, ty jsi opilý!“

„Říkám vám, že tady byl viděn!“

„Tak mě k němu doved'!“ zabručel Sliver Waldron. „Rád bych si s tím pánem pohovořil.“

„Že tě mám k němu dovést?“ opakoval Vic. „Slivere, ty chceš pod kytičky?“

„Hele, mladíku!“ opáčil Waldron a položil Vicovi ruku na rameno. „Ty jsi bydlel v domě toho Barryho. Nepatříš snad náhodou k lidem, kteří si myslí, že je duchem, jemuž kulky nemohou ublížit? Říkám ti synu, že o něm se toho už namluvilo tolik, že lidé zapomínají, že je to jen člověk. Chtěl bych jim tuhle skutečnost připomenout.“

Vic povzdechl. Při řeči se stále ohlížel, jako kdyby se bál stínů, zjevujících se v měsíčním svitu. Zajímavým a tlumeným hlasem pravil:

„Slivere, Ronicky, neptejte se mě, jak jsem se to dozvěděl. Věřte mi jen, když vám říkám, že Dan nezemře lidskou rukou. Já vám povídám, že on vidí i po tmě!“

Gus Reeve tiše zaklel, Ronicky trhl hlavou, což svědčilo o tom, že Greggova slova se neminula účinkem. Sliver se začal náhle tvářit jinak a řekl:

„Dobrá, Vicu! Vrat' se do města, nebo pojed' s námi! Odjedeme odtud!“

„To bude to nejmoudřejší, co jsi kdy udělal, Slivere.“

„Taky si to myslím!“ vydechl Gus.

„Buďte zdrávi!“ zašeptal Gregg a zmizel ve tmě. Ostatní mlčky nasedli na koně a rozjeli se údolím, vedoucím z Alderu. Zneklidňoval je i šustot písku pod kopyty koní a skřípot sedel. Stále se rozhlíželi. Jediný Sliver Waldron, jedoucí uprostřed nich, nehnul vůbec hlavou. Sotva vyjeli z města, ozval se za nimi rychlý dusot kopyt a minul je jezdec, naklánějící se nízko v sedle.

„Kdo to je?“

„Gregg!“ zabručel Gus. „Pohni sebou, Slivere! Gregg neotálí!“

Ale Sliver Waldron přitáhl otěže a jel krokem: „Kdo by tě teď slyšel mluvit, Ronicky, pomyslel by si, že se opravdu bojíš Dana Barryho.“

Ronicky Joe ztrnul v sedle a ve slabém světle pohlédl na Slivera, aby se přesvědčil, jestli nežertuje. Ale Waldron se tvářil docela vážně a pokračoval:

„Kdyby nás teď někdo viděl, řekl by si, že prcháme před Barrym, ačkoliv ve skutečnosti mu chceme nastrojit past.“

Gus zabručel, ale Ronicky se díval na vůdce.

„Když nám to Gregg říkal, opravdu jsem cítil, jak mi běhá mráz po zádech,“ pravil Sliver. „Jak bylo tobě, Joe?“

„To ti můžu říct úplně přesně!“ povzdech Ronicky. „Když Gregg mluvil, v duchu jsem viděl, jak ten ďábel přijíždí na černém hřebci jako ten večer, když na nás vyrazil od srubu. Říkám ti pravdu, Slivere. Namířil jsem na něho a nemohl jsem chybit. Ale, když jsem vystřelil, jel dál. Jako kdybych prostřelil stín!“

„To jistě!“ přikývl Sliver. „Střelba v noci není nikdy jistá.“

Joe Ronicky si otřel zpocené čelo a Sliver pokračoval:

„Proto jsem poslal Gregga pryč, aby nebyl moc nervózní. Ale až se vrátí, bude zábavné pozorovat jeho obličej, až zítra ráno přijede do města a uvidí Dana Larryho – možná mrtvého, možná v okovech. Že jo?“

Nikdo neodpověděl. Ronicky a Gus při jeho řeči tak trochu zapomněli na svůj strach.

„Tamhle jede Gregg. Jede vyděšený k smrti, aby si zachránil život. A proč? Poněvadž věří těm příšerným historkám, které slyšel o Danovi!“

„Příšerným historkám?“ opakoval Reeve. „Některé z nich nejsou báchorky, Slivere.“

„Řekni mi jednu, která není pohádkou!“

„Třeba příběh o tom, jak stopoval Jima Silenta. O Silentovi jsme slyšeli všichni, jaký byl, ale Barry ho daleko překonal.“

„Že daleko překonal Silenta?“ otázal se posměšně Sliver. „To Silenta překonalo pití dávno předtím, než se objevil Dan Barry.“

„Je to pravda?“

„Ano. Netvrdím, že Barry nezachází dovedně s revolverem, ale on udělal něco málo a lidé si to doplnili a vyšperkovali podle fantazie. Podívej se! Jestliže je Barry takový lidožrout, jak se o něm říká, proč přijel do města právě v době, kdy tady šerif není?“

„Pane Bože!“ zvolal Ronicky. „Na to jsem si vůbec nevzpomněl!“

„To je jasné!“ odpověděl Sliver se smíchem. „Ale ten greenhorn si myslí, že ty, Gus a já uvěříme tomu, co nám namluví. Myslí si, že uděláme totéž co on, že utečeme. Potom bude rozhlašovat, že nás čtyři vyhnal z Alderu. To by bylo příjemné, že?“

Kamarádi začali klít.

„Ale my toho laciného hrdinu dostaneme,“ podotkl Ronicky. „Polapíme jeho ducha, svážeme ho, dopravíme do Alderu a budeme ho ukazovat lidem.“

„Ano, to uděláme!“ přisvědčil Sliver. „Ale vymysleli jste už, jak to provedeme?“

„Lehneme si tady do křoví. On se bude celou noc prohánět po Alderu, ráno odjede a dá se touhle cestou. Počkáme na něho tam, kde se zužuje údolí. Jeho kuň a pes prý vydají za dva muže. Takže: my jsme tři a oni také. Bude to alespoň rovný boj.“

„Ronicky, vždycky jsem věděl, že jsi chytrý,“ zabručel Sliver. „My toho chlapa lapíme, zkrotíme a na provaze odvedeme do Alderu.“

Gus při té představě houkl a zamával kloboukem.

Ti tři dojeli na místo, kde se údolí zužovalo tak, že se jeho stěny téměř dotýkaly. Nechali koně v dolíku jižních útesů a vrátili se. V tomto místě vedla roklí jen jediná stezka. Ukryli se v houštině a čekali.

...Satan se skácel na bok a přitom shodil svého pána.

Sestavili si pečlivě plán. Každý z nich měl svůj zvláštní úkol. Gus, který obratně zacházel s lasem, měl čekat, až se přiblíží černý hřebec a strhnout ho smyčkou k zemi. V témže okamžiku měl

Ronicky zastřelit vlka a Sliver Barryho. Kdyby se však stalo, že by Barryho padající kůň přitiskl k zemi, měl být dopraven do Alderu živý, což by bylo velkolepé.

Mezitím co uvažovali o těchto podrobnostech, mísila se do bledého měsíčního světla růžová záře úsvitu. Pak se rychle vynořily temně modré a fialové vrcholy hor, mezi nimiž se místy objevily ostré zasněžené trojúhelníky. Nikde ani mráčku, ani stopy po mlze. V řídkém čistém vzduchu bylo vidět do dálky jako dalekohledem. Dole v údolí bylo dosud šero, ale na vzdálených horských hřebenech se už daly počítat stromy. Brzy se rozjasnilo úplně. Všude v okolí se leskly šedozelené křoviny.

Za svítání, ještě než se slunce objevilo nad vrcholy hor, uviděli Dana Barryho. Přijížděl na Satanovi po klikaté stezce. Před ním se pohybovalo něco temného a hbitého.

„Podívejte se na něho!“ zabručel Sliver. „Ten zatracený vlk mu dělá zvěda. Vidíte, jak obíhá ten pahorek? Podívejte, jak očichává tu houštinu! Ten černý ďábel!“

Bart opravdu pobíhal před svým pánem a cestou dělal časté odbočky, jako kdyby tušil, že vpředu číhá nebezpečí, ale když doběhl k úzkému průchodu mezi skalami, nejspíš si pomyslel, že v takové úžině se nemůže přihodit nic zlého a rozběhl se přímo vpřed.

„Už je máme!“ zašeptal Waldron. „Teď pozor, hoši! Gusi, připrav si laso!“

Gus roztáhl smyčku a chystal se k vrhu, ale zdálo se, že vlk buď cítil nebo slyšel pohyb. Náhle se zastavil a vztyčil hlavu. Jezdec přitáhl otěže a všichni tři čekali.

„Chce nás zvětřit, ale vítr vane k nám!“ řekl posměšně Waldron.

Byl to slabý větřík, ale vanul přímo k číhající trojici mužů. Kromě toho, jako vždycky zrána, vydávaly aromatické křoviny vůni neobyčejně silnou, takže mohly utlumit zápach člověka i v Bartových chřípích. Zvíře větrilo asi jen vteřinu. Teď se rozběhl vpřed a hřebec se dal do klusu za ním.

„Pane Bože, Gusi, neznič toho koně, až ho lapíš lasem!“ zašeptal Sliver. „Podívej se na něho, běží jako tekoucí voda!“

Blížili se rychleji. Jezdec oslovil koně, jako kdyby věděl, že se blíží k nebezpečnému místu. Satan se tryskem rozlétl a Danovi se zvedla střecha klobouku do výše. Stále se blížili. Vlk už minul ukryté muže a když přiběhl kůň, Gus vstal a mrštil lasem. Satan skočil nohou do smyčky. V následujícím okamžiku napjal Gus laso a Satan se skácel na bok a přitom shodil svého pána.

Dan se převálil několikrát v prachu. Sliver vyskočil s oběma revolvery v rukou a pátil na něho kulku za kulkou. Gus běžel k hřebci, aby mu spoutal zadní nohy a zajistil ho. Ronicky se s výkřikem vzpřímil a začal střílet na Černého Barta.

Nebylo lehké ho zasáhnout, poněvadž, jakmile Gus vyhodil laso, vlk se obrátil a zamířil přímo k Ronickymu. Divoká zvířata se tímto způsobem neobracejí a nevrhají se na útočníka. Ronicky očekával, že bude střílet na prchajícího vlka, místo toho se však černý netvor vrhl přímo na něho.

Po prvním Joeově divokém výkřiku se všechno odehrálo v tichosti. Ronicky vystřelil, ale Bart kličkoval jako sportovec, proplétající se mezi svými protivníky. Ronicky vystřelil ještě dvakrát a pak zvedl ruku, aby odvrátil letící nebezpečí. Ale Černý Bart vyskočil s vražedným úmyslem do výše. Dokázal povalit nejsilnějšího býka ve stádě, tak co pro něho znamenala lidská paže! Mihla se hadí hlava a zuby, které se zaťaly do hrdla ztlumily Joeovy výkřiky. Skáceli se na zem, revolver vypadl napadenému z ruky.

Chvíli se bránil rukama i nohama a pak se Bartovy zuby zaryly hlouběji. Joe už byl mrtvý, ale Bart ještě třásl bezvládným tělem a díval se směrem k Danovi.

Třetí muž zemřel za Šedou Molly.

To vše se odehrálo v několika vteřinách. Dan se dosud válel po zemi, ale v ruce se mu zaleskl revolver, který vytáhl při pádu. Vystřelil a Sliver se zapotácel jako opilý. Zamával rukama, jakoby se chtěl ještě dohodnout a padl obličejem do prachu.

Čtvrtý muž zemřel za Šedou Molly.

Gusovi však nebylo souzeno, aby zahynul kulkou z revolveru. Černý Bart opustil bezduché tělo své oběti a zamířil k třetímu muži. Dan poklekl a zamířil revolver k poslednímu výstřelu. Ale Gus neviděl nic z toho, co se přihodilo. Viděl jen nádherného černého hřebce. Mrštíł smyčkou, aby ho spoutal na zadních nohách, jakmile však laso povolilo, Satan vyskočil, obrátil se a předními kopyty prorazil Gusovi hrud, jako kdyby to byla vaječná skořápka. Tímto nárazem byl Gus vyhozen do výše a byl mrtev ještě dříve, než dopadl k zemi.

Za Šedou Molly zemřel pátý muž.

51/ ŠPATNÉ ZPRÁVY

Zprávy o „krveprolití v Alderu“, jak nazývají obyvatelé horské pouště až do dnešního dne tu noční srážku, se rychle roznesly a neztrácely na své závažnosti. A tak se stalo, že Lee Haines, který přišel o dva dny později do vesnice v údolí, slyšel, jak majitel skladiště vypravuje o té události skupině hrůzou strnulých posluchačů. Nikdo nemohl říct, jak se stalo, že ten příběh přelétl v tak krátké době přes hory a údolí. Ale zpočátku kolovaly jen šeptané zprávy a pak najednou přišlo půl tuctu mužů, z nichž každý ten příběh vyprávěl podrobněji než ti předchozí. Majitel skladiště předložil svým posluchačům ta nejvybranější místa z každé verze a spojoval je výplody své vlastní fantazie a pak hotovým hororem šokoval dav. Jeho krám byl tak od svítání do soumraku plný.

A tu snůšku výmyslů musel Haines netrpělivě vyslechnout a vybrat z ní zrnka pravdy. Dověděl se, že právě o půlnoci přijela do Alderu kavalkáda, vedená tím známým, zpola legendárním zabijákem Danem Barrym – Hvízdavým Danem. Zatímco jeho tlupa čtyřiceti otrlých lotrů, mířila na dveře a okna domů puškami, vjel

Barry do města s revolverem a divokým vlkem a bez příčiny usmrtil deset mužů. Celá ta záležitost byla tím tajemnější, že k ní nedošlo z loupežného důvodu. Dan jen povraždil deset mužů a noční jezdci zase odjeli. A to nebylo vše. Šerif Pete Glass, který se dozvěděl o té tragédii, odjel do Rickettu, sídelního města okresu, a z tohoto strategického bodu rozeslal provolání k nejsrdnatějším bojovníkům horské pouště. Potřeboval dvacet mužů, o jejichž povaze, vytrvalosti a hbitosti nebylo možno pochybovat.

„Toužíte-li po dlouhé nebezpečné jízdě a po deseti dolarech se stravou denně, měli by někteří z vás odjet do Rickettu a připojit se k Peteovi,“ skončil majitel skladiště a upřel zrak na Lee Hainese.

Haines už dál neposlouchal. Zapomněl se dokonce zeptat na Barryho poštu, vyhoupl se na koně a co nejrychleji se vrátil do srubu v horách. Odvedl Bucka stranou a když se procházeli mezi skalisky, řekl mu, co slyšel. Pak si sedli na balvany a jen tak házeli oblázky do propasti pod skalní stěnou.

„Možná, že to vůbec nebyl Dan Barry!“ usoudil náhle Buck. „On by jistě nejel s tlupou lupičů.“

„Takový blázen, jako je majitel skladiště, by dokázal z jednoho rudého nemluvněte udělat tlupu indiánů,“ odpověděl Haines. „Byl to Dan! Kdo jiný by se potuloval po okolí se psem, který vypadá jako vlk a honí lidi?“

„Vzpomínám si na to, jak Dan přepadl ve srubu Jima Silenta s celou jeho tlupou.“

„Černý Bart...“

„Bucku, ty si toho nějak moc pamatuješ!“ přerušil ho Lee.

Pak se zeptal:

„Kdy tu zprávu oznámíš Kate?“

Buck na něho v úžasu pohlédl a zvolal:

„Já? To bych si raději vyřízl jazyk!“

Hluboce se nadechl a pokračoval: „Mám nějaké tušení, že Dan je mrtev!“

„Pro Kate by to bylo asi nejlepší!“

„Od tebe to jaksi nesedí, Lee. Před šesti lety bys shnil v Elkheadu, kdyby nebylo jeho.“

„To vím, Bucku. Ale Dan na mě působí dojmem, jako by to ani nebyl člověk, ale vlk v lidské kůži. Děsím se ho. Vždycky jsem se ho děsil.“ Buck pohroužený do vzpomínek si povzdechl: „Ze všech kamarádů, které jsem kdy měl, se žádný nevyrovnal Hvízdavému Danovi. Nikdo jiný než on by za tebe nešel třeba až do pekla jen proto, že jsi s ním jedl u téhož stolu. Když jsem se s ním poprvé setkal, chtěl jsem ho podvést, protože jsem měl rozkazy od Silenta. A přece se Dan ke mně zachoval poctivě. Bůh je mým svědkem, že mi podal ruku, když odjížděl.“ Trochu se vzpřímil.

„Bůh je mým svědkem, Lee. Od té doby, kdy mi Dan podal ruku, nedopustil jsem se ani jediného nepoctivého skutku!“ Odmlčel se a těžce oddychoval.

„Ale teď je s ním konec. Teď už ho zákon nepřestane stíhat. Ale říkám ti, Hainesi, že bych dal pravou ruku do ohně, kdybych ho mohl očistit a vrátit Kate. Jdi dovnitř a řekni jí to, Lee! Já – já tady na tebe počkám.“

„Jdi k čertu!“ vykřikl Haines. „Sám za sebe jsem už udělal dost, když jsem tu zprávu přinesl. Řekni jí to ty!“

Buck vytáhl stříbrný dolar.

„Hlava nebo pták?“

„Hlava!“ odpověděl Haines.

Dolar vylétl do výše a pak s cinkotem dopadl na skálu. Byl obrácen orlem navrch. Haines na něj zasmušile pohlédl a zamumlal:

„Dobrý Bože! Co mám dělat, jestliže mi Kate omdlí?“

„Toho se neboj!“ odpověděl Buck. „Především pro ni musíš osedlat koně.“

„Jak to myslíš?“

„Ona si vzpomene na Joan. Už tak se dost trápí, poněvadž Dan to dítě nepřivedl zpět, ale když teď uslyší, co provedl, bude se o Joan tak bát, že si pro ni dojede.“

Obrátil se zády ke srubu, narovnal ramena a řekl:

„Jen tam jdi, Lee! Ukaž, že jsi muž!“

Slyšel, jak Haines zamířil dosti rychle ke srubu. Ale pak se jeho kroky zpomalovaly, až se zastavily úplně.

„Lee už je u dveří!“ zabručel si Buck. „Zaplat' pánbůh, že nejsem v jeho kůži!“

Vytáhl papírky a tabák, ale právě, když si chtěl stočit cigaretu, přirazily se dveře a on roztrhl papírek. Chtěl si vzít nový, ale nepodařilo se mu to, poněvadž se mu chvěly ruce. Pak strnul.

Bylo slyšet slabé klepání.

„Aha, on klepe na dveře,“ zašeptal si Buck.

Vteřiny mýjely.

„Ztratil odvahu!“ zabručel Buck. „Nemohl to udělat. Zbyde to na mně!“

Ale sotva to domyslel, zaslechl ze srubu tlumený výkřik. Pak opět nastalo ticho. Buck si začal otírat čelo.

Několikrát se pokusil zamířit ke srubu a když se mu to konečně podařilo, spatřil Hainese, jak vyvádí z ohrady osedlaného koně. Kate čekala před srubem.

Když k ní Buck došel, seděla už na koni. Udýchaný se u ní zastavil, položil ruku na uzdu a prosebně řekl:

„Kate, nedělejte to! Dovolte mi, abych jel s vámi! Dovolte mi, abych vám pomohl!“

Vítr vanoucí roklí jí čechral šaty i vlasy, splývající zpod klobouku. Buckovi se zdála půvabnější a mladší než kdy jindy, ale tvář měla kamennou. Odpověděla:

„Vy mi nemůžete pomoci, Bucku. Až dojeďu na místo, nečeká mě asi nic příjemného, budu nucena s ním promluvit, čelit jeho divoké nespoutanosti. Chtěl byste mu čelit, Bucku?“

Ruka mu spadla z uzdy. Její slova ho nezbavila odvahy, spíš její chladný pevný hlas. Pak bez pozdravu obrátila koně a tryskem se rozjela po louce. Když se Buck obrátil, uviděl Hainesovu chorobně bledou tvář a řekl:

„No tak, co tomu říkáš?“

„Dej sem tu láhev!“

Buck vytáhl kovového „zachránce života“. Lee nervózní rukou odšrouboval víčko a přitiskl láhev ke rtům. Po chvíli ji odtrhl od úst, opřel se o stěnu a pravil:

„Bylo to peklo, Bucku! Pán Bůh se mnou, budu-li nucen přestát něco takového ještě jednou!“

„Tuším co jsi provedl!“ odpověděl hněvivě Buck. „Vešel jsi dovnitř a řekl jsi jí to všechno bez obalu! Hainesi, ze všech

sprostých, tvrdohlavých koní, které jsem kdy viděl, jsi ty ten nejhorší!“

„Nemohl jsem si pomoci.“

„Proč ne?“

Když jsem vešel dovnitř, podívala se na mě, já jsem vyskočil a napřímil jsem se jako smrk. Pak se zeptala: „Lee, co jste slyšel?“

„O čem?“ tázal jsem se a tvářil jsem se docela lhostejně.

„Nesmysl!“ odsekl Buck. „Nejspíš ti vyčetla z očí, že se stalo nějaké hrozné neštěstí.“

„Myslím, že se o mě pokoušela závrat‘,“ zamumlal Haines. Pak pokračoval:

„Řekněte mi to!“ poručila mi a přistoupila blíž.

Nemohl jsem říct nic jiného, než: „Dan zase zdivočel!“

Pak jsem jí to všechno vyklopil. Musel jsem se toho zatraceného příběhu nějak zbavit a zdálo se mi, že čím rychleji to udělám, tím lépe. Řekl jsem jí tedy, jak Dan přijel do Alderu a pobil ty muže. Potom vykřikla.

„To vím!“ zachvěl se Buck. „Bylo to přesně takové, jako když někdo umírá.“

„Pak mě požádala, abych jí osedlal koně. Poprosil jsem ji, abych ji směl doprovodit a ona mi odpověděla právě tak jako tobě. Zůstal jsem tedy zde. Co bychom taky zmohli proti tomu ďáblu?“

52/ HUDBA

Kate došla bez obtíží až k poslední rokli, ale ten závěrečný průsmyk byl tak neschůdný, že jí mohl projet jen Satan. Nechala tedy svého koně v rokli a vystoupila na poslední výšinu pěšky.

Nebylo snadné najít jeskyni na horském úbočí, poněvadž bylo rozryté nesčíslnými úžlabinami a stržemi. Ve stínu balvanů, které hrozily, že se každým okamžikem zřítí do údolí, rostly křoviny. Tu jeskyni tenkrát našla náhodou při vyjíždce s Danem a teď ji marně hledala mezi velkými balvany. Mrazivý vítr, vanoucí od zasněžených horských vrcholů se do ní opíral a prudčeji vrhal písek do obličeje i

na ruce. Hučel tak prudce, že Kate až po nějaké době poznala, že do jeho dechu se mísí pronikavé hvízdání.

Jakmile to zaslechla, zastavila se na závětrné straně velkého skaliska a ustrašeně se rozhlédla. Na všech stranách se tyčily hory, jejichž mohutnost jí dodala odvahy. Naslouchala v závětrí a teď už hvízdání rozeznávala zřetelněji. Byla to tak jemná melodie, jako tenký paprsek světla v temném pokoji, ale Kate se zachvěla, když ji uslyšela.

Dokud se hvízdání ozývalo, zůstala ukrytá za balvanem, jakmile však zmlklo, dodala si odvahy a záměřila přímo tam, odkud je před chvílí slyšela.

Netrvalo dlouho a došla k vysokému, úzkému vchodu do jeskyně, ve které seděla Joan na balvanu. Místo modrého pláštěku měla na sobě hnědou kožesinu a vítr si pohrával s jejími plavými vlasy. Kate zabořilo u srdce, když spatřila tu osamělou postavičku. Musela se zastavit. Joan mezitím opřela hlavičku o skálu, napůl zavřela oči, sešpulila rty a začala hvízdát tutéž podivnou melodii, která se před chvílí ozývala mezi skalisky.

Kate k ní přiběhla a zvolala:

„Joan! Holčičko moje!“

Chtěla ji sevřít do náruče, ale Joan jí uklouzla mezi prsty a přitiskla se opodál ke skalní stěně, připravena k útěku. Neudělala to ze strachu, ale z náhlého rozhodnutí, že se bude bránit zajetí. Modré oči jí zaplanuly rozčilením. Kate poklekla, rozevřela náruč a řekla:

„Miláčku, zapomněla jsi na maminku?“

Z očí dítěte se vytratil divoký výraz. Opakovalo nedůvěřivě:

„Na maminku?“

Nevykřikla na přivítanou, nerozběhla se ke své matce a neobjala ji. Kate měla sice vyprahlé sevřené hrdlo, ale na jejím hlase to nebylo znát, když se zeptala:

„Kde je tatínek Dan?“

„Odešel.“

„Kam?“

„Tam!“

Matka pomalu vstala a rozhlédla se po horách, jako kdyby u nich hledala pomoc. Vzpomněla si totiž na to, co jí její otec říkával o

příchodu Dana. Jak jel jednou večer přes pahorky a spatřil otrhaného chlapce, krácejícího v poslední záři západu a jak si podivně hvízdal. A když se ho Cumberland zeptal, kam jde, mávl jen rukou a odpověděl: „Tam!“ To byl pro něho dostatečný cíl a teď to bylo dostatečné vysvětlení i pro dítě. Vzpomínala, jak sama, ještě coby dítě, seděla u stolu a s napětím pozorovala snědou tvář neznámého chlapce a jeho divoké bystré oči, které stále těkaly. Tytéž oči teď na ni hleděly z Joaniny tvářičky. Náhle se jí zdálo její vlastní dítě jako cizí. Měla pocit, že v jeho žilách koluje krev jeho otce. Zašeptala:

„Nechal tě tu samotnou?“

Dítě na ni s údivem pohlédlo a odpovědělo:

„Joan není sama.“

Tiše hvízdla a za rohem skály se objevila lesklá očka a ostrý nosík kojotího mláděte. Zmizelo hned, jakmile spatřilo cizí osobu. Kate teď opustily síly. Bezmocně klesla na balvan a snažila se přemýšlet a ovládnout strach, který se jí zmocnil. Vzpomněla si také na den, kdy Hvízdavý Dan přivedl na Cumberlandův ranč raněného vlčího psa, Černého Barta. Joan znovu hvízdla a teď přiběhla veverka s huňatým, kývajícím se ocasem a vyskočila dítěti na rameno. Z tohoto místa však spatřila Kate, hned seskočila na zem a zamířila k východu z jeskyně.

Plachá zvířata přicházela k Joan právě tak, jako k jejímu otci a její oči se nápadně podobaly Danovým. Kate poprvé v životě pochopila tuhle pravdu. Snažila se odnaučit Dana jeho dřívějšímu způsobu života, ale teď si uvědomila, že není divoký ze zvyku, ale instinktem a povahou. Joan se změnila tím, že jí v žilách kolovala také jeho krev. Kdyby takto žila ještě několik dní, zdivočela by navždycky.

„On tě tady nechal o samotě,“ opakovala rozzlobeně Kate, „ačkoliv jsi tady vystavena všemožnému nebezpečí. Díky Bohu, že jsem tě našla.“

Joan sice jejím slovům nerozuměla, ale z přízvuku vytušila hodně.

„Ty nemáš ráda tatínka Dana?“

„Joan, já ho miluji! To je přeci jasné!“

Ale Joan na ni upírala nedůvěřivý pohled a ustrašeně zaprosila:

„Maminko, neodváděj nás zpátky!“

Její hlásek vyjadřoval takový strach a smutek, až Kate zaslzela.
„Ty tady chceš zůstat, drahoušku?“

„Ano, maminko!“

„Beze mě?“

Joan zpočátku potřásla rozhodně hlavičkou, ale pak se zamyslela a odpověděla: „Ne – s tebou – jen při jídle tě nechci!“

„Ty si nepřejješ, abych tady byla při obědě? Ubohá maminka bude mít hlad!“

Joan pocítila výčitky svědomí a chtěla prohlásit, že je ochotna k velikému ústupku, ale opět si to rozvážila a zůstala na vahách. Nevěděla, co má říct.

„Ty si ani nepřejješ, abych tady byla, když se v noci probudíš?“

„Proč?“

„Poněvadž se bojíš tmy.“

„Já se tmy nebojím! Mám ji ráda!“

Kate ztrnul úsměv na tváři. Bylo to teprve několik dní, kdy ji Joan opustila a už se jí odcizila. Co kdyby jí Dan nechtěl vrátit? Trhla sebou, uchopila dítě za ručku a řekla:

„Rychle, Joan, musíme jít!“

„Joan nechce odejít!“

„Půjdeme na malou procházku. Překvapíme tatínka Dana.“

„Ale bude ještě dlouho trvat, než se tatínek vrátí. On nepřijde, dokud slunce nezapadne za ten pahorek.“

To bude trvat aspoň dvě hodiny, pomyslela si Kate. Mohla nějakou dobu počkat.

„Joan, kdo tě naučil nebát se tmy?“

Tuto otázku musela Joan nejdříve zvážit a pak tiše zavolala: „Jackie!“

Čekala a potom hvízdla. Za výběžkem skály se ihned objevily oči malého kojota. „Pojď sem!“ poručila Joan.

Obrátil hlavu ke Kate a schoulil se u nohou dítěte. Matce se při tom pohledu sevřelo srdce. Všecka divoká zvířata, instinktivně nenávidějící člověka, jsou přáteli Hvízdavého Dana a teď Joan kráčí ve šlépějích svého otce. Za nějakou dobu by Joan pozbyla posledních zbytků své jemnosti a začala by se podobat Danovi. Naslouchala by

volání, které by žádné jiné lidské ucho nemohlo zaslechnout. Kate nezbývalo nic jiného, než ji za každou cenu odejmout Danovi.

„Jackie spí vedle mě,“ sdělila jí Joan. „My vidíme potmě, vidí Jackie?“

Zvedla hlavičku a Jackie prchl do úkrytu, hned jak z něho spustila oči.

Joan se osmělila a začala mluvit o životě v jeskyni. Vyprávěla, jak si tady, při světle ohně hraje Satan s Černým Bartem a jak si někdy s nimi hraje i tatínek Dan. Při tom nekonečném vyprávění se stále víc stmívalo. Kate zneklidněla a rozhodla se, že se okamžitě vrátí.

„Ted’ půjdeme na procházku,“ řekla.

„Nechod’ odtud!“ zvolala Joan.

Kate zamrkala.

„Tady je to mnohem hezčí, maminko! Měla bys vidět, co máme k jídlu! A tatínek dovede všechno pěkně připravit!“

„To jistě dovede. Ted’ si na sebe vezmi klobouček a pláštík, Joan.“

„Tohle je lepší, maminko. Nelíbí se ti to?“ A pohladila jemnou kožešinu. „Svlékni to!“

Kate rozervala sponky a kožešinu odhodila.

„Ó!“ vypravila ze sebe Joan se zatajeným dechem.

„Je to špinavé!“ zvolala Kate. „Ty můj chudáčku! Vezmi si rychle klobouček a pláštík, Joan!“

Joan poslušně odešla dozadu do jeskyně a přinesla oba kusy oděvu, dosti pomačkané. Když ji Kate oblékala, zachvěla se jakoby chladem. Zmocnil se jí pocit, podobný dětskému strachu před tmou.

Když se však obrátila k východu z jeskyně a vzala Joan za ruku, dítě se jí vytrhlo a zakvílelo:

„My se nikdy nevrátíme! Já nechci odejít!“

„Joan, okamžitě pojd’ ke mně!“

Joan se zachvěla zármutkem, strachem a vzdorem. Avšak Kate zahlédla v jejích očích lstivý záblesk, jaký je vidět v očích zvířete, které chce utéct. Sevřelo se jí srdce a zmocnila se jí smutná předtucha, že Dan je pro ni ztracen navždy a že Joan může být zachráněna jen násilím.

„Já nepůjdu!“

„Joan!“

Děvčátko jí odpovědělo zarytým mlčením. Když matka odhodlaně vykročila vpřed, ustoupila Joan do stínu skály. Byla to nepochybně hra světla, vnikajícího šikmo do jeskyně, ale Kate se zdálo, že v očích dítěte se mihl žlutý záblesk.

Kate se zastavila a hrůzou se jí zatajil dech. V dávných dobách žil Dan životem klidným, jako letní den, dokud ho v salóne neudeřil Jim Silent. Vzpomněla si, jak pro ni přišel Černý Bart a dovedl ji do salónu, kde našla Dana, ležícího v krvi na podlaze. Vybavilo se jí, jak u něho ustrašeně poklekla a jak potom prchla v panickém strachu ven, když v jeho očích zahlédla žlutý nelidský žár. Teď ho následovala Joan. Rozběhla se k ní a sevřela ji do náruče. Dítě se chvíli bránilo, pak vztyčilo hlavičku a pronikavě hvízdlo.

Kate jí zakryla ústa rukou, ale když se otočila, ve vchodu do jeskyně uviděla temné tělo vlčího psa.

53/ ZÁPAS

„To je Dan!“ zašeptala Kate. „Přišel!“

„Možná, že tatínek poslal Barta samotného, maminko.“

„Dělává to často? Joan pojď rychle! Poběž!“

Rozběhla se k východu z jeskyně, klopýtajíc po nerovné půdě. Vlekla za sebou Joan, ale když chtěla vyjít ven, vlčák zježil srst a tlumeně zavrčel, čímž je zastavil. Tlumené vrčení bylo zlověstnou výstrahou těm, kdož neznali Černého Barta. Kate a Joan věděly, že ten dunivý hrom je ultimatum. Kdyby měla u sebe svůj revolver, lehkou krásně vypracovanou dvaatřicítku, kterou jí dal Dan, zastřelila by vlka a šla by dál. Naučila se totiž od Dana rychle a přesně střílet. Ale stála tady s prázdnýma rukama a zoufale se rozhlížela po nějaké zbrani. To němé šeredné zvíře jí bránilo v cestě!

Před několika lety se jí podařilo podmanit si Barta jen pomocí klidné odvahy a lidského pohledu. Rozhodla se, že se o to opět pokusí.

„Stůj tady tiše, Joan! Nehýbej se, dokud ti neřeknu!“ Pevným krokem přistoupila k Bartovi. „Maminko, on tě kousne!“

„Tiše, Joan, nemluv!“

Kate postoupila vpřed a zpozorovala, že se Bart přikrčil a veliké přední tlapy zaryl do země, jakoby se chystal ke skoku na její hrdlo.

„Stůj, Barte!“

Když Bart mlčel, byl děsivější, než když vrčel. A přece Kate natáhla ruku a postoupila opět o jeden krok vpřed. Bartovo tělo se napnulo, srst kolem hrdla se mu zježila jako lví hřiva a oči mu zaplanuly zeleným leskem. Ještě chvíli stála na místě a pak si vzpomněla na Hainesovo vyprávění o tom, jak Bart odešel se svým pánem k tomu krveprolití v Alderu. Bylo jasné, že když už usmrtil jednoho člověka, bude zabíjet dál. V té době, když ho zkrotila, nebyl tak divoký jako teď. Kate ztratila odvahu, zapomněla na pěkný večer venku a viděla před sebou jen planoucí oči. Ustoupila doprostřed jeskyně. Vlkovo svalstvo viditelně ochablo. Teprve teď si Kate uvědomila, v jakém se octla nebezpečí.

„Zlý Barte!“ zvolala Joan a vběhla mezi vlka a svou matku.

„Zlý, ošklivý pse!“

„Joan, stůj, nepřibližuj se k němu!“

Ale Joan už byla skoro u Barta. A když se Kate chystala dítě odnést, opět ji zadrželo rachotivé vrčení. Pak zjistila, že Joan není v naprosto žádném nebezpečí. Stála vedle obrovského zvířete, hrozila mu pěstičkou a pronikavě křičela:

„Budu na tebe žalovat tatínkovi Danovi!“

Bart se začal plazit k dítěti, ale ihned se vzpřímil, obrátil se ke Kate a dal jí výstrahu. Do vchodu jeskyně dopadl stín a objevil se Dan, za nímž kráčel Satan. Pohlédl nejdříve na zježeného Barta, pak na Kate, aniž by ji, jak se zdálo, poznal a pak zavelel:

„Satane, na své místo!“

Když černý hřebec míjel Kate, zafrkal, zdvihl podezíravě hlavu a sklopil uši dozadu. Pak došel k místu, kde obvyčně viselo jeho sedlo a zastavil se tam.

Kate cítila, že jsou na ni zvědavě upřeny oči koně, vlka, Dana a dokonce i Joan.

„Dobrý večer!“ přivítal ji Dan. „Nepřišla jsi snad k večeři?“

A to bylo vše, co řekl. Ani neudělal krok směrem k ní, ani se neusmál. A mezi nimi stála Joan s netečně sepjatýma ručkama a hleděla střídavě na něho a na ni, nechápajíc co se děje. Kate byla na okamžik zachváčena prudkým bolem, ale pak chladně pravila:

„Nepřišla jsem k večeri. Přišla jsem proto, abych tě odvedla domů, Dane.“

Neměla sice nejmenší naději, že s ní Dan půjde, ale pozorovala ho zvědavě, skoro jako cizince a očekávala odpověď. „Abys mě odvedla domů?“ opakoval Dan. „Do srubu?“

„Kam jinam?“

„Já tam nejsem šťastný.“ Trhl sebou. „Pojď raději k nám, Kate!“

„Tak? A mám tady vychovávat Joan jako zvířecí mládě v jeskyni?“

S úžasem pohlédl nejdříve na ni a pak na dítě:

„Nejsi tady šťastná, Joan?“

„Tatínku, já jsem šťastná!“

„Je hrozně šťastná,“ řekl Dan.

Jeho prostota ji přesvědčila spíš než prosby a důvody. Pod jejím chladným sebeovládáním se skrývalo zoufalství. Věděla, že kdyby na okamžik zapomněla na to, kvůli čemu sem přišla, jakoby místo ní promluvil někdo jiný.

„Ty sám sis zvolil tento život, Dane nevyčítám ti, že jsi mě opustil, nikdy jsem to nedělala. Myslím, že to není tvá vina. Podlehl jsi stejnému volání, které tě vedlo na jih za divokými husami.“

Odmlčela se, sklíčena vzpomínkou a pak pokračovala:

„Je to stejné volání, které tě vedlo bouří za Mac Strannem. Ale bez ohledu na to, jestli je to tvá slabost či síla, které nemůžeš odolat, chápu, že spolu nemůžeme dál žít. To je konec.“

Zdálo se, že Dan je jaksi zneklidněn, asi jako pes, když vidí plačící dítě a nechápe, proč se rmoutí.

„Dane, já tě miluji víc než kdy jindy!“ vybuchla Kate. „Kdybych byla sama, šla bych s tebou až na konec světa, žila bych jako ty a dělala bych totéž co ty. Ale je tu Joan. Musí být vychovaná tak, jak má být dítě vychováno. Nemůže žít celý život s divokými koňmi a psy. Copak nechápeš, že zůstane-li tady, stihne ji tatáž kletba jako tebe? Copak nevidíš, jak se mění? Podívej se na její oči! Má příliš

lehkou chůzi. Už se nebojí tmy. Divočí! Dane, ona se musí vrátit se mnou do srubu!“ Dan sebou trhl a rychle vztáhl ruku směrem k Joan. „Nech mi ji! Já ji musím mít u sebe! Ona je moje!“ zvolal. Pak jemněji pokračoval: „Můžeš ji navštěvovat, kdykoliv budeš chtít. Prosím Boha, abys u nás zůstala navždycky.“

Mezi řečí přistoupil k Joan a dělal rukama posunky kolem její hlavy, jakoby ji hladil, ale nedotkl se jí. Poprvé a naposledy v životě zahlédla Kate v jeho očích výraz podobný strachu. „Kate, já se nemohu vrátit. Mám tady moc práce!“

„Tak mi tedy dovol, abych odvedla Joan!“ Pozorovala, že Dan je na vahách. „Bylo by tu bez ní pusto, Kate.“

„Proč?“ zeptala se trpce Kate. „Vždyť říkáš, že máš tady práci!“ Přemýšlel o jejích slovech a pak odpověděl:

Obrátila se k východu a se skloněnou hlavou odcházela...

„Nevím, já ji potřebuji.“

Kate už z dřívějších dob věděla, že Dana takové otázky uvádějí do rozpaků a že raději něco dělá, než mluví. Byl to muž činu. A v jednom ohledu byl neúprosný a stál neochvějně na svém. Týkalo se to jeho smyslu pro spravedlnost. Toho se chtěla u něho dovolat.

„Dane, nemohu si ji vzít. Žádám tě jen, abys uznal, že mám pravdu. Ona náleží mě. Vykoupila jsem si ji svou bolestí.“

Na Dana padla ta slova jako drtívá rána. Sňal sombrero, rukou si přejel čelo a pak na ni pohlédl s němou prosbou v tváři.

„Prosím tě jen, abys udělal to, co považuješ za spravedlivé, Dane.“

Zamrkal a pomalu řekl: „Snažím se být spravedlivý. Velice se snažím. Víím, že máš na ni nárok. Myslím si však, že i já mám na ni nárok. Vždyť je částí mého těla. Když ona je šťastná, cítím i já, že jsem šťastný. Když pláče, působí to na mě nesnesitelně.“

Odmklčel se a zamyšleně pohlédl nejdřív na dítě a pak na Kate. Pak dostal nápad:

„Ať rozhodne sama! Popros ji, aby šla k tobě a já ji požádám, aby šla ke mně. Není to spravedlivé?“

Kate chvíli váhala, ale když se podívala na Joan, měla pocit, že ji nic na světě neodddálí od jejího dítěte, otevře-li mu svou náruč. Odpověděla tedy:

„Je to spravedlivé!“

Dan poklekl a řekl:

„Joan, musíš se rozhodnout. Chceš zůstat se Satanem – mluv Satane!“

Hřebec tiše zařičel a Joan se usmála.

„Se Satanem, Bartem“– vlk se přiblížil a bystře přihlížel – „a s tatínkem Danem, pojď ke mně! Ale, jestliže chceš jít k mamince, jdi k ní.“

Jeho tvář odrážela duševní zápas. Snažil se být naprosto spravedlivý. „Zůstaneš-li tady, bude ti možná zima, až bude někdy vát vítr a budeš tady mít i možná jiné nepříjemnosti. Když půjdeš k mamince, bude se o tebe starat, nestane se ti nic zlého, budeš spát v měkké posteli a když se v noci probudíš, bude maminka stále u tebe a budeš s ní moci promluvit. A budeš mít pěkné šaty. Joan, chceš jít s maminkou, nebo zůstat u mě?“

Asi ta řeč byla příliš dlouhá, než aby ji Joan stihla sledovat a plně pochopit, ale závěr byl prostý a výmluvný. Byla tu Kate, která rovněž klečela a rozevírala náruč.

„Joan, dítěátko moje, miláčku!“

„Maminko!“ zašeptalo dítě a rozběhlo se k ní.

Černý Bart zavrčel a začal kňučet. Joan se zastavila a obrátila hlavu.

„Joan!“ zvolala Kate.

Pronikavě ten výkřik vyrazila, poněvadž měla strach. Joan se však lekala hluku, neboť kromě výstražného Bartova vrčení nebylo v jeskyni slyšet nic hlučného. Obrátila se k Danovi, který stál vzpřímeně a byl zdánlivě zcela lhostejný k výsledku její volby. Přiskočila k němu, vzala ho za ruce a zvolala:

„Tatínku já nechci jít!“

„Ty nechceš, Joan?“

Položit jí ruku na hlavu a ona ucítla, jak se mu chvějí prsty.

Bart se schoulil u jejích nožek a pohlédl jí do tváře. Satan, který stál v pozadí, opět zařičel.

Pak už nikdo neřekl ani slovo. Kate si všimla lítosti v Danových očích a uvědomila si, že ztratila všechno. Obrátila se k východu z jeskyně a se skloněnou hlavou odcházela...

/Následuje román „Sedmý muž“/

OBSAH

1/ LSTIVOST BUCKA DANIELSE.....	3
2/ VŠICHNI TŘI.....	7
3/ HUDBA PRO STARÉHO NICKA.....	16
4/ GARY PETERS	21
5/ PŘÍCHOD NOCI	26
6/ BUCK UDEŘÍ	31
7/ DOKTOR BYRNE ANALYZUJE	35
8/ NAPĚTÍ	39
9/ DAN PŘÍCHÁZÍ.....	50
10/ MAC STRANN CTÍ ZÁKON	55
11/ TRPĚLIVOST.....	60
12/ JAK MAC STRANN NEPŘEKROČIL ZÁKON	63
13/ DOKTOR BYRNE HLEDÍ DO MINULOSTI	70
14/ BUCKOVA ZPOVĚĎ	78
15/ ŽENA A PES	83
16/ KATE SI TROUFÁ.....	86
17/ STOPA.....	91
18/ ŠERIF JOFF CALKINS.....	95
19/ JEĎTE, JEĎTE, JEĎTE!	103
20/ PLAMENY V KRBU	106
21/ DOKTOR BYRNE DOKAZUJE PRAVDU.....	110
22/ ZKOUŠKA KYSELINOU	114
23/ U BLEDEJ ANNIE.....	123
24/ NÁLEZ ŽIVOTA.....	133
25/ STRAKATÝ KŮŇ.....	138
26/ VÝZVA.....	143
27/ ÚŽLABINA	152
28/ ÚNOS.....	158
29/ ZLATOKOP GREGG.....	167
30/ ŠEDÁ MOLLY	173
31/ ROZTRŽKA S BETTY	177
32/ KRÁL ALKOHOL.....	182
33/ PETE GLASS NA STOPĚ.....	189
34/ PUŠKA.....	192
35/ JOAN NEPOSLOUCHÁ	198
36/ KÁZEŇ	202
37/ DLOUHÁ RUKA ZÁKONA.....	207

38/ JEDNA STEZKA KONČÍ	212
39/ RUCE VZHŮRU	217
40/ NÁVŠTĚVA U KATE	222
41/ TŘI PROTI PĚTI	229
42/ ODKLAD	233
43/ SEDM ŽIVOTŮ ZA JEDEN	237
44/ HONBA NA ČLOVĚKA	241
45/ DRUHÝ MUŽ	246
46/ SÍLA ŽENY	250
47/ ODVÁŽNÝ KOUSEK	254
48/ V JESKYNI	258
49/ ROZHODNÁ CHVÍLE	263
50/ PÁTÝ MUŽ	268
51/ ŠPATNÉ ZPRÁVY	276
52/ HUDBA	280
53/ ZÁPAS	285

Knížka Noční jezdec je druhý díl z cyklu NEZKROTNÍ. Tento původně čtyřdílný cyklus vychází u nás ve třech svazcích takto:

HVÍZDAVÝ DAN

Vzrušující příběh o přátelství Dana Barryho, jeho ohnivého koně Satana a polodivokého psa Bárta začíná. Soupeřem mladého Dana se stává Jim Silent, nejobávanější střelec v kraji...

NOČNÍ JEZDEC

Danova divoká povaha se neskloní před nikým, před ničím. A což třeba láska k děvčeti? Nemohl by lidský cit uhasit plameny divokosti v Danově duši a přehlušit volání divokých husí?

SEDMÝ MUŽ

Hvízdaavý Dan jde stopou mužů, kteří zavinili smrt věrné šedky Molly. Zemřel kůň a nyní umírají muži. Danovo srdce se řídí podivnými zákony! Pak třeskně poslední výstřel a padne sedmý muž. Až po letech ožije dědictví Dana Barryho a krajem opět zavládne divokost a vzrušení...